

၆၀၆၀၆၁၀၆

၆၀၆၀၆၁၀၆

မော်ဆရာအသံ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၇၈၂/ ၂၀၀၃ (၁၂)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၁၃/ ၂၀၀၄ (၂)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝေဝေအောင်

ဝိုင်းစာပေ

၁၅၀၊ ဘိုလိမ်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ

ဇူလိုင်လ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တောအနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သူ
ဖေဖေနှင့်မေမေအား ရုပ်နဲ့နာမ်တည်မြဲသရွေ့ သန့်
ရှင်းစွာ ရှာဖွေရအပ်သောငွေဖြင့် ထောက်ပံ့ကူညီ
ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်းရတနာဖြစ်ရပါ
လို၏။

ဤဝတ္ထု၊ အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ
ဇာတ်ကောင်များသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူး ယဉ်မျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။

တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဝေဝေဘောင်

သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိလျှင် သည်အဖြစ်
 အပျက်တွေအားလုံး၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဇစ်မြစ်က ကျွန်တော် ရန်ကုန်
 မှနေကာ လေကြောင်းဖြင့် ခရီးသွားရသော စစ်တွေမြို့ကို ပြောင်း
 ရွှေ့ရာမှ စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

အလုပ် ပြောင်းရွှေ့သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ
 ကို နှုတ်ဆက်ပွဲလေးတစ်ပွဲ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အပျံ့စားကြီးမဟုတ်တဲ့အပြင် မိမိရိုဖမရို
 လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်ပွဲမို့ သာမန်ပွဲမျှသာ
 ကန်တော်ကြီးနားရှိ ရမ်းကန် (၃) မှာကျင်းပခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ 'သူရ' က
 ရခိုင်မချောချောလေး တစ်ယောက်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပူးစာဆုံနိုင်ပါစေ
 ဟု ဆန္ဒပြုကာ ...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့လိုပဲ ခုထိ အတွဲလုံးဝမရှိသေးတဲ့ 'အောင်မင်း' က ဆရာကြီးလုပ်ကာ ဆုံးမ နေပြန်ပါသည်။

“မင်းသာ ရခိုင်မနဲ့ ယူလို့ကတော့ ငြုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ငပိထောင်းပဲ စားရလိမ့်မယ်... ငါတို့အိမ်နားက 'ဦးလှမင်း' ဆိုတဲ့ ရခိုင်ကြီးက ကပ်စီးဘယ်လောက်နည်းသလဲဆိုရင် ရေတောင်စိမ်မချိုးဘူး... ရေချိုးရင် ရေကုန်မယ်... ဆပ်ပြာကုန်မယ်... အဝတ်ကုန်မယ်တဲ့... အဲဒါကြောင့် တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ ရေချိုးတယ်မောင်”

“ဒါဆို ရခိုင်မတွေလည်း အဲဒီလိုပဲလား”

ကျွန်တော်မေးတော့ 'အောင်မင်း' က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ဖြေပါသည်။

“အဲဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲကွ... မင်း ဟိုရောက်မှ အနံ့ရှူကြည့်ပေါ့”

'အောင်မင်း' စကားကြောင့် အားလုံး ပြုံးမိကြပါသည်။

'ကြည်ဝင်း' က နဂိုတည်းက အေးသူပီပီ စစ်တွေဆေးရုံမှာ အဆင်ပြေပါစေဟု ရိုးရိုးပဲ ဆုတောင်းပေးပါသည်။

သည်ဇာတ်လမ်းကို စတင်စေသူက 'မော်ထွန်း' ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်နဲ့အတွဲဆုံးဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အစစအရာရာ အကူအညီပေးခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် ဂျူနီယာတန်းမှ စီနီယာတန်းအထိ 'မော်ထွန်း' ကပဲ ကျွန်တော်လိုအပ်တာမှန်သမျှ အစစအရာရာ ကူညီပေးခဲ့ပါသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ရုံးအရာရှိ လူပျိုကြီး၏ ထောက်ပံ့စာလေး

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖြင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့သော ကျွန်တော့်လိုလူအတွက် အစစအရာရာ ချိုးခြံချွေတာနိုင် တန်ကာကျပါသည်။

‘မော်ထွန်း’ ကတော့ ချမ်းသာသော သူဌေးသားပီပီ ဘာကိုမှ ချိုးခြံချွေတာ စရာမလိုပါ။ လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းမှန်သမျှကို ‘မော်ထွန်း’ က ဝယ်ကာ ‘မော်ထွန်း’ ဆီကမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်က ပြန်ငှားဖတ်ရတာချိုးလည်း ရှိပါသည်။

တချို့ မဝယ်မဖြစ်တဲ့စာအုပ်တွေဆို ‘မော်ထွန်း’ က အတင်းအကြပ်ဝယ်ပေးတတ်၍ ကျွန်တော့်မှာ အားနာရတာအခါခါပါ။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲ... ရှိအတူတူ မရှိအတူတူပေါ့... ဖေဖေကလည်း မင်းအတွက်ဆို အချိန်မရွေး သူ့ကို တောင်းလို့ ငါ့ကိုမှာထားတယ်”

‘မော်ထွန်း’ ၏ ဖေဖေ ဆရာကြီး ‘ဦးထွန်းအောင်’ ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါသည်။

စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကျောင်းမှာ ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) ရောက်တဲ့နှစ်တွင် ဆရာကြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ခုဆိုရင်ပဲ ဆရာကြီးဆုံးတာ ငါးနှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပါချေပြီ။

“သူ့နာမည်က ‘မော်ထွန်း’ တဲ့... ငါနဲ့အဖေတူ အမေ ကဲ့
ညီအစ်ကိုအရင်းတော်တယ်”

‘မော်ထွန်း’ စကားကြောင့် အားလုံးက ‘မော်ထွန်း’ လက်ထဲ
က ဓါတ်ပုံကိုယူကြည့် ဖြစ်ကြပါသည်။

ဓါတ်ပုံထဲကလူက အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် ခြံ၍ပြော
ရလျှင် လူချော လူဖြောင့် တစ်ဦးပါ။

သူ့ဆံပင်တွေက ကောက်နေပုံရကာ နောက်ဖက်ကို ခပ်
စောင်းစောင်းလှန်ပြီးတား၍ ချွန်သောနှာခေါင်းက ပိုစင်းသယောင်
ဖြစ်နေကာ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းက တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလှပါ
သည်။

ဒါပေမယ့် ကင်မရာကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ထိုလူရဲ့မျက်လုံး
တွေနဲ့ ထိုလူရဲ့အပြုံးတွေကို ကျွန်တော် မနှစ်ခြိုက်ပါ။

သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိသည်ဟု ထင်မြင်စေပါသည်။

“ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ဖေဖေ သူ့ကို အမွေမဖြတ်ခင်က ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဓါတ်ပုံ”

“အမွေပြတ်ထားတယ် ဟုတ်လား”

‘မော်ထွန်း’ က စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပါ သည်။

မေမေနဲ့ ဖေဖေ စလက်ထပ်ထဲက မုဆိုးဖို ဖေဖေဘက်က သားတစ်ယောက် ပါလာတာကို ‘မော်ထွန်း’ သိထားပါသည်။

အစ်ကိုတော်သူမို့ ချစ်ကြည့်ချင်ပေမယ့်လည်း ဂျစ်ကန်ကန် မာကြောကြော အစ်ကိုစရိုက်နဲ့ အစ်ကိုဟန်က မေမေတင်မက ဖေဖေကိုပါ မျက်စေ့ စပါးမွှေးစူးစေခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်လာတဲ့တိုင် လောင်းကစား၊ အရက်၊ မိန်းမ၊ ဘယ်အရာမှ မကင်းတဲ့အပြင် ဖေဖေစကားကိုလည်း လုံးဝ နားမ ထောင်တာကြောင့် ဖေဖေက အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချကာ အမွေပြတ် စွန့် လွှတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုဇော်ထွန်း’ ဘက်ကလည်း ဖေဖေကို စိတ်နှာပုံနှင့် ဖေဖေ သေတာတောင် လုံးဝ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတော့ သူ စစ်တွေကိုရောက်ကာ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့အကြောင်းနှင့် သူနေတဲ့ ရတနာစံအိမ်ကို စစ်တွေမှာ ဘယ်သူ့ကို မေးမေးရနိုင်တဲ့အကြောင်း ‘မော်ထွန်း’ ဆီ ကို စိတ်လိုလက်ရ စာရေးခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သည်ဟူသော အသိဖြင့် သိမ်းထားခဲ့တာကလွဲ လျှင် ‘မော်ထွန်း’ အတွက် ‘ဇော်ထွန်း’ ကို သံယောဇဉ်မရှိလှပါ။

'ဇော်ထွန်း' ကိုယ်တိုင်လည်း 'မော်ထွန်း' ကို ညီလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သည်မှ မဟုတ်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေ သေပြီးတဲ့နောက် ဖေဖေသားအတွက် သူတို့မှာ တာဝန်မကင်းသလို ခံစားရတာကြောင့် အင်းလျားလမ်းက ဖေဖေပိုင် ခြံကြီးကို ရောင်းကာ တစ်ဝက်တိတိကို မေမေကယူပြီး ကျန်တစ်ဝက်တိတိကို 'မော်ထွန်း' နဲ့ 'ဇော်ထွန်း' အချိုးကျ ခွဲဝေခဲ့ကြပါသည်။

'မော်ထွန်း' ရတဲ့ တစ်ဝက်တိတိကို သယံဇာတကျွန်း၊ ဝေဇယန္တာဘက်တွင် တိုက်တစ်လုံးဝယ်ကာ ငှားစားထားပြီး 'ကိုဇော်ထွန်း' ရဲ့ရပိုင်ခွင့်ကို ငွေစုစာချုပ်သိန်းတစ်ထောင်ဘိုး ဝယ်ပေးထားလိုက်ပါသည်။

သည်အကြောင်းတွေကို 'ကိုဇော်ထွန်း' ကို ပြောချင်၍ ရန်ကုန်ကို လာစေချင်ပေမယ့် 'ကိုဇော်ထွန်း' က ရောက်မလာသလို 'မော်ထွန်း' ကိုယ်တိုင်လည်း လေဖြတ်နေသော မိခင်ကြီးကတစ်ဖက်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဦးစီးနေရသော ဆေးရုံလုပ်ငန်းက တစ်ဖက်နှင့် လုံးဝ မအားလပ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

“မင်း ဟိုရောက်ရင် ချက်ခြင်း အဆင်ပြေချင်မှ ပြေမှာ... အဲဒီအခါကျရင် မင်း 'ကိုဇော်ထွန်း' ဆီ ရောက်အောင်သွားပြီး ဒီစာကို ပေးပေးပါ... ဒီစာထဲမှာ မင်းကိုလိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးပေးဖို့နဲ့ သူ့အတွက် ငါဘယ်လိုစီစဉ်ပေးထားတယ်ဆိုတာတွေ ရေးပေးထားတယ်”

“သူက မင်းစာကို ဂရုမစိုက်ရင်ကော”

“အဲဒါက သူ့ဘက်က အပိုင်းလေ... ငါ့ဘက်က ငါ တာဝန်
ကျေပါတယ်ဆိုတာကို သူသိစေချင်တာ”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် စစ်တွေကို ရောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါ
သည်။

တကယ်တော့ စစ်တွေဆိုတာ မော်လမြိုင်မှာ မွေးသော
အောက်ပြည်သား ကျွန်တော့်အတွက် စိမ်းကားလှပါသည်။

မြင်မြင်သမျှ အစိမ်းရောင်တွေပဲ မင်းမူနေကာ အားလုံးရဲ့
ကလေးတွေက ကျွန်တော့်အတွက် ရင်းနှီးနွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့လှပါ
သည်။

အေးလေ... မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသော လူတစ်
ယောက်အတွက် ချက်ခြင်း ဘယ်မှာလာ နွေးထွေးသော အပြာ
ရောင် မြင်ကွင်းကို တွေ့ရှိနိုင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့် 'မော်ထွန်း' က သူ့ဆေးရုံမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို
လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီပညာကို သင်လာတာ ရည်ရွယ်ချက်
ရှိသည်။ ဆေးရုံကောင်း ဆရာဝန်ကောင်းပေါများလှသော ရန်ကုန်

လို မြို့ကြီးမှာထက် ဆေးရုံကောင်း ဆရာဝန်ကောင်းရှားပါးသော နယ်မြို့တွေမှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် သင်ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်ကျေနပ်စွာ စစ်တွေကို ပြောင်းလာခဲ့မိတာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သိတာကြောင့် 'မော်ထွန်း' လည်း မတားမြစ်ခဲ့ပါ။

“အေးလေ... ကိုယ့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတာဆိုတော့ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပေါ့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမည့် ဆေးရုံတွင် အလုပ်ဝင်ရပါသည်။

သည်မှာတင် နွေးထွေးသော အပြာရောင် မြင်ကွင်းတွေကို ကျွန်တော် စတင်ကာ ခံစားရပါသည်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က ရောက်လာတဲ့ ဒေါက်တာ 'စောထီးရိပ်' ပါ”

“ဟာ... ဒေါက်တာ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေတာ ကြာပြီ... လူချင်းကိုတော့ ခုမှပဲ ဆုံရတော့တယ်... ကျွန်တော် ဒေါက်တာ 'မြင့်မောင်' ပါ... လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ”

အသားမည်းမည်းဝဝ နဖူးပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဆေးရုံတာဝန်ခံ ဒေါက်တာ 'မြင့်မောင်' က အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိကာ စိတ်နှလုံးကောင်းသူ တစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဆေးရုံရှိ ဆရာဝန်၊ ဆရာမအားလုံးနှင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒါ... ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို ကူညီဖို့ ပြောင်းလာတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ‘စောထီးရိပ်’ တဲ့”

“ဒေါက်တာ ‘စောထီးရိပ်’ ဆိုလို့ ရာဇဝင်ထဲက ‘ပြုစောထီး’ လို့ လူစွမ်းကောင်းကြီး အောင်းမေ့နေတာ ဆရာက ဖြူဖြူချောချောလေးပါလား”

အသားဖြူဖြူ ဝဝ ကရင်ဆရာမကြီး ‘နော်ဆေးဖေါ’ က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်... ဆရာနာမည်က အဆန်းပဲ”

ကျွန်တော့်လို လက်ထောင်ဆရာဝန်မလေး ‘မေထား’ က ဝင်ပြောတာဖြစ်ပါသည်။

အဖေ့နာမည်က ‘ဦးစောအောင်’ ဖြစ်ကာ အမေ့နာမည်က ‘ဒေါ်နန်း’ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လူသားတိုင်းကို နေပူပူ မိုးရွာရွာ ထီးလို အရိပ်မိုးပေးကာကွယ်နိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက်အဖြစ် အဖေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုဖြစ်အောင်လည်း အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမသွန်သင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့် သားဖြစ်သူရဲ့ ‘ထီးရိပ်’ ကို အဖေကော အမေပါ ခိုလှုံခွင့် မရခဲ့ကြရှာပါ။ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေပီပီ မော်လမြိုင်မှ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးကိုအပြောင်း သင်္ဘောနစ်ကာ သေဆုံးခဲ့ကြရပါသည်။

ထိုနှစ်က ဆယ်တန်းဖြေအပြီး ရန်ကုန် ဦးလေးဆီကို ရောက်နေချိန်မို့ ကျွန်တော် လိုက်မသွားဖြစ်တာ ဖြစ်ပါသည်။

နင့်မို့ဆို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေ့လို ဒေါက်တာ ‘စောထီးရိပ်’ ဖြစ်လာခဲ့မည် မထင်ပါ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒကို ပြည့်စေဖို့ ဦးလေးဖြစ်သူက ကျောင်းဆက်ထားပေးရင်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ရကာ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေ၊ တွေ့တဲ့ လူနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း၊ ပြိုင်လာလျှင် အရှုံးပေး နှလုံးအေးတဲ့ ဆေးဆိုတဲ့ စာအတိုင်း ကျွန်တော်ပျော်အောင်နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပါတော့မည်။

“ကျွန်မကလည်း ဖားအံကနေ ဒီကို ပြောင်းလာရတာဆိုတော့ ရောက်ခါစကတော့ ဆရာလိုပဲ သိပ်မနေတတ်ဘူး... နောက်တော့ ဆရာလည်း ပျော်လာမှာပါ... ဒီမှာက အစားအသောက်လည်းပေါတယ် ဆရာ”

“ရခိုင်သူလေးတွေ ချောတယ်ဆိုတာကော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား ဆရာမရဲ့။”

ဒေါက်တာ ‘မြင့်မောင်’ ၏ အပြောကို ဆရာမကြီး ‘နော် ဆေးဖော်’ က ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါက ဆရာပြောရမှာလေ... ဆရာမိန်းမက သံတွဲသူမဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာရယ်သံက အခန်းထဲမှာ ဟိန်းထွက်သွားလောက်အောင် ကျယ်လောင်လှပါသည်။

သံတွဲသူနဲ့ ယူလိုက်တော့လည်း ပဲခူးသားစစ်စစ်က စစ်တွေသားဖြစ်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပါချေပြီ။

“အော်... ဆရာရေ... သွားစရာ လာစရာရှိလို့ ကားတွေ ဘာတွေလိုအပ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကားကို ယူသုံးလို့ရပါတယ်”

ဒေါက်တာ 'မြင့်မောင်' က ဆေးရုံရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဆန်နီစူပါဆလွန်းကား အဖြူရောင်လေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပါသည်။

မိန်းမဘက်က ချမ်းသာတော့လည်း ဒေါက်တာ 'မြင့်မောင်' အတွက် ဘာမှ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာမလိုတော့ပါ။

“ဒါနဲ့... ဆရာ နေဖို့ထိုင်ဖို့ကော”

“ကျွန်တော် အပြင်မှာပဲ ငှားနေလိုက်ပါတယ်... ဆေးရုံနဲ့ လည်း မဝေးလှပါဘူး”

သည့်နောက် အလုပ်ကိစ္စပြောဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် စစ်ဆေးရမည့် လူနာစာရင်းနှင့် မှတ်တမ်းပါဖိုင်ကို ဆရာမ 'နော်ဆေးဖေါ' က ယူကာ ကျွန်တော့်လူနာများရှိရာ ဝဒံထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံးနေ့ရက်ဖြစ်သော်လည်း နွေးထွေးသော ရက်အဖြစ် ကျွန်တော် သတ်မှတ်လိုက်မိပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးရုံသွား၊ လူနာတွေစစ် အိမ်ပြန်
ရောက်လျှင် မောမောနှင့် အိပ်ဖြင့် တစ်လဟူသော အချိန်သည်
ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။

“ဟိတ်... ဘယ်လိုလဲ... အဆင်ပြေရဲ့လား... ရခိုင်ငပိ
ထောင်းနဲ့ တွေ့နေပြီလား”

ရုတ်တရက် ‘အောင်မင်း’ ဆီက ဖုန်းဝင်လာမှ ကျွန်တော်
‘မော်ထွန်း’ ရဲ့စာကို သတိရမိသွားပါသည်။

“ ‘မော်ထွန်း’ လည်း သူ့ဆေးရုံအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း
တွေ ဝယ်ဖို့ စင်ကာပူသွားနေတယ်”

“ဟုတ်လား... ငါတောင် သူ့အစ်ကိုစာကို သွားမပေးရသေး
ဘူး... ‘ကြည်ဝင်း’ ကြီးကော”

“ဒီကောင်လည်း ဒီ သီတင်းကျွတ်ဆို အိုဖို့ သေချာသွားပြီ... ”

မင်းနဲ့ ငါပဲ ကျန်တော့တယ်”

အရေးထဲ ဖုန်းထဲမှ နောက်နေသော ‘အောင်မင်း’ စကားကြောင့် ‘အောင်မင်း’ ကို စလိုက်မိပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... မင်းကော ရဲခိုင် ငပိထောင်းစားမလား”

“ဟင့်အင်း... မင်းပဲစား... စပ်တယ်... ငါ့အိမ်က ငါ့ကို ဆရာမလေးတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချထားပေးမလို့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဒါဆို မင်းတပည့်ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ငါက ဆရာမကို ငါ့လူနာဖြစ်အောင်လုပ်မှာ”

“တော်ကြာ... ဆရာမက လူနာမဖြစ်ဘဲ မင်းပဲ တပည့်ဖြစ်ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ပဲ လှမ့်အဆော်ခံနေရမှ ကြည့်ကောင်းနေမယ်”

“အဲဒီတော့လည်း ချစ်လို့ရိုက်တာ ရိုက်ပစေပေါ့ကွာ... ညကျ ဆန္ဒလူးခိုင်းလိုက်မှာပေါ့”

မစားရ အညော်ခံ သွားရည်တမြားမြားနှင့် အရသာခံကာ ပြောနေသော ‘အောင်မင်း’ ကို အမြင်ကပ်လှတာကြောင့်လည်း ...

“အေး... ဆန္ဒလူးလို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာမဟုတ်ဘဲ စင်ကာပူနိုင်ငံက ကြိမ်ဒဏ်လို အသေတီးမှ သေရာပါဒဏ်ရာ ဖြစ်နေအုံးမယ်”

“အဲဒီတော့လည်း အရိုးကွဲမှ အသံစွဲအောင်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလို ပိုချစ်ပြလိုက်မှာပေါ့”

“သေ မင်းခုပဲ သွားသေလိုက်တော့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ‘အောင်မင်း’ က အသံကျယ်ကြီးဖြင့် ရယ်မောနေပြီးမှ ...

“ ‘စောလီး’ ”

“ပြော”

“မင်းကော အနံ့ရှူပြီးပြီလား”

“စရောက်ထဲက အိမ်နဲ့ ဆေးရုံနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားနေရတာဆိုတော့ ကလိုရီဖောင်းနဲ့ပဲ ရှူရသေးတယ်... ဒီအပါတ် ဆန်းဒေးတော့ ‘မော်ထွန်း’ ပြောလိုက်တဲ့ ‘ရတနာစံအိမ်’ ကို သွားမလားလို့”

“အေး... ဘယ်ကိုပဲ သွား... သွား... ဘာနဲ့ရသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါ”

“မင်းမှာ တပည့်လုပ်ဖို့ လက်မှတ်ရထားပြီးပြီပဲ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒါက လက်မှတ်ပဲရသေးတာ... တပည့်မလုပ်ချင်ရင် ဒီလက်မှတ်ကိုဖြုတ်လိုက်လို့ရသေးတယ်... ဟဲ... ဟဲ... မင်းဆီက အနံ့က evening in paris တို့ poison တို့ အနံ့ရရင် ငါလာရှူမလားလို့”

“.....”

ကျွန်တော် တီးတိုးဆဲရေးလိုက်မိတော့ ‘အောင်မင်း’ က အော်ရယ်ပါသည်။

‘မော်ထွန်း’ နဲ့ ‘ကြည်ဝင်း’ က တည်သလောက် ‘အောင်မင်း’ က သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ ဘရတ်အကျဆုံးပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ သူ့ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ မကြိုက်ရဲတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ ကိုယ်သိနေသူမို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားဝံ့ပဲ စာကိုသာ ကြိုးစားခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

“အေးပါကွာ... မင်း အဆင်ပြေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ... အေး

ရင်လည်း ဖုန်းဆက်အုံးလေ... ဟိုကောင် 'ကြည်ဝင်းကြီး' ကတော့ အနားနီးမှပဲ မင်းဆီကို ဖိတ်စာပို့တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ငါ လာနိုင်ရင်လည်း လာပါမယ်”

“မင်းလာရင်တော့ ဒီကောင်ကြီး ပျော်မှာပေါ့”

“ငါ လာတဲ့အချိန်သာ မင်း တပည့်တစ်ယောက်လို လက် ပိုက်မနေနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ငါ့ကိုသာ ပြောနေ... မင်းလည်း ရခိုင်ငပိထောင်းနဲ့ တွေ့ချင်တွေ့နေဦးမှာ”

“ငပိထောင်းဆိုရင်တော့ ငါက ငါးပိမကြိုက်လို့ စိတ်မဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး... ရခိုင်သဇင်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားမိမလားပဲ”

“တွေ့နေပြီလား”

“ခုမှ သဇင်ဥလိုက်ရှာနေတုန်း”

“.....”

‘အောင်မင်း’ ဆီက ဆဲသံအဆုံး ဖုန်းချသွားသံကြားလိုက်ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောရတာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် နုပျိုသွားသလို စိတ်မှာ နှစ်သက်ကြည်နူးစွာ ခံစားရပါသည်။

'မော်ထွန်း' ပြောစဉ်က 'ရတနာစံအိမ်' ဆို ဘယ်သူ
မေးမေး မေးလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်မေးသော သူ အား
လုံးက စစ်တွေရောက်တာ မကြာသေးတဲ့လူတွေမို့ ဘယ်သူမှ မသိ
ကြပါ။

စစ်တွေမှာ အနေကြာပြီဖြစ်တဲ့ 'ဒေါက်တာမြင့်မောင်' ၏ ဇနီး
'မလုံနုဖြူ' ကသာ သူ့ယောက်ျားကို လာကြိုရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို
အံ့ဩသလို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဆရာက 'ရတနာစံအိမ်' နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့တော့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ပါဘူး... ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုကသာ အဲဒီမှာ ရောက်နေလို့ သူငယ်ချင်းက
စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ... သူက ဒီက အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ
နေတယ်လို့ပြောတယ်”

“ 'ကိုဇော်ထွန်း' ဆိုတဲ့ လူများလား”

‘မလှနုဖြူ’ ၏ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းအမေးက ရင်းနှီးနေသလိုပုံစံမို့ ကျွန်တော်ခေါင်းကို ဆိတ်ကနဲ အညိတ် ‘မလှနုဖြူ’ က ပြုံးပြန်ပါ သည်။

သည်အခါ ‘မလှနုဖြူ’ ၏ အပြုံးက သရော်တော်တော် အ ပြုံးမျိုးမို့ ရှေ့ဆက်ပြောရမည့် ကျွန်တော်ပင် အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ် သွားရဆဲ ‘မလှနုဖြူ’ မျက်နှာကိုပြင်ကာ ဆက်ပြောပါသည်။

“သူ့ကို အရင်က ဟိုင်းလတ်နက်ပြာရောင်ကားကြီးနဲ့ မြို့ထဲ မှာ တချိန်လုံးတွေ့နေတာ... ခု မတွေ့ရတာ ကြာပြီ... ‘အန်တီ ပယင်း’ ပြောတော့ ရန်ကုန်ကို သွားနေတယ် ဆိုလားပဲ”

“ ‘အန်တီပယင်း’ ဆိုတာက ”

“အဲဒီ ဆရာပြောတဲ့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ရဲ့ မိန်းမလေ ”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရပါသည်။

‘မလှနုဖြူ’ က ဆရာထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်သည်ဆိုတော့ အသက်သုံးဆယ့်ခုနှစ်ခန့် ရှိပါပြီ။

‘မလှနုဖြူ’ ကပင် အန်တီဟုခေါ်သည်ဆိုတော့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ မိန်းမက ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ထက် အသက်အများကြီး ကွာခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒါတွေကို ‘မော်ထွန်း’ လည်း သိချင်မှ သိမှာဖြစ်သည်။ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ သည် အိမ်က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားသော သား တစ်ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် သူလုပ်ချင်တာကို သူ့သဘောနဲ့ သူ လုပ်နေတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

“ ‘ရတနာစံအိမ်’ က မြို့ပြင်နားက ခြံကျယ်ကြီးပဲ... ‘ကိုဇော် ထီးရိပ်’ သွားချင်ရင် အိမ်ကကား ယူသွားပါလား ”

“ဟုတ်သားပဲဗျ... ကားပါတာတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”
 အနားရောက်လာသော ‘ဒေါက်တာမြင့်မောင်’ က ဝင်ပြော
 တာဖြစ်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ဘယ်မှ
 မရောက်ဘူးသေးတာဆိုတော့ သွားတော့ သွားချင်ပါတယ်... ဒီနေ့
 တော့ မအားသေးလို့ပါ”

“ဆရာသွားရင် ‘ရွှေယင်းမာ’ နဲ့ပဲ အရင်တွေ့ရမှာပါ”
 ကျွန်တော် ‘မလှနုဖြူ’ ကို လှမ်းအကြည့် ‘မလှနုဖြူ’ က လှပ
 စွာပြုံးရင်း သေချာအောင် ပြောပြနေလေသည်။

“ ‘ရွှေယင်းမာ’ ဆိုတာ ‘အန်တီပယင်း’ ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
 သော သမီးလေ... ‘ရတနာ’ ပွဲရုံကို ဦးစီးပြီးလုပ်နေတာ... ဒီမြို့ရဲ့
 နာမည်ကြီး အချောအလှစာရင်းဝင် တစ်ဦးပေါ့”

နောက်ထပ်အံ့ဩစရာ နာမည်တစ်လုံးကို ကျွန်တော် ကြားရ
 ပြန်ပါပြီ။

‘ရွှေယင်းမာ’ တဲ့။

“မာနုကလည်း ကြီးသလား မပြောနဲ့... ယောက်ျားဆို ဘယ်
 ယောက်ျားမှ ယောက်ျားထင်တာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒီ ‘ရွှေယင်းမာ’
 ကိုသာ ဆရာရရင် စစ်တွေက ပြောင်းစရာတောင် မလိုတော့ဘူး”

အားရပါးရပြောလိုက်တဲ့ ‘ဒေါက်တာမြင့်မောင်’ ရဲ့ စကားကို
 ‘မလှနုဖြူ’ က မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

“ ‘ရွှေယင်းမာ’ မာနုကြီးတာ သူသိရအောင် သူလည်း သွား
 ပါတိတ်တဲ့ထဲမှာ ပါနေလို့လားမှ မသိတာ”

“ ‘န’ ကလည်းကွာ... ဒါကို ဒီက ယောက်ျားလေးတိုင်း သိ

နေတဲ့ဥစ္စာပဲ... ကိုယ်ကလည်း ဒီကယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတော့ သိနေတာပေါ့”

“သိပါဘူး... အငြင်းခံရတဲ့ထဲမှာ ပါနေလို့ အတိုင်ပြောနေတာလားလို့”

“ကိုယ် ဒီကို စရောက်တုံးက ‘ရွှေယင်းမာ’ က ဆယ်တန်းအောင်စ ချာတိတ်မလေးပဲ ရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ”

“ပြောထုတ်ဘူးလေ... တစ်ချို့က ချာတိတ်တွေမှ စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ဦးဦးတွေက ရှိတယ်မဟုတ်လား”

နေရင်းထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ပြဿနာက ‘ဒေါက်တာမြင့်မောင်’ ပြဿနာဖြစ်သွားရကာ လင်မယားနှစ်ယောက် ကွိုင်တက်ကြပါတော့သည်။

“ကလေးပဲ နှစ်ယောက်ရနေပါပြီ ‘န’ ရာ... ကလေးကလား စကားတွေနဲ့ ဆရာ့ရှေ့မှာ အားနာစရာ”

‘ဒေါက်တာမြင့်မောင်’ မျက်နှာက ရှက်ရိပ်ကြောင့် အသားဖြူနုသူတွေလို ပန်းသွေးရောင်မပြေးဘဲ မဲပုတ်ကာ ညိုညစ်နေရရှာပါသည်။

“ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... ‘ရွှေယင်းမာ’ မာနကြီးတာ ကျွန်မတို့တောင် မသိဘဲ သူက သိနေတယ်ဆိုတော့ ပါတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့သာ နေမှာပေါ့... အငြင်းခံရဘူးလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွာ... အငြင်းခံရဘူးတယ်ကွာ... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဒါဖြစ်တယ်... ဒါဖြစ်တယ်”
ငြင်းနေလည်း မထူးမယ့်အတူ ‘ဒေါက်တာမြင့်မောင်’ ရက်

ရှက်နှင့်ဝန်ခံတော့ 'မလှနုဖြူ' ရဲ့ လက်သီးဆုပ်က ဆရာတစ်ကိုယ် လုံးပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ရွာချသလို တဝန်းဝန်းဖြင့် ပြိုကျ လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း လင်မယားနှစ်ယောက်အနား မနေရဲတော့ တာကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ်ရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါ တော့သည်။

‘ရတနာစံအိမ်’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်လေးက ခြံကြီးလို အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသော ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘မလှနဖြူ’ ပြောသလိုပင် မြို့ပြင်နားတွင်ရှိကာ ခြံကြီး၏ အလယ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်ဝါဝါကြီးကတော့မူ တချိန်က ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို ဖုံးဖိမကားနိုင်ရှာပါ။

ကြီးမားခိုင်ခန့်သော ဆင်ဝင်ကြီးနှင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ခြင်းကင်းသော်လည်း မာန်ကြီးကာ ဟန်ကြီးဖြင့် ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိနေရပါသည်။

ခြံထဲတွင် နက်ပြာရောင် ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီးနှင့်အတူ အဝါရောင်ဆန်နီပစ်ကပ်လေးတစ်စီး ရှိနေတာကြောင့် လူရှိနေသည်ဟု ယူဆကာ ခြံဝဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်မိပါသည်။

တိုက်ထဲက အသက် ငါးဆယ်ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တစ်ယောက် ထွက်လာကာ ခြံကို လျှောက်လာပါသည်။

မျက်နှာကပြောင်နေကာ နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ် အဝတ်အစားနဲ့ မိန်းမကြီးပုံစံက အိမ်ရှင်ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မိန်းမကြီးမျက်နှာက ပျက်ယွင်း သွားခဲ့ပါသည်။

“သူ... သူ... မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သွားလဲ ခင်ဗျာ”

မိန်းမကြီးက မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေစဉ် တိုက်ဘေးဘက်မှ အသံလေးတစ်သံ ထပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ ‘ဒေါ်ကြီးအိမ်’”

ကျွန်တော် အသံလာရာကို လှမ်းအကြည့် ကျွန်တော့်မျက်လုံး ကို ကျွန်တော် မယုံချင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဖြူဖွေးသော ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်နဲ့အတူ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူကိုဝတ်ထားသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ကြီးမားလှသော အယ်(လ်) ဇေးရှင်း ခွေးကြီးကိုဆွဲကာ ကျွန်တော်ရှိရာကို လျှောက်လာပါသည်။

တိုက်ပေါက်ဝနှင့် ခြံပေါက်ဝက အတော်လေးဝေးတာကြောင့် သူမ လျှောက်လာတာကို ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး မြင်ခွင့်ရနေပါသည်။

ခါးလည်ခန့်ရှိ မည်းနက်သော ဆံပင်တွေက လေအရေ့တွင်

ယိမ်းနဲ့ နေကာ အဖြူနဲ့ အနက် နှစ်ရောင်ကြားမှ ကောင်မလေး၏ လမ်းလျှောက်လာဟန်က သဇင်ခက်လေးတစ်ခက်လို နဲ့နဲ့ နှောင်းနှောင်းနှင့် ကြည့်လိုကောင်းလှပါသည်။

ကြည့်မကောင်း နားထောင်လို့ မကောင်းတာက သူမလက်ထဲက ခွေးကြီး၏ တဝုန်းဝုန်း ထိုးဟောင်နေသံပါ။

သူမက ခွေးကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ Heart Key don't bark ”

သခင့်အလိုကို သိတတ်စွာ ဟတ်(တ်)ကီးဆိုတဲ့ ခွေးကြီးက ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် ‘ဒေါက်တာစောထီးရိပ်’ ပါ... ရန်ကုန်က ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်ပါ”

“ကိစ္စက”

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော့်စကားအကြား ကောင်မလေးမျက်နှာက ပျက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ရှင်က ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး... ကျွန်တော်က သူ့ညီ ‘မော်ထွန်း’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

သည်အခါမှ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပိုလို့ စူးစိုက်ကာ ကြည့်လာပါတော့သည်။

“ကျွန်မ သိသလောက် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ မှာ ဘယ်အမျိုးအဆွေ

မှ မရှိပါဘူး... ပြီးတော့ သူ အခု ဒီမှာလည်း မရှိဘူးရှင်”

ကျွန်တော် စကားဆက်ဖို့ ခက်သွားရပါသည်။

‘ကိုဇော်ထွန်း’ မရှိလျှင် ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ကလွဲ၍ တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပါ။

ကောင်မလေးပုံစံကလည်း တံခါးကို လုံးဝဖွင့်ပေးမယ့် ပုံမပေါ်တာကြောင့် ပါလာသော စာလေးကို ထုတ်ကာ သူမကို ပေးမည်အပြု ...

“သမီး ဘယ်သူလဲ”

တိုက်ပေါက်ဝမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မိန်းမကြီးဆိုသော်လည်း အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့နှင့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ခရမ်းနုရောင်ကို ထက်အောင်ဆင်တူဝတ်ထားကာ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားပါသည်။

‘မလှနုဖြူ’ ပြောလိုက်တဲ့ ‘အန်တီပယင်း’ ဆိုတာများလား။

ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်အကြည့်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ကောင်မလေးက မကျေမနပ် လှမ်းအော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကို လာမေးနေတယ် မေမေ ”

“ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်လေ သမီးရယ်... ဧည့်သည်ကို အားနာစရာ”

‘ဒေါ်ပယင်း’ ကယ်မှပဲ ကျွန်တော် ခြံထဲကို ရောက်လာရတဲ့ အဖြစ်ပါ။

“ကျွန်တော် ‘စောထီးရိပ်’ ပါ... ဒီက ဆေးရုံကြီးကို ပြောင်းလာတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ”

“အော်... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာရယ်... သမီးတို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

က မသိတဲ့လူဆို ချက်ခြင်းတံခါးမဖွင့်ပေးရဲဘူးလေ... အိမ်မှာရှိတာ
က မိန်းမသားတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

“အန်တီနာမည်က ‘ဒေါ်ပယင်း’ ပါ... ခုနက သမီးလေးနာ
မည်က ‘ရွှေယင်းမာ’ တဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲအရောက် အန်တီက သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်
ပေးနေတာဖြစ်ပါသည်။

အနီးကပ်ကြည့်မှ ပါးလုံးလေးနှစ်ဖက်နှင့် အန်တီသည်
ချစ်စရာဇောင်းလှသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရပါသည်။

‘ရွှေယင်းမာ’ ဆိုတဲ့ မချောလေးကတော့ အိမ်ရှေ့ကို လုံးဝ
ထွက်မလာတော့ပါ။

စစခြင်း ခြံဝကို ရောက်လာတဲ့ မိန်းမကြီးကသာ ကာဖီလင်
ဗန်းကို လာချပေးပါသည်။

“သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်... အန်တီတို့ခြံကို လာရတာ
ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း အားနေတဲ့နေ့ဆိုတော့
အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

ခြံကြီးကသာ အပြင်မှကြည့်လျှင် အိုးမင်းနေသယောင်ထင်
ရသော်လည်း အထဲထဲမှာတော့ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်
ထားပါသည်။

လျှာထိုးကြမ်းတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေကာ ရှေးခေတ်ဆို
ဖာကြီးတွေက အိစက်ညက်ညောကာ ထိုင်ရတာ ကျယ်ဝန်းလှပါ
သည်။

“ဒါနဲ့.... ဆရာလာတဲ့ အကြောင်းရင်းက”

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းကို မသိမသာအကဲခတ်နေမှန်းသိတော့

‘အန်တီပယင်း’ က လှမ်းမေးလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကို လာတွေ့တာပါ.. တွေ့ရင်းနဲ့ ဒီစာလေးကိုလည်း ပေးချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ‘အန်တီပယင်း’ မျက်နှာက ပျက်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို ငေးငိုက်ငိုက်ကြီး ကြည့်နေပါသည်။

“သူ မရှိဘူးဆရာ... ခရီးထွက်သွားတာ သုံးလလောက်ကို ကြာနေပြီ”

“ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲခင်ဗျာ”

“အဲဒါလည်း အန်တီမသိဘူး... သူ့ကို စတွေ့ထဲက တစ်ယောက်တည်း စတွေ့ခဲ့ရတာပဲ”

ပြောရင်း ‘ဒေါ်ပယင်း’ မျက်ဝန်းထဲ ‘ဇော်ထွန်း’ နှင့် စတွေ့ခဲ့ရပုံကို သတိရနေမိပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ရချိန်မှာ 'ဒေါ်ပယင်း' အဖို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရက် အနှိုးခံလိုက်ရသူလို လူက အူတူအူအူနှင့် လက်ရှိဘဝကို မယုံနိုင်သလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဘဝတစ်သက်တာလုံး 'ဒေါ်ပယင်း' ၏ ဘဝက ခင်ပွန်းသည် 'ဦးရွှေထွဋ်ခေါင်' ၏ ဖေးမကြင်နာ အလိုလိုက်အရေးပေးမှုတွေအပေါ် ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုသာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သည်အရင်အချိန်တွေတုံးကလည်း 'ဒေါ်ပယင်း' တို့ဘဝက ငြိမ်းအေးချမ်းသာခဲ့ပါသည်။

စိန်၊ ကြောင်၊ နီလာ၊ သလင်း၊ ပယင်းဟူသော သားသမီး ရတနာတွေ မွေးဖွားခဲ့သောနေရာကြီးမို့ ဖေဖေကော မေမေပါ 'ပယင်း'တို့ ခြံကြီးကို 'ရတနာစံအိမ်' ကြီးဟု အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'ဦးစိန်' က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ရင်း နိုင်ငံခြားပညာဆက်သင်ခွင့်ရကာ ဟိုမှာပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအစ်ကို 'ဦးကြောင်' သည် အစ်ကိုလိုပင် နိုင်ငံခြားပညာသင်ရင်း ဟိုမှာပင် သူ့ဘဝကို အခြေချခဲ့ပါသည်။ တတိယအစ်မ 'နီလာ' နှင့် စတုတ္ထအစ်မ 'သလင်း' တို့သည်လည်း အစ်ကိုတွေဆီ လိုက်လည်ရင်း အားလုံးအိမ်ထောင်တွေ ကျကုန်တော့ဖေဖေနဲ့ မေမေက အငယ်ဆုံး သမီးလေး 'ပယင်း' ကို အစ်မတွေလို ဖြစ်မှာစိုး၍ ရန်ကုန်ကိုလွှတ်ကာ ပညာပေးမသင်စေတော့ပါ။

'ပယင်း' က ငယ်စဉ်ထဲက ရုပ်ကလေးက မှုံနေအောင် ချောသလောက် ရိုးသည်၊ အေးသည်၊ အသည်၊ သူများပြောသမျှလည်း ယုံလွယ်လွန်းသည်။

သည်လို ယုံလွယ်၍လည်း တစ်ခါတုန်းက ကျောင်းသွားဦးလူလိမ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ကာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အလိမ်ခံသွားရ၍ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်မရှိတော့ကြောင်း လိမ်ပြောရာ 'ပယင်း' က အဟုတ်ထင်ပြီး သူ့လက်စွပ်လေးကို ချွတ်ပေးခဲ့ဘူးပါသည်။

နောက်တစ်ခါလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ခေါ်ခိုင်းသည်ဆို၍ ယုံမှတ်ပြီး လိုက်သွားရာ လူလိမ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ရိုသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးပါသွားခဲ့ဖူးပါသည်။ လူကိုဘာမှ လုပ်မသွားတာက ကံကောင်းပါသည်။ ထိုအချိန်ထဲက ဖေဖေ 'ပယင်း' ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ၍ ကျောင်းမလွှတ်တော့ပေ။ ဆယ်တန်းအောင်သည် အထိပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသည့်နောက် ကျောင်းထုတ်ကာ လူလည်တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုး၍ ဖေဖေက သူ့တပည့်၏ သားဖြစ်သူ 'ဦးရွှေထွဋ်ခေါင်' နှင့် လက်ထပ်ပေးကာ ဖေဖေရဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို

အုပ်ချုပ်စေခဲ့ပါသည်။

သံမီးငယ်လေးဘဝ အခြေတကျဖြစ်သွားပြီဆိုမှ သားကြီး သမီးကြီးတွေရှိရာ လိုက်လည်ရင်း ဖေဖေကော မေမေပါ လေယာဉ် ပျက်ကျကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြရပါသည်။

အမျိုးတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသော်လည်း အားလုံးက အဝေးမှာနေကြတာမို့ 'ပယင်း' ကို လာမကြည့်နိုင်သလို 'ပယင်း' ကိုယ်တိုင်လည်း ဖခင်၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေကို စွန့်ပစ်ကာ နိုင်ငံခြားကို လိုက်မသွားနိုင်တာကြောင့် 'ပယင်း' ဘဝမှာ အားကိုးအားထားက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ 'ဦးရွှေထွဋ်ခေါင်' သာ ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တပည့်ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ အပြင် 'ပယင်း' ထက်လည်း ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသောသူမို့ 'ပယင်း' ကို ချစ်လည်းချစ်၊ အလိုလည်း လိုက်ကာ 'ပယင်း' ဘဝကို လိုလေသေးမရှိအောင် အစစပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

သမီးလေးရှိလာတဲ့အခါမှာတော့ ပိုလို့ပင် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့ပါသည်။

" 'ပယင်း' က ရိုးလည်းရိုး... အေးလည်းအေးတယ်... သူများပြောတာလည်း ယုံလွယ်တယ်... ကိုယ်တို့ သမီးလေးကို တော့ 'ပယင်း' လို့ ရိုးအေးပြီး မပျော့ပြောင်းရအောင် 'ရွှေယင်းမာ' လို့ နာမည်ပေးရင် ကောင်းမလား... ကိုယ့်နာမည်လည်းပါတယ် 'ပယင်း' ရဲ့နာမည်လည်း ပါတယ် "

"ကောင်းပါတယ် ကိုကို"

သမီးလေးမွေးပြီးတဲ့နောက် 'ပယင်း' တို့ စီးပွားရေး ပိုတက်လာပါသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခေါင်းကောင်းတဲ့အပြင် အင်ဂျင်နီယာ

လည်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်မို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကာ သင်္ဘောတွေကို တည်ဆောက်ပြီး ကမ်းရိုးတန်းသွား ကုန်တင် သင်္ဘောတွေကိုပါ တည်ထောင်ခဲ့ပါသည်။

မိရိုးဖလာ ငပိ၊ ငါးခြောက်ပွဲရုံအပြင် နိုင်ငံခြားနဲ့ဆက်ကာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီး ပုဇွန်နှင့် ပင်လယ်ရေခူတွေကိုလည်း တင်ပို့နိုင်ခဲ့ပါ သည်။

သမီးလေးမွေးစမှ ဆယ်တန်းရောက်သည်အထိ 'ပယင်း' ဘဝက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

'ပယင်း' ဘဝ စပြီး ယိမ်းပိုင်ခဲ့ရသော သမီးလေး ဆယ်တန်း အောင်တဲ့နှစ်မှာပါ။

ပွဲရုံက ပြန်လာပြီး ခေါင်းမူးတယ်... ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး ခင်ပွန်းသည် အိပ်ရာထဲဝင်သွားတာ အသက်ထွက်သွားချိန်အထိ သတိပြန်လည်မလာတော့တာပါ။

နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းကြီးကနေ ဖြစ်သွားခဲ့တာဆိုတော့ 'ပယင်း' အတွက် မျက်စေ့ထဲသဲနဲ့ အပက်ခံရသလိုပါ။

ခင်ပွန်းသည်ရှိနေစဉ်က အိမ်မှာအငြိမ်းစား နေလို့ဖြစ်ပေ မယ့် ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်မှာတော့ လုပ်ငန်းအား လုံးက 'ပယင်း' ခေါင်းပေါ်ကို စုပြုံကာ ကျရောက်လာခဲ့ပါတော့ သည်။

ခင်ပွန်းသည် ရှိစဉ်ထဲက အေးအေးဆေးဆေးနေလာခဲ့သူမို့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို 'ပယင်း' လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သည်တော့ 'ပယင်း' မကျွမ်းကျင်တဲ့ သင်္ဘောလုပ်ငန်းအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းကာ သင်္ဘောအားလုံးကို ဝယ်ယူလက်ထဲ ရောင်းချလိုက်ရပါသည်။

'ပယင်း' မရိုးဖလာ ပွဲရုံလုပ်ငန်းနှင့် ခင်ပွန်းသည် တိုးချဲ့ ထုတ်ကိုင်သွားတဲ့ ပင်လယ်ရေခူနှင့် ပုဇွန်တွေကို နိုင်ငံခြားပို့တဲ့ လုပ်

ငန်းတွေကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။

သည်လုပ်ငန်းတွေကကျတော့ ကိုယ့်မိဘတွေတစ်သက်လုံး လုပ်လာတဲ့အလုပ်မို့ 'ပယင်း' လုပ်နိုင်ပါသည်။

ပုဇွန်နဲ့ ရေရ နိုင်ငံခြားပို့တဲ့လုပ်ငန်းကိုတော့ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူ ဦးလေးတစ်ယောက်က ဝိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတာကြောင့် အသက်ရှူချောင်နေရပါသည်။

ဖခင်မဲ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးက မိခင်ဖြစ်သူကို သနား၍ ဝင်လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် 'ပယင်း' သမီးလေးကို ဘွဲ့ရအောင်ထားပေး ချင်ပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း သူ့သမီးလေးကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီး အဖြစ် အရမ်းမြင်ချင်ခဲ့တာကို 'ပယင်း' သိ၍ သမီးကို စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်တက်စေခဲ့သလို။

'ပယင်း' ကတော့မူ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ပါ သည်။

'ထိုအချိန် 'ပယင်း' အသက်က သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။

အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့အပြင် ချောမောလှပပြီး ငွေကြေး နဲ့ ပြည့်စုံသော မုဆိုးမလေးမို့ 'ပယင်း' ကို လက်ထပ်လိုသူတွေ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝန်းရံနေသော်လည်း သမီးလေးကို ပထွေးနဲ့ မနေ စေရဘူး။ ဟူသော ဆန္ဒဖြင့် 'ပယင်း' အလုပ်ကိုပဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ခဲ့ပါသည်။

မနက်ကိုးနာရီဆို 'ပယင်း' မြို့ထဲရှိ ပွဲရုံကို ပုံမှန်လာရကာ ညနေ ငါးနာရီခွဲ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သည်။

'ပယင်း' ပွဲရုံကိုလာဖို့ ဒရိုင်ဘာ 'ဦးအောင်မြတ်' က လုပ်ပို့ပေးကာ 'ပယင်း' ရဲ့ ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် 'ဦးအောင်မြတ်' ရဲ့ သမီးလေး 'ပွင့်လွှာ' ကို ခေါ်လာဖြစ်သည်။

'ပွင့်လွှာ' က သမီးလေး 'ရွှေယင်းမာ' နဲ့ ရွယ်တူဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲသော သူ့မိသားစုအခြေအနေကြောင့် ရှစ်တန်းဖြင့် ဆက်တိုက်ထွက်ထားရသူလေးဖြစ်ပါသည်။

အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးဖြင့် လိမ္မာရေးခြင်းရှိသူ
လေးမို့လည်း သမီးလေးလို ချစ်နေရသူလေး ဖြစ်ပါသည်။

‘ပွင့်လွှာ’ အောက် မောင်လေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ပုဇွန်
လုပ်ငန်းနဲ့ ရေခူလုပ်ငန်းထဲကို ထည့်ပေးထားတာကြောင့် ကလေး
ငါးယောက်ရှိသော ‘ဦးအောင်မြတ်’ အတွက် သက်သာရာ ရနေတာ
ပါ။

နေစရာဆိုလည်း ‘ပယင်း’ တို့၏ တိုက်နောက်ဖက်ရှိ တိုက်
တန်းလျားမှာနေရကာ စားစရာဆိုလည်း ‘ပယင်း’ တို့ စားပြီးပိုသမျှ
ပေးနေတာဆိုတော့ ချက်ရလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ ချက်ရတတ်
ပါသည်။

အဝတ်အစားဆိုလည်း ‘ပယင်း’ ဝတ်လို့ဟောင်းသမျှ ‘ဦး
အောင်မြတ်’ ရဲ့မိန်းမ ‘မလှကြည်’ ရကာ သမီးလေး ‘ရွှေယင်းမာ’
ကျသမျှကိုလည်း ‘ပွင့်လွှာ’ က ရနေတာဆိုတော့ သူတို့မိသားစုအ
တွက် ‘ပယင်း’ တို့က ကျေးဇူးရှင်ကြီးလို ဖြစ်နေရပါသည်။

တစ်ခါတစ်လေ သာရေးနာရေးအတွက်လည်း ‘ပယင်း’ ကပဲ
လိုအပ်သမျှ ထုတ်ပေးနေတာဆိုတော့ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကော ‘မလှ
ကြည်’ ပါ ‘ပယင်း’ ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။

“အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ပေမယ့် မမက ကျွန်မတို့ကိုဆက်ပြီး
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး မမရယ်”

“ကျေးဇူးဆိုတာ နှုတ်ဖျားက တဖွဖွပြောနေတာထက် ကျေး
ဇူးမကန်းမိဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာ”

‘ပယင်း’ နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော ‘မငွေအိမ်’ က ဝင်ပြော
တာဖြစ်ပါသည်။

‘မငွေအိမ်’ ကို ‘ပယင်း’ ငယ်ငယ်ထဲက ဖေဖေတို့က ခေါ်ထား
ခဲ့တာမို့ ခုတော့လည်း ‘ရတနာစံအိမ်’ ကြီး၏ အိမ်တော်စိုးလို့ ဖြစ်

နေခဲ့ပါပြီ။

အသက်က 'ပယင်း' ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးကာ မျက်နှာထား
ထ တည်ပြီး တင်းလွန်းလှတာမို့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ 'မငွေအိမ်'
တို့ မကြိုက်ရဲသလို 'မငွေအိမ်' ကလည်း ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ
ကြည့်လို့မရတာကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ယောက်ျားဆို အဖေလည်း မကောင်းဘူး... အစ်ကိုလည်း
မကောင်းဘူး”

'မငွေအိမ်' ၏အဖေက ပန်းရံသမားဖြစ်ကာ အလုပ်ကပြန်
လာလျှင် ပင်ပန်းသည်ကို အကြောင်းပြကာ အရက်သောက်လာ
တတ်သည်။ အရက်သောက်ပြီး ပြန်တော့ အေးအေးမနေ အမေ့ကို
ရိုက်လား ပုတ်လား လုပ်သည်။

အမေက ငြိမ်မခံဘဲ ပြန်အော်လျှင် ရိုက်ကြ နှက်ကြ အော်
ကြ ဟစ်ကြနှင့် 'ငွေအိမ်' ရက်သည်။ ရက်၍ အစ်ကိုအိမ်သွားနေ
ပြန်တော့ မီးဖိုထဲက ထွက်ရသည်ပဲ မရှိပါ။

အစ်ကိုအလုပ်ကပြန်လာလျှင် ညီမမျက်နှာကြည့်ဖို့ထက် သူ့
မိန်းမမျက်နှာပဲ အရင်ကြည့်သည်။ သူ့မိန်းမ မျက်နှာပျက်နေလျှင်
'ငွေအိမ်' ကိုပဲ ကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

ကြာတော့ မိဘအိမ်ကိုလည်း မနေချင်၊ အစ်ကိုအိမ်ကိုလည်း
ခိုချင်တာကြောင့် 'ငွေအိမ်' ကိုခေါ်သော ဘကြီးအိမ်မှာ လိုက်နေ
လိုက်သည်။

အလုပ်လုပ်ရတာချင်းအတူတူ 'ငွေအိမ်' ကိုအရေးပေးသော
ဘကြီးနဲ့ ကြီးဒေါ်ရဲ့ 'ရတနာစံအိမ်' မှာ 'ငွေအိမ်' ပျော်သည်။ သူနဲ့
ဧတိမ်းမယိမ်း ညီမ 'ပယင်း' လည်းရှိသည်။

အဖေနဲ့အမေအိမ်လို အရက်သောက်သူလည်း မရှိ။ အော်
ဟစ်ရိုက်နှက်မဲ့သူလည်းမရှိ။ အစ်ကိုအိမ်လို ငြူစောင်းမြောင်းမဲ့သူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်းမရှိ၊ အေးချမ်းပြည့်စုံစွာ နေရတာမို့ 'ငွေအိမ်' နေလာခဲ့တာပဲ အနှစ်အစိတ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။

'ငွေအိမ်' ရှေ့မှာပဲ 'ပယင်း' အိမ်ထောင်ကျကာ 'ငွေအိမ်' လက်ပေါ်မှာပဲ သမီးလေး 'ရွှေယင်းမာ' ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ အပ်ကျတာကအစ 'ငွေအိမ်' သိနေခဲ့ပါသည်။

ဒီလို သိနေခဲ့၍လည်း 'ကိုရွှေထွဋ်ခေါင်' ကကော 'ပယင်း' ကပါ သူမကို အစ်မအရင်းလို သဘောထားကာ အစစအရာရာ တိုင်ပင်ခဲ့တာ 'ကိုရွှေထွဋ်ခေါင်' ကွယ်လွန်ချိန်အထိပါ။

ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်အထိ ရိုးအကာ ယုံလွယ်လွန်းသော ဇနီးသည်ကို စိတ်မချနိုင်၍ 'ငွေအိမ်' ကို စိုက်ကြည့်သွားသော 'ကိုရွှေထွဋ်ခေါင်' ၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေကို 'ငွေအိမ်' လုံးဝမမေ့ပါ။

သည်လို မမေ့လေ 'ပယင်း' တို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သူမမှာ တာဝန်အပြည့်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားမိလေပါ။

ဒါတွေကို 'ပယင်း' ကသိချင်မှ သိမှာဖြစ်ပါသည်။ 'ပယင်း' စိတ်ထဲမှာ အိမ်မှာ 'ငွေအိမ်' နေလျှင် ကျေနပ်နေပြီ။

'ငွေအိမ်' အဖို့မှာသာ 'လှကြည်' ရဲ့စကားတွေကို မနည်းတိုက်ဖျက်နေခဲ့ရပါသည်။

“ယောက်ျားသာဆုံးသွားတယ် မမက လှလိုက်တာ နော်”

မနက်ဖက် ပွဲရုံကိုသွားဖို့ထွက်လာသော ‘ပယင်း’ ကို လှမ်းကြည့်ကာ ‘လှကြည်’ က မီးဖိုချောင်ထဲ ကူလုပ်နေရင်း ‘ငွေအိမ်’ ကို တီးတိုး ပြောနေတာဖြစ်ပါသည်။

“မသိတဲ့လူကဆို အပျိုလေးပဲ ထင်ကြမှာ”

ပန်းနုရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ကာ ဖြူသွယ်နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်ဟန်ရှိတဲ့ ‘ပယင်း’ ပုံစံက သမီးတစ်ယောက် အမေပါဆိုတာ ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်ကြမည် မထင်ပါ။

နဂိုထဲက အငြိမ်းစားနေခဲ့ရတဲ့အပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အလိုလိုက်ထားခြင်းကိုပါ ခံရလေတော့ ‘ပယင်း’ ပုံစံက ငြိမ်းချမ်းအေး

မြနေရပါသည်။

“ဖိနပ် ဘာအရောင်စီးမလဲ အန်ဇီ”

အပြင်သွားဖယ့် အဝတ်အစားဝတ်ထားသည့် ‘ပွင့်လွှာ’ က မေးတာဖြစ်ပါသည်။

‘ပယင်း’ သူမလွယ်ထားတဲ့ အိတ်အဖြူလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“အဖြူလေးပဲ ထုတ်လိုက်ပါ”

“ဖန်ဒေါက်မြင့်လေးနဲ့လား အန်တီ”

“အေးပါ... ‘ပွင့်လွှာ’ ကော ဖိနပ်တွေ ရှိသေးရဲ့လား”

ပြောရင်း ‘ပယင်း’ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သမီးအကျတွေ ဝတ်ထားတာဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီအသားရောင် အနက်ပေါ် အသားရောင်တုံးလေးပါသော ဝိန်မိုက်ကယ်လုံချည်ပျော့လေးဖြင့် ‘ပွင့်လွှာ’ ပုံစံကလည်း သား သားနားနားလေးပါ။

ကတ္တီပါ ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို ကြည့်ပြီး ‘ပယင်း’ အိမ်လည်ခန်းရှိ ဘီဒိုဆီလျှောက်လာကာ ဘီဒို၏လျှောက်ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်မိပါ သည်။

နံရံကပ်ဘီဒိုကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ‘ပယင်း’ အတွက် ဘီဒိုတစ် ခြမ်း၊ သမီးလေး ‘ရွှေယင်းမာ’ အတွက် ဘီဒိုတစ်ခြမ်းကို ဖိနပ်တွေ ထည့်ဖို့ ခင်ပွန်းသည်က သီးသန့်လုပ်ပေးထားပါသည်။

သမီး ‘ရွှေယင်းမာ’ က တခြားဘာကိုမှ မရူးရင်ရှိရမည်။ ဖိ နပ်လှလှလေးတွေကို အရူးအမူနဲ့စွဲလမ်းနှစ်သက်သူပါ။

ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားထက် ဖိနပ်လှလှ၊ ခေါင်းစီးလှလှ၊ နားဆွဲလှလှလေးတွေဆို နှစ်သက်တတ်၍ သူ့ဖာသူလည်းဝယ်၊ သူ့ အဖေရန်ကုန်သွားတိုင်းလည်း ဝယ်လာတတ်၍ ဖိနပ်တွေက အ

မယ်မျိုးစုံလှပါသည်။

လေဒီရှူး၊ ကြိုးသိုင်း၊ ရှူး၊ ခုံထူထူနဲ့ ကွင်းထိုးဖိနပ်၊ လည်တို၊ လည်ရှည် စသည်ဖြင့် ဘီဒိုထဲမှာ စုံနေအောင်ရှိပါသည်။

သမီးကို အလိုသိပ်လိုက်တဲ့အဖေကလည် တခြားပစ္စည်းတွေသာ မေ့ကျန်ချင်ကျန်မည်။ သမီးအတွက် ဖိနပ်၊ ခေါင်းစီး၊ နားဆွဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ပါ။ သမီးအတွက် ဝယ်ရင်း 'ပယင်း' အတွက်ပါ ဝယ်လာတတ်၍ 'ပယင်း' မှာလည်း ဖိနပ်တွေ တပုံတပင် နှီးနေရပါသည်။

ဖိနပ်တွေကို ကြည့်ကာ သမီးကိုကော သမီးရဲ့ဖေဖေကိုပါ သတိရကာ ငေးငိုင်သွားမိပြီးမှ အသားရောင်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တစ်ရုံတို့ ထုတ်ကာ 'ပွင့်လွှာ' ကို ပေးလိုက်မိပါသည်။

“ရှော... 'ပွင့်လွှာ' စီး”

“ဒီ ဖိနပ်လေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ... မကောင်းလို့လား”

'ပွင့်လွှာ' က အရိုးခံလေးနဲ့မေးတာကို ပြုံးမိရရင်း ကလေးမလေးရဲ့ ရိုးသားမှုကို အသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။

'ပွင့်လွှာ' ရဲ့မိခင် 'လှကြည်' ကတော့မူ ...

“သမီးယူလိုက်လေ... သမီး ဒီကြိုးသိုင်းလေးကိုစီးတော့ အမေက သမီးဖိနပ်လေးကို စီးလို့ရတာပေါ့”

“အမေကလည်းနော်”

'ပွင့်လွှာ' က သူ့အမေရဲ့ လောဘကို သိနေသူပီပီ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေပေမယ့် 'မငွေအိမ်' ကတော့မူ 'လှကြည်' ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါသည်။

မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပုန်ကန်တတ်ဆိုတာ အဲဒီလို ရုပ်မျိုးထင်ပါရဲ့။

'ပယင်း' က နည်းနည်းလေး အခွင့်အရေးပေးကာ အိမ်လည်

ခန်းထဲ ပေးဝင်တာနဲ့ 'လှကြည်' တို့ နေရာယူချင်လာတာ။

'ပယင်း' မသိဟန်ဆောင်ကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်အလာ ...

“မသိတဲ့လူကဆို 'ပွင့်လွှာ' ကို 'ရွှေယင်းမာ' လို့မျှာထင်ကြမလား မသိဘူးနော်”

ငွေအိမ် 'လှကြည်' ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်မိပါသည် စိတ်ထဲက မကျေနပ်တာတွေလည်း အပြင်ကို အံ့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“တန်ရာတန်ရာလည်း ပြောပါအေ... သမီးလေးနဲ့တူရအောင် အသွေးအမွှေးချင်းကော တူလို့လား... သမီးလေးက ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေးလာတာ... ညည်း သမီးက ထွေးစရာ အနီးမရှိလို့ တောင် ညည်းလင်ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ထုတ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

မှန်တာပြောတော့ 'လှကြည်' အနာပေါ်တုတ်ကျသလို နာသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟောဒီ မိန်းမကြီး သူလင် မယူဘူးတိုင်း သူများ သားသမီးကို မှိုခြိုးမျှစ်ခြိုးပြောတတ်လိုက်တာ”

“ညည်းက တန်ရာတန်ရာမှ မပြောဘဲကိုးအေ... သမီးလေးကို တက်ပြိုင်ရအောင် ဟိုက သူဌေးသမီး... ညည်းသမီးက သူတို့ကားကိုမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာရဲ့သမီး... တူလို့လား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အစ်မရယ်... မိဘမေတ္တာဆိုတာ ကိုယ့်သာ သမီးအပေါ် ကုန်နိုင်ခမ်းနိုင်တယ်မှ မရှိတာ... အစ်မ ဒါတွေ မသိပါဘူး”

'လှကြည်' အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြောကာ နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်အသွား 'မငွေအိမ်' မဲ့လိုက်မိပါသည်။

သိလွန်းလို့ နောက်ကြောနေပါသည်။ 'လှကြည်' တစ်ယောက် သူ့သမီးကို ဗန်းပြကာ 'ပယင်း' ဆီက ချူချုဖို့ကြံနေတာ 'ငွေအိမ်'

မသိဘဲ နေမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေး အမြန်ကျောင်းပြီးကာ 'ရတနာခံ
အိမ်' ကို ပြန်လာခဲ့စေချင်ပါပြီ။

ထိုနေ့က သမီးလေးဆီက စာရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မေမေ

သမီး သတိရစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်..

သမီးမရှိလို့ မေမေတစ်ယောက်တည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီလား။

“သမီးရယ်”

စာကိုဖတ်ရင်း ‘ပယင်း’ မျက်ရည်ကျလာမိပါသည်။

လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာက ပိုဆိုးပါသည်။ ခါတိုင်းဆို ‘ပယင်း’ အပါးမှာ ချစ်ခင်ယုယသော ခင်ပွန်းသည် ရှိလျှင် ရှိ၊ မရှိလျှင် ချစ်စဖွယ် သမီးလေးရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို မြင်နေကြမှ ခင်ပွန်းသည်က ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားကာ တစ်ခါမှ ခွဲခွာဘူးခြင်းမရှိမသော သမီးလေးကပါ အဝေးကိုသွားကာ စာသင်နေရတာဆိုတော့ ည ညဆို ‘ပယင်း’ အတွက် အထီးကျန်ဆန်သော ဝေဒနာကို နေ့စဉ်လိုလို ခံစားနေရတတ်ပါသည်။

သည်အခါတိုင်း ခင်ပွန်းသည် ဓါတ်ပုံနှင့် သမီးလေးရဲ့ဓါတ်

မိတွေကိုကြည့်ကာ အလွမ်းဖြေရပါသည်။

ခုလည်း ခုတင်ဘေးရှိ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓါတ်ပုံလေးကိုယူကာ မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်မိရင်း စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

ရှေ့လဆို သမီးတို့ စာမေးပွဲကြီးပဲ မေမေ... စာတွေကိုကြီးစားပြီး ကျက်နေရတယ်... ဖေဖေက သမီးကို ပညာတတ်ကြီးသိပ် ဖြစ်စေချင်တာ သမီးသိပါတယ်... ဒါကြောင့်လဲ သမီး သူများတွေထက် ပိုကြိုးစားတယ်... ဖေဖေ ဆန္ဒကိုဖြည့်ချင်တာကော စာမေးပွဲပြီးရင် မေမေဆီကို ပြန်လာချင်တာကောလေ...

ဆန္ဒတွေများနေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် သိပ်ဂရုမစိုက်မိပါဘူး မေမေရယ်... ကောင်လေးတွေကတော့ သမီးကို သိပ်မာနကြီးတယ်လို့ ထင်ကြတယ်...

တကယ်ဆို သူတို့တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် သမီး စာကြိုးစားနေမိတာ မေမေ့ကို ချစ်လို့ပါ...

သမီးရယ်...

ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်ဖြင့် 'ပယင်း' မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

သမီးကြိုးစားလို့ မဟာတန်းဝင်ခွင့်ရရင် သမီးဘွဲ့ကသာမန်စီးပွားရေးဘွဲ့ မဟုတ်တော့ဘူး... မဟာစီးပွားရေးဘွဲ့ ဖြစ်သွားပြီ အဲဒီအခါကျရင် မေမေ ပွဲရုံကို လုံးဝ သွားစရာ မလိုတော့ဘူး... ဖေဖေရှိတုန်းကလို မေမေ အိမ်မှာပဲ အငြိမ်းစားယူနေရုံပဲ... သမီးပဲ ပွဲရုံကို အုပ်ချုပ်မယ်... အဲဒီလောက်အထိ မေမေ သမီးကိုစောင့်နိုင်ရဲ့လား...

သမီးလေးရယ်... သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ မေမေ အားအင်တွေ တိုးနေရတာပါကွယ်...။

သမီး မရှိဘူးဆိုပြီးတော့လည်း မေမေ အလုပ်တွေစွတ်လုပ်

၂၆၇၇. ဘဝမှာ မေမေဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါ တယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ် မဟုတ်လား...

မေမေသိပါတယ် သမီးရယ်။ သမီးဘဝမှာ မေမေအရေးပါ သလို မေမေဘဝမှာလည်း သမီးလေးဟာ မရှိလို့ မဖြစ်တဲ့အရာ ပါ။

ဒေါ်ကြီးအိမ်ကိုလည်း သမီးက သတိရပါတယ်... ကျန်းမာ ရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါလို့ ပြောပြပေးပါနော်...

'ပွင့်လွှာ' ကို မေမေ ပွဲရုံခေါ်သွားတယ်ဆိုတော့ အဝတ်အစား လိုမှာပဲ... သမီးဗီရိုထဲမှာ သမီးမဝတ်တာတွေ သမီးကြီးပဲ... မေမေ ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပါနော်...

သမီး ဒီတစ်ခါ ပြန်လာမှ မေမေအတွက် ဖိနပ်လှလှ အင်္ကျီ လှလှတွေ ဝယ်လာခဲ့ဦးမယ်...

စိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော် မေမေ... သမီးအတွက်လည်း ဘာကိုမှ စိတ်မပူနဲ့... သမီးစိတ်ထဲမှာ မေမေပဲ ရှိတယ်...

အဝေးရောက် ချစ်သမီးလေး...
'ရွှေယင်းမာ'

သမီးရဲ့စာကို ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာဟော့ 'ပယင်း' ရဲ့ မျက်နှာ ပေါ် ပီတိအပြုံးရိပ်ဖြင့် ရွန်းလက်လာခဲ့ရပါသည်။

သမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မေမေပဲ ရှိသတဲ့လားကွယ်။ မေမေရဲ့စိတ် ထဲမှာလည်း သမီးဟာ မေမေရဲ့ဘဝ၊ မေမေရဲ့ ကမ္ဘာပါပဲ။ သမီး မရှိတဲ့ဘဝဟာ မေမေရဲ့ဘဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။

သမီးရဲ့ ဓါတ်ပုံလေးကိုစိုက်ကြည့်ကာ 'ပယင်း' ရင်ထဲမှာ တီးတိုးပြောနေမိတာ ဖြစ်ပါသည်။

အဖေလို စိတ်ဓာတ်မာကြော ပြတ်သားကာ အမေလို ချော မောလှပတဲ့ သမီးလေးက 'ပယင်း' ထက်ပင် ပိုလို့လှပါသေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

‘ပယင်း’ မျက်လုံးလေးတွေက အရောင်မထွက်ပေမယ့် သမီးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ရယ်မောလိုက်လျှင် ညကာလသောက်ရှူးကြယ်ညီနောင် အရောင်ထွက်သလို ရွန်းစိုတောက်ပနေတတ်ကာ မျက်တောင်ကော့ကြီးများဖြင့် လှပလွန်းပါသည်။

‘ပယင်း’ နှုတ်ခမ်းကတော့ ညီညာသော နှုတ်ခမ်းသားလေးဖြင့် ထူထူပြည့်ပြည့် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတာမို့ ခင်ပွန်းသည်က အမြဲပြောသည်။

“အရင်က ကိုယ့်မိန်းမလောက်လှတာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိရဲ့လား ထင်မိပေမယ့် ခုတော့ ကိုယ့်မိန်းမထက်လှတဲ့လူ ပေါ်လာပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

‘ပယင်း’ ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါသည်။

အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့် မလှပသော်လည်း လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးလုပ်နေသူ ဆိုတော့လည်း မိန်းမတွေ စိတ်ဝင်စားတာ ‘ပယင်း’ သိပါသည်။

‘ပယင်း’ ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေပြီလား အကြည့်ဖြင့်အကြည့် ခင်ပွန်းသည်က ‘ပယင်း’ ကိုကြည့်ကာ ဟားတိုက်ပြီးရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ ‘ပယင်း’ က ကိုယ့်ကို ဘာကြည့်တာလဲ... ကိုယ်ပြောတာကိုယ့်သမီးလေးကို ပြောနေတာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ‘ပယင်း’ ကျေနပ်ရပါသည်။

သမီးလေးကလည်း ခင်ပွန်းသည် ပြောသလို ကြီးလာလေပီမို၍သာ ချောလာလေဆိုတော့...

“ကိုယ်တို့တော့ သားမက်ကောင်းကောင်း ရွေးမှဖြစ်မယ်... အလိမ္မာအိမ်ပါ အမေနဲ့တည့်တဲ့ သမီးမျိုးဆို ကိုယ်တို့က သူများ

ကိုပေးလိုက်ရမှာ... ဒီတော့ အလိမ္မာအိမ်ပါ ယောက္ခမနဲ့ပါတည့် တဲ့ သားမက်မျိုးကို ခုတည်းက ရွေးထားရမှာ... ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား သမီး”

ထိုအချိန်က သမီးက ကိုးတန်းတက်နေဆဲပါ။

“သမီးက မေမေ့လို မိဘပေးစားတာကို ယူမှာ မဟုတ်ဘူး... သမီးချစ်တဲ့လူကိုပဲ သမီးကယူမှာ”

“ဟောဗျာ... သမီးချစ်တဲ့လူက မွဲခြာနေရင်ကော”

“အချစ်မှာ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာက အဓိက မဟုတ်ဘူး လေ ဖေဖေရဲ့... စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးတာ... ရွှေဘုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မျက်ရည်ကျနေရရင် ဘယ်နည်းလုပ်မလဲ”

“ဒါဖြင့် သမီးလေးယူမယ့် ယောက်ျားက ဘာအရည်အချင်း မှ ရှိဖို့ မလိုဘူး... ဒီလိုလား”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဖေဖေရဲ့... အဓိက သမီးထက် ပညာပိုတတ်ရမယ်... သမီးထက် သမီးကို သူက ပိုပြီး ချစ်ရမယ်... အဲဒါဆို လုံလောက်ပြီ”

“ ‘ပယင်း’ ကြည့်စမ်း... မင်း သမီးက မင်းထက် ဘယ် လောက်တော်လဲ”

“မေမေလည်း တော်ပါတယ်နော်... ဖေဖေက မေမေ့ထက် လည်း ပညာပိုတတ်တယ်... ပြီးတော့ မေမေ့ထက်လည်း မေမေ့ကို ပိုချစ်တယ်”

“အမယ်လေး... ဖေဖေ့ကိုယူလို့ သမီးမေမေ့ကို စွတ်အထင် ကြီးမနေနဲ့ဗျာ ... သမီး ဖိုးဖိုးပေးစားလို့ ယူရတာ... သူ့ဖာသာသူဆို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးယူမလဲ မသိဘူး”

‘ပယင်း’ ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းခဲရုံကလွဲ၍ ဘာမှပြန် မပြောဖြစ်ပါ။

အဖြစ်မှန်ကလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်ပဲကို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေး ကျောင်းမပြီးခင် အချိန်အထိ သူမ
ရဲ့ စိတ်ကို ပွဲရုံထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ထားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုနေ့က 'ပွင့်လွှာ' နေမကောင်း၍ 'ပယင်း' တစ်
ယောက်ထံ ပွဲရုံလာရသောနေ့ဖြစ်ပါသည်။

'ပွင့်လွှာ' အစား အငယ်ဆုံးမလေး 'ပွင့်ညှာ' ကို 'မလှကြည်'
က အတင်းထည့်ချင်ပေမယ့် 'မငွေအိမ်' က အထည့်မခံပါ။

“သုံးမရ ပြုမရ ဘာလုပ်မှာလဲ 'လှကြည်' ရယ်... 'ပယင်း'
တောင် အလုပ်ပိုပါသေးတယ်”

“အော်... တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းလို့ရအောင်ပါ”

“နေ... နေ 'ပယင်း' လည်း ပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အသွားလည်းကားပေါ် ပစ္စည်းတွေတင်ပေးကာ အပြန်လည်း
ဆိုင်မှ ကောင်လေးတွေက တင်ပေးနေကြမို့ 'ပယင်း' က ဘာမှ
လုပ်ရသည် မရှိပါ။ 'ပွင့်လွှာ' ကိုခေါ်တာလည်း 'ပယင်း' အဖော်ရ
ရုံသက်သက် ခေါ်တာပါ။

“ရပြီ... 'ဦးအောင်မြတ်' မောင်းတော့”

'ပယင်း' ကားရှေ့ခန်းကိုတက်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်
ပါသည်။ ဒီလမ်းနှင့် ဒီလမ်း 'ပယင်း' နေခဲ့တာပဲ လေးနှစ်တိုင်ခဲ့ပါ
ပြီ။

ဒုရိုင်ဘာ 'ဦးအောင်မြတ်' မပါဘူးဆိုလည်း 'ပယင်း' သွား
ခဲ့ပါသည်။

ခင်ပွန်းသည်ဆုံးကာစက ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ဖြင့် အရာ
ရာကို မဝံ့မရဲဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့လည်း ပြောင်းလွဲလာတဲ့အချိန်က
'ထောင်း' ကို ပြုပြင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီနေ့ ရေခူလုပ်ငန်းက စာရင်းတွေရှင်းဖို့ 'ကိုအုန်းမြင့်' လာ
ညီဟု သံတွဲက အကြောင်းကြားထားသည်။

ခင်ပွန်းသည်ရှိစဉ်က ဝယ်ထားခဲ့သော ငပလီက ဘိုတဲနှစ်
လုံး ၏ အခြေအနေလည်း မေးမြန်းရအုံးမည်။

မကြာခင် နွေရောက်တော့မှာမို့ ပြုပြင်စရာရှိတာပြုပြင်၊ မွမ်း
မဲရောရှိတာ မွမ်းမံရအုံးမည်။

"ဒါနဲ့... ရေခူလုပ်ငန်းထဲ ပို့ထားတဲ့ 'ဦးအောင်မြတ်' သား
လေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ပြေပါတယ် ခင်ဗျ"

"သူ့အမေဆီကော ငွေလေး ဘာလေးပို့ရဲ့လား"

"ပို့ပေးပါတယ်"

"ကလေးများတော့ လိမ္မာရင်တော်သေးတယ်... မလိမ္မာရင်
စိတ်ညစ်ရမယ်"

"ဟုတ်တယ်... 'လှကြည်' က ကလေးတွေကို သိပ်အလို
လိုက်တယ်... အကြီးကောင် 'ဒိုးလေး' ကတော်သေးတယ်... ဒုတိယ
ကောင် 'မိုးအေး' နဲ့ 'စိုးထွေး' ကဆို အလကားပဲ... ကျောင်းလည်း
ခုန်ခုန်မတက် စာမေးပွဲမအောင်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ပါ

တယ်”

“ခုကော သူတို့ဘာလုပ်နေကြလဲ”

“နှစ်ယောက်လုံး ကျောင်းထွက်ပြီး လပ်ယားလပ်ယားလုပ်နေတာပေါ့”

“ဒါဆို သူ့အစ်ကိုရှိတဲ့ ရေခူလုပ်ငန်းကို ပို့ပေးလိုက်ရင်ကော”

“ကျွန်တော် ပို့ပေးချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ‘ဒိုးလေး’ ကလက်မခံဘူး... ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို မထိန်းနိုင်မှာ စိုးလို့တဲ့”

အင်း... လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်း ညီအစ်ကိုတွေနေလျှင် ပြဿနာဖြစ်နိုင်သည်။ နဂိုထဲက ‘ပယင်း’ က စိတ်ကောင်းရှိသူမို့ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကို အကြံပေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ‘ဦးအောင်မြတ်’ ... အကြီး ‘မိုးအေး’ ကို ပုစွန်လုပ်ငန်းကို ပို့လိုက်... အငယ်ကောင် ‘စိုးထွေး’ ကိုတော့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းမှာ ထည့်သုံးပေးမယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ‘မပယင်း’ ရယ်... ကျွန်တော့်မှာ ဒီကောင်နှစ်ကောင်အတွက် အတော့်ကို ခေါင်းခဲနေတာ... ဒါဆို အငယ်ဆုံး ‘ပွင့်ညှာ’ လေးအတွက်ပဲ တာဝန်ယူရတော့မယ်”

“အမယ်လေး”

စကားတပြောပြောဖြင့် ကားကို အေးအေးဆေးဆေး မောင်းအလာ ကားရှေ့မှ သွေးရူးသွေးတမ်းဖြတ်ပြေးသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ‘ပယင်း’ ကြောက်အားလန့်အားအော်ကာ မျက်စေ့ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်အထား ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကလည်း ကားကို အလျင်အမြန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်မိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဖြတ်ပေးတဲ့နေရာက ကားနဲ့နီးကပ်လွန်းတာကြောင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည့်ကြားမှ ကားအရှိန်ဖြင့် ထိုလူ့ကို ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားကာ အဝေးကို လွင့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

“အမယ်လေး... သေပါပြီနဲ့တူပါတယ် ‘ဦးအောင်မြတ်’ ရယ် ‘ပယင်း’ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကြောက်လွန်းတာမို့ ‘ပယင်း’ တကိုယ်လုံး တုန်ရီကာ မျက်စည်တွေ အိုင်ထွန်းလာမိပါသည်။ သူမ တသက်နဲ့တကိုယ် လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်မိတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတာပဲ။

လွင့်စင်ထွက်သွားပုံက အတော်ကြီးကို ဝေးလံလှပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ‘ဦးအောင်မြတ်’ ”

‘ပယင်း’ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကို အားကိုးစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကိုယ်တိုင်လည်း သွေးပျက်နေမိပါသည်။ သူ့ကို ကိုယ်ကဝင်တိုက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သူကသာ ကားလာမှန်းမသိဘဲ သွေးရူးသွေးတန်း စွတ်ပြေးလာခဲ့တာ။

တကယ်လို့ အပြစ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဘက်က အပြစ်ကင်းမှာပါ။ သည်အတွေးဖြင့် ‘ဦးအောင်မြတ်’ ‘ပယင်း’ ကို ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ ‘ပယင်း’ ကော လိုက်ခဲ့ရမလား ဟင်”

“ ‘မပယင်း’ နေခဲ့ပါ... အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားတိုက်မိတဲ့နေရာက လူရှင်းသော နေရာဖြစ်နေပါသည်။

သည်တော့ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာတာကပဲ ‘ပယင်း’ တို့ အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား၊ ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လားပါ။

ကံကောင်းတာက ဘယ်သူမှ ရောက်မလာ၍ အသက်ရှင်နေ

သေးသည့် လူရွယ်ကို ကားပေါ်တင်ကာ ဆေးရုံကို ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပေ
မယ့် ကံဆိုးတာက သည်လူသည် 'ပယင်း' ဘဝတစ်ခုလုံးကို လုံးဝ
ပြောင်းလွဲသွားအောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

'ပယင်း' သက်ပျင်းချကာ ကားပေါ်တွင် သတိလစ်ကာ
ပါလာသော လူရွယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အသက်က သမီးလေးနဲ့မှ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်
လောက်ရှိမည်ဟု ထင်ရပါသည်။

နဂိုဖြူဖွေးသော အသားဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသော မျက်နှာက နေ
လောင်ပါများ၍ ညိုမှောင်ပြောင်လက်နေကာ ပါးသိုင်းမွှေး၊ မုတ်
ဆိတ်မွှေးတွေက ရှည်လျား ညှင်းသိုးနေတဲ့ ဆံပင်နဲ့အတူ မျက်နှာ
ပြင်မှာ အရပ်ဆိုးစွာ နေရာယူထားပါသည်။

ဒီကြားထဲကမှ ထူထဲသော မျက်ခုံးတွေနဲ့ ပီရီသေသပ်သော
နှုတ်ခမ်းတွေက ဒီလူရဲ့ မဖုံးကွယ်နိုင်သောအလှတွေ ဖြစ်နေရပါ
သည်။

တီရှပ်အနက်ရောင်အောင်ခံကာ ဖြူရော်ရော် ဂျင်းဂျက်ကက်
ထ ဝတ်ပါများ၍ နွမ်းဖတ်ကာ ကော်လံတွင် ဂျိုးကြောင်းတွေပင်
ညစ်ထေးနေပါပြီ။

ဘောင်းဘီက ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်ပါ။

ဝတ်တာဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီမသိ။ ချဉ်စုပ်စုပ်အနံ့ ဆိုး ထွက်လုံနေပါပြီ။

ဒရိုင်ဘာ 'ဦးအောင်မြတ်' နဲ့ 'ပယင်း' ဒီလူကို သယ်လာကာ ကားနောက်ခန်းထဲတင်လာရင်း ဆေးရုံကို မောင်းလာခဲ့တာဖြစ်ပါ သည်။

'ဦးအောင်မြတ်' က 'ပယင်း' ကို ရှေ့ခန်းတွင် လာထိုင်စေ ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကားကြောင့် သတိလစ်မေ့မျောနေသူကို ပစ်ကာ 'ပယင်း' ရှေ့ခန်းမှာ မထိုင်ရက်ပါ။

သူ့ရှေ့ကလူ အမြန်ဆုံး သတိပြန်ရစေဖို့ကိုသာ ကြိတ်ကာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

ဒီလူသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါက 'ပယင်း' ကော 'ဦးအောင် မြတ်' ပါ မလွယ်ပါ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ရှင်... သမီးလေး ပြန်ရောက်မလာခင် မဖြစ်ပါစေနဲ့"

'ပယင်း' ရင်ထဲမှ ကြိတ်ကာ ဆုတောင်းနေမိတာဖြစ်ပါ သည်။

သတိလစ်နေရာမှ ပြန်သတိရလာသော 'ဇော်ထွန်း' မှာတော့ သူ့အနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေ သော မိန်းမကို မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်ကာ ဘာကိုမှ မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

သူ ဘယ်ကို ရောက်နေတာပါလိမ့်။

မျက်လုံးကို ပြန်အမှိတ် ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ တရွေ့ရွေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်များ။

သူမှတ်မိပါပြီ။

သံတွဲမှ 'ဖိုးမောင်' တို့အုပ်စုကိုအတွေ့ သူထွက်ပြေးလာကာ

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကားလမ်းကို ဖြတ်အကူး သူ့ဆီကို ယိုင်းလပ်ကားနက်ပြာရောင်ကြီးတစ်စီး တိုးဝင်လာတာကို သတိ မမေ့လိုက်မိပြီး နောက်မှာတော့ သူ့ကိုယ်အောက်ပိုင်း နာကျင်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အဝေးကို လွင့်စင်ကျသွားတာကို သူမှတ်မိနေပါ သည်။

သူ အခု သတိရလာပြီဆိုတော့ မသေတော့ဘူးပေါ့။

ဒါဆို 'ဖိုးမောင်' တို့ အုပ်စုကော ...

မိန်းပြီး စဉ်းစားနေရာမှ လူးလဲကာ နေရာကအထိ ...

"အား"

လူတစ်ကိုယ်လုံးက ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေကာ ခြေထောက်အောက်ပိုင်းမှ နာကျင်မှုက ပိုဆိုးတာကြောင့် မျက်နှာ ထ ရဲ့မဲ့အသွား သူ့ကို စီးမိုးကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်၏ မျက်ဝန်း မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

"မင်း သတိရလာပြီလား... ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ"

"ဆေးရုံကိုသွားနေတာ... ရောက်တော့မယ်"

ရောက်တော့မယ်ဆိုမှ သိချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းထောင်အကြည့်

"အား"

ခေါင်းဆီမှ ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကလည်း အောက်ပိုင်းမှ နာကျင်မှုထက် မလျော့ပါ။

"မင်းလဲကျတုံးက ခေါင်းကိုလည်း ထိမိထားပုံရတယ်... ငြိမ် ငြိမ်လေး နေလိုက်ပါလား"

ကျွန်တော့်အနားက မမလှလှက ပြောနေတာကြောင့် အသာ မိန်းနေဆဲ ဆေးရုံကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသော်လည်း သူ့နာပြုတွေ အကူအညီ

အောက်အားလန့်အားဖြင့် ကားလမ်းကို ဖြတ်အကူး သူ့ဆီကို
သွားလုပ်ကားနက်ပြာရောင်ကြီးတစ်စီး တိုးဝင်လာတာကို သတိ
မထားလိုက်မိပြီး နောက်မှာတော့ သူ့ကိုယ်အောက်ပိုင်း နာကျင်ကာ
သူတစ်ကိုယ်လုံး အဝေးကို လွင့်စင်ကျသွားတာကို သူမှတ်မိနေပါ
သည်။

သူ အခု သတိရလာပြီဆိုတော့ မသေတော့ဘူးပေါ့။

ဒါဆို 'ဖိုးမောင်' တို့ အုပ်စုကော ...

မှိန်းပြီး စဉ်းစားနေရာမှ လူးလဲကာ နေရာကအထိ ...

“အား”

လူတစ်ကိုယ်လုံးက ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေကာ
ခြေထောက်အောက်ပိုင်းမှ နာကျင်မှုက ပိုဆိုးတာကြောင့် မျက်နှာ
ထဲ ရဲ့မဲ့အသွား သူ့ကို စီးမိုးကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်၏ မျက်ဝန်း
မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

“မင်း သတိရလာပြီလား... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ဆေးရုံကိုသွားနေတာ... ရောက်တော့မယ်”

ရောက်တော့မယ်ဆိုမှ သိချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းထောင်အကြည့်

“အား”

ခေါင်းဆီမှ ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကလည်း အောက်ပိုင်းမှ
နာကျင်မှုထက် မလျော့ပါ။

“မင်းလဲကျတုံးက ခေါင်းကိုလည်း ထိမိထားပုံရတယ်... ငြိမ်

ငြိမ်လေး နေလိုက်ပါလား”

ကျွန်တော့်အနားက မမလှလှက ပြောနေတာကြောင့် အသာ
မှိန်းနေဆဲ ဆေးရုံကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသော်လည်း သူ့နာပြုတွေ အကူအညီ

ဖြင့် ကျွန်တော် ဆေးရုံကုတင်ပေါ်ရောက်လာတာလည်း သိသည်။

ဆရာဝန်ကြီးတွေ လာစမ်းသပ်တာကိုလည်း သိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ခေါင်းက နာကျင်ကာ မူးဝေနေတာကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော် နားထဲ ပီပီပြင်ပြင် ကြားနေမိတာ 'မိုးကြိုး' ရဲ့ ကြိမ်းဝါးသံပါ။

“မင်း ပြေးချင်သလောက် ပြေး... မိလို့ကတော့ တစ်စီကို ဆွဲ ဖြစ်မှာပဲတဲ့”

တကယ်တော့ 'မိုးကြိုး' 'ဖိုးမောင်' နှင့် 'ထင်မှတ်' တို့က 'ဇော်ထွန်း' ဒီ ရခိုင်ကို ရောက်မှ သိရတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေပါ။

'ဇော်ထွန်း' ဒီကိုရောက်လာတာ သူငယ်ချင်း 'သာဒင်' ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ ဆိုးနေ တေနေ၍ ဖေဖေက အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့သည်။ သူကလည်း သူ့အတွက် အကြင်နာ မေတ္တာခေါင်းပါးသော ရန်ကုန် အိမ်ကြီးမှာ မနေချင်ပါ။

မေမေဆုံးသွားပြီးထဲက သူ့ဘဝဆုံးပါးသွားရသလို ခံစားနေရဆဲ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေနဲ့ မယူခင်ကသာ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်က ကောင်းသလို ထင်ရပေမယ့် ဖေဖေရဲ့သားကို မွေးပြီးတဲ့နောက် 'ဇော်' ကို ကြည့်မရတော့ပါ။ 'ဇော်' လည်း တတ်နိုင်သလောက် အိမ်မှာ အနေနည်းအောင် ကြိုးစားသည်။

သူနဲ့အဖေတူ မအေကွဲ ညီ 'မော့' ကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်း ဖေဖေနဲ့သူနဲ့ ပို အစီးမကပ်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေက သူ့ထက် သူ့ညီ 'မော့'ကိုပဲ ချစ်သည်ဟု ပိုခံစားရကာ ဖေဖေကို အရွဲတိုက်ပြီး ဆိုးချင် တေချင်စိတ်တွေက ပိုများ

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လာသည်။

ဖေဖေ မကြိုက်တာကို ရွေးလုပ်ရတာ ပိုအရံသာရှိပါသည်။
ကျောင်းစာကျက်မဲ့အသား သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်
သည်။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း ဖဲရိုက်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်လာတော့ သူပိုလွတ်လပ်ပါသည်။

အိမ်ကို ပြန်မအိပ်သောနေ့တွေ ပိုများလာသည်။

သူ့ဖက်က ပိုဆိုးသွမ်းလေ ဖေဖေဘက်က ပိုတင်းကြပ်လေ
ဖြစ် 'မော်' ဆယ်တန်းအောင်သောနေ့တွင် ဖေဖေက သူ့ကို အိမ်
ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပါသည်။

'မော်' ဂုဏ်ထူးငါးလုံးဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်၍ ဖေဖေတို့
ဂုဏ်ယူနေချိန်တွင် 'ဇော်' က ဖဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ မိသွား၍ အချုပ်ခံရ
သည်။

တစ်ဖက်က ဂုဏ်ယူလောက်ဖွယ် အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့နေချိန်
'ဇော်' အတွက်ကြောင့် ဖေဖေ အရှက်ရကာ တစ်သက်လုံး အိမ်ပြန်
မလာဖို့ သူ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ စာရေးကာ 'ဇော်' အဝတ်အစား
တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မေမေ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လက်
ဝတ်လက်စားတွေပါ ပေးလိုက်ပါသေးသည်။ ပြတ်ပြီဆိုတဲ့
သဘောပေါ့။

‘ဇော်’ ပျော်သွန်း၍ ထတောင် ကံလိုက်မိပါသေးသည်။
‘ဇော်’ ကလည်း ‘ဇော်’ အတွက် မေတ္တာမရှိသော ထိုအိမ်ကြီးမှာ
တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်လေးမျှပင် နေချင်တာ မဟုတ်ပါ။ သူနဲ့
ကစားဖော် ‘သာဒင်’ က သူ့ကို အကြံပေးပါသည်။

“ငါအမျိုးတွေက သံတွဲနားက ရွာတစ်ရွာမှာ ရေခူလုပ်ငန်း
လုပ်တယ်... မင်း ဒီမှာ မနေချင်ရင် အဲဒီမှာ ရယ်ယာဝင်ပြီး လိုက်
နေပါလား... အရမ်းမြတ်တယ်”

“ငါ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ကကျော”

“ပိုက်ဆံရှိမှပဲကွာ... အိမ်တစ်လုံးဝယ်နေလိုက်ပြီးတဲ့ဥစ္စာ...
ဟိုရောက်ရင် ငါ့တာဝန်ထားကွာ”

သည်လိုနှင့် ‘ဇော်’ ရခိုင်ကို ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေစိတ်
ဆိုးဆိုးနှင့် ပေးလိုက်တဲ့ မေမေပစ္စည်းတွေရောင်းတာကပဲ သိန်းငါး
ဆယ်ခန့်ရပါသည်။

ဒါတောင် 'ဇော်' အောက်ဈေးနဲ့ ရသလောက်ရောင်းချခဲ့တာ ပါ။ သေသေချာချာ ဝယ်လက်ထဲကို ရောင်းရရင် သိန်းတစ်ရာ လောက် ရမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို လက်ခံချင်သော ရန်ကုန်မြေကို သူက လည်း လုံးဝ မနင်းချင်တော့၍ ရသလောက်ယူကာ 'သာဒင်' နဲ့ ရခိုင်ကို လိုက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကိုရိုလာ အသစ်စက်စက်တစ်စီးမှ ဆယ်သိန်း လောက်ရှိတာမို့ 'ဇော်' ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းကာ ရခိုင်ရိုးမကို တက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

သူများတွေအိမ်ပေါ်က နှင်ချခံရလျှင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးကာ စိတ်ဆင်းရဲကြမှာ သေချာပေမယ့် 'ဇော်' အတွက်ကတော့ အပန်း ဖြေခရီးထွက်လာသလား ထင်ရလောက်အောင် အပျော်ကြီး ပျော် နေမိပါတော့သည်။

"ဟိုကျ ငါချက်ခြင်း အလုပ်လုပ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်... 'သာဒင်' ... ငပလီမှာ အပန်းဖြေဦးမှာ"

"အေးပေါ့... မင်း သဘောကျ ငါစီစဉ်ပေးမှာပါ"

'သာဒင်' လို့ အချောင်သမားအတွက် 'ဇော်' လက်ထဲက ငွေ ထုတ်ကြီးကို သူဘယ်လိုဖြိုရမလဲဘဲ တွေးနေမိပါသည်။

သည်လိုနှင့် 'ဇော်' ငပလီတွင် ဆင်ချက်ခန့်သုံးဖြူးပြီး 'သာဒင်' ဆွေမျိုးများရှိရာ ရွာလေးကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သဲသောင်ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူး၊ အုန်းပင်တန်းအစီအရီနှင့် ရွာလေး က ရန်ကုန်သား 'ဇော်' အတွက် နေချင်စရာ အထူးအဆန်းလေး ပါ။

ရွာက လူတွေကတော့ ရန်ကုန်က သူဌေးသားလေး 'ဇော်' နဲ့ 'ဇော်' ရဲ့ကားကို ဝိုင်းအုံကာ ကြည့်နေကြပါသည်။

‘သာဒင်’ ပြောထား၍ ‘သာဒင်’ အမျိုးတွေကလည်း ‘ဇော်’ ကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဆွယ်တရားဟောကြပါတော့သည်။

“ရေခူလုပ်ငန်းက အခုအချိန်မှာ အကိုက်ဆုံးပဲ... တစ်ရာ ရောင်းရင် တစ်ရာမြတ်တာ ‘မောင်ဇော်’ ရဲ့”

“ဒါဆို ဆယ်သိန်းရင်းရင် ဆယ်သိန်းမြတ်မယ်ပေါ့ ဒီလို လား”

“ဒီထက်တောင် မြတ်ချင်မြတ်ဦးမှာ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရဲမှာလဲ”

“အို... ‘မောင်ဇော်’ က သူဌေးသားပဲ ဘာမှ လုပ်စရာမလို ဘူး... ငွေထိုင်သိမ်းရုံပဲ”

ငွေထိုင်သိမ်းရုံလောက်ကတော့ အပန်းမကြီးတာမို့ ဆယ် သိန်း ထုတ်ပေးလိုက်ကာ ‘ဇော်’ က ‘သာဒင်’ စီစဉ်သလို ထိုရွာမှာ ပင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်နေလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးသားဆိုတော့လည်း လူတိုင်းက ‘ဇော်’ ကိုခေါ်ချင်လိုက်ကြတာ ယောက်ျားလေးတွေတင်မက မိန်းကလေး တွေလည်းပါသည်။

“ဒါ တို့ရွာက အချောဆုံးမိန်းကလေး ‘မိစံ’ ပဲ... ‘မိစံ’ ဒါ ငါ့ သူငယ်ချင်း ‘ဇော်ထွန်း’ တဲ့”

အသားဖြူဖြူ နားဆွဲလေး တစ်ခါခါဖြင့် ကောင်မလေးကို ‘ဇော်ထွန်း’ မျက်စေ့မှိတ်အပြ ကောင်မလေး ခေါင်းငုံ့ကာ ရှက်သွား ပုံက ပင့်ကူအိမ်တွယ်ငြိမိတဲ့ ပိုးကောင်ငယ်လေးလိုပါ။

ရန်ကုန်သား ‘ဇော်’ လိုလူအတွက် ဘယ်မိန်းကလေးကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားဆိုတော့ မကြာခင်ပင် ကောင်မလေး ‘မိစံ’ က ‘ဇော်’ အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ရ ပါသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး အရက်တွေ
ကို 'ဇော်' က သောက်ကာ 'မိစံ' က 'ဇော်' အတွက် အမြည်းလုပ်
ပေးရပါသည်။

ရွာရောက်ပြီး မကြာခင် 'ဇော်' မှာ အပေါင်းအသင်းကောင်း
တွေလည်း တိုးလာခဲ့ရပါသည်။

လောင်းကစားမှာ မိုးကြိုးသွားလို ထက်မြတ်လွန်း၍ 'မိုးကြိုး'
ဟုပင် နာမည်တွင်နေတဲ့ 'လွန်းမောင်'၊ 'ဇော်' လိုပင် သုံးနိုင်ဖြုန်း
နိုင်တဲ့ 'ထင်မှတ်' ၊ ဂျင်ကလေးဟုပင် နာမည်ရနေသော 'တော
ကျော်'၊ နောက် 'မိုးကြိုး' ၏ တပည့် 'ဖိုးမောင်' တို့အုပ်စု စသည်
ဖြင့် 'ဇော်' တစ်စတစ်စ လူရည်လည်လာပါသည်။

သူတို့အုပ်စုကလည်း ရေခူလုပ်ငန်း ရှယ်ယာဝင်တွေ၏
တပည့်တွေဖြစ်ကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာသော လူဆိုး
လူမိုက်တွေ ဖြစ်ပါသည်။

'ဇော်' လို မလည်မဝယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်လောက်
များကတော့ ပျင်းတောင်ပျင်သေးတယ်ဟု ဆိုရမည့်လူများပင်။

ဒါတွေကို ထိုအချိန်က 'ဇော်' မသိပါ။ 'ဇော်' အသက်က
လည်း နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးသည်ဆိုတော့ လူတကာ ဖြား
ယောင်းသွေးဆောင်လိုကောင်းတဲ့ အရွယ်ပါ။

'ဇော်' ဖဲကစားနေတာကိုကြည့်ပြီး 'မိုးကြိုး' က ပြုံးသည်။

အသားညိုညို နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူထူဖြင့် 'မိုးကြိုး' ပုံစံက
ကောင်းနည်းကာ အနေတည်သူဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကြောလိုမရ။ လာကြောသည်ထင်လျှင်
သူတပည့် 'ဖိုးမောင်' ကို မျက်စပစ်လိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စက ပြီးသွားတာ
များပါသည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်ပိုင်းမှ 'သာဒင်' က ပြန်ပြောပြ

တာဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဇော်' အတွက်ကတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒီဒေသမှာပဲ မြှုပ်နှံဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။

ရန်ကုန်ကိုလည်း မပြန်ချင်တော့ပါ။

ရန်ကုန်က ထွက်လာတည်းက သူ့ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ မရှိတော့ပါ။ အမေဆိုတာက သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားခဲ့တာကြာပြီ။

ဒီတော့ 'ဇော်' ဘဝမှာ 'ဇော်' တစ်ယောက်တည်း။ 'ဇော်' ကို အုပ်ထိန်းမယ့်သူလည်း မရှိ။

'ဇော်' နေချင်သလို နေသည်။ တေချင်သလို တေသည်။

အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လျှင်လည်း 'ဇော်' ဘာကိုမှ လှည့်မကြည့်။ 'သာဒင့်' ဦးလေးတွေကိုသာ လွှဲထားလိုက်သည်။ 'သာဒင့်' ကို သူကယုံကြည်သည်လေ။ သူ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ 'သာဒင့်' လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်။

တကယ့်တကယ်တော့ ထိုရွာလေးကိုရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့် အကြာမှာ အလိမ်တွေ ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဦးလေး... ကျွန်တော် ငွေနည်းနည်းလိုချင်လို့ အရင်းထဲက ပြန်ထုတ်လို့ ရမလား”

နှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်မှာ ‘ဇော်’ တွင် ပါလာသမျှ ကုန်ပါပြီ။ ကားလည်း ရောင်းပြီးသွားပြီ။ အိမ်ကိုလည်း အပေါင်ခံထားရပါသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ... တို့က စာချုပ်ချုပ်ပြီး ကြိုဝယ်ထားတာ”

“ဒါဆို အမြတ်တွေကော ဦးလေး... ကျွန်တော် စာရင်းထဲက တစ်ခါမှ ဦးလေးတို့ဆီက အမြတ်မခွဲဘူးသေးဘူး”

“မင်းကသာ မခွဲတာ... ‘သာဒင်’ ကိုတော့ ငါတို့က တစ်နှစ်တစ်ခါ ခွဲပေးနေကျပဲ...”

ဒါဆို ‘သာဒင်’ ပဲ သူ့အတွက် ‘သိမ်းပေးထားတာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တာမို့ 'သာဒင်' ဆီကို ထွက်အလာ 'သာဒင်' ခရီးထွက်သွားသည် တဲ့။

ဘယ်ကို သွားတာလဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပဲ တက် သွားသလိုလို ဘာလိုလို သတင်းကြားရသည်။

သူ အံ့ဩရပါသည်။ သူ့ကိုဒီဘက်မှာ 'မိုးကြိုး' တို့နဲ့လွတ် ပေးကာ 'သာဒင်' က လူလည်ကျပြီး သူ့ပိုက်ဆံတွေကို အုပ်သွား ခဲ့ပါပြီ။

ဦးလေးတို့ အမြတ်ငွေတွေ ဘယ်လောက်ထုတ်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတော့ ငါးသိန်းနှစ်ခါတဲ့။

ထုတ်သွားတာကလည်း 'ဇော်' ထုတ်ခိုင်း၍ ထုတ်သွားခဲ့တာ ဆိုတော့ 'ဇော်' လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

လူယုံသတ်၍ သေသည်ဆိုတာ ဒါမျိုးအဖြစ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ 'သာဒင်' ကို အားကိုးကာ လိုက်လာခဲ့မိသမျှ 'သာဒင်' မရှိ တော့ ရန်ကုန်ကိုလည်း မပြန်ရဲဘဲ ထိုရွာလေးမှာပဲ နောက်ထပ်နှစ် နှစ်ခန့် သောင်တင်နေမိပါသည်။

ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးလည်း ကုန်ကာ လူချည်းပဲ ကျန်ချိန် မှာ 'မိစ်' ကိုလည်း သူ့အပါးမှာ မထားနိုင်တော့ပါ။

သူ ထည့်ထားသမျှ အရင်းအားလုံးလည်း တတိတိဖြင့် ပြန် တောင်းသုံးရင်း နောက်ဆုံးပိုက်ဆံ နှစ်သိန်းအရတွင် သူ စိတ်ညစ် ညစ်ဖြင့် 'မိုးကြိုး' တို့ဆီလာကာ ဖဲကစားဖြစ်သည်။

သေလျှင်မြေကြီး၊ ရှင်လျှင်ရွှေထီး သဘောမျိုးနဲ့ ကစားဖြစ် သည်။

သူ့အဖို့ ရွေးစရာ လမ်းကလည်း သိပ်မရှိတော့ပါ။ ဒီပိုက် ဆံလေး အရင်းပြု၍ နိုင်သွားလျှင် သူ့ဘဝ အသစ်တဖန် ပြန်ထူ ထောင်နိုင်မည်။ ဒီ ပိုက်ဆံ ရှုံးသွားလျှင်တော့ သူ့ဘဝ စုန်းစုန်း

မြှုပ်ပါပြီ။

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ စုန်းစုန်းမြှုပ်လည်း မြှုပ်ပါစေတော့။ သူ
ဖေဖေဆီကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ပါ။ သည်အတွေး
ဖြင့် 'မိုးကြိုး' တို့ အုပ်စုဆီကို ရောက်လာခဲ့မိ ပြန်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ...”

'မိုးကြိုး' တပည့် 'မိုးမောင်' က မေးတာဖြစ်ပါသည်။

'ဇော်' မှာ ငွေကြေးအရှိန်အဝါ ရှိနေတုန်းကတော့ ဒီကောင်
တွေလည်း 'ဇော်' ကို လှန်ရဲတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ကြပါ။ ခု 'ဇော်'
မှာ ဘာမှ မရှိတော့ ဆက်ဆံတာကအစ အထက်စီးနှင့်ပါ။

“မင်းတို့ ဆရာ ရှိလား...”

'ဇော်' ပိုက်ဆံအိတ်ကို အသာဟုပြကာ အမေး၊ ဟဲထဲကို
မျက်စပစ်ပြသည်။

တဲအတွင်းမှာ 'မိုးကြိုး' အပါအဝင် လူ ငါးယောက်ခန့် ရှိ
ကစားနေကြပါသည်။

'ဇော်' ကိုအတွေ 'မိုးကြိုး' မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွား၍
'ဇော်' 'မိုးကြိုး' ရှေ့မှာတင် ငွေနှစ်သိန်းထုပ်ကို ချပြလိုက်ပါသည်။

ထိုညက 'ဇော်' အတွက် ကံထသော ညဟုပင် ဆိုရလေမည်
လား။ 'ဇော်' ဘေးနားမှာ ငွေပုံကြီးက ဟီးနေသည်။ 'ဇော်' ထပြန်
မို့ သင့်ပေမယ့် 'ဇော်' စိတ်ကို 'ဇော်' မနိုင်ပါချေ။

မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အချိန်မှာတော့ 'ဇော်' တွင် ငွေခြူတစ်ပြား
မှပင် မကျန်တော့ပေ။

'ဇော်' မကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ အနိုင်မရလျှင်တောင် သူ့ငွေ
ရင်းကို ပြန်ရအောင် ကစားချင်ပါသေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အာစရီ... မိုးလည်း လင်းနေပြီ...”

“ရှစ်နာရီဆို တော်ပြီကွာ”

“ငါတို့ အလုပ်ဆင်းရဦးမယ်ကွ”

“လုပ်ပါ ‘မိုးကြိုး’ ရာ... ငါ ရှုံးနေတာ မင်းလည်းသိသွားနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် တော်ဖို့ ငါ ပြောနေတာပေါ့”

“အေးပါ... ငါ တော်ပါ့မယ်... ငါ့ကို နှစ်သိန်းလောက်ခဏချေးပါ... ငါ့ ရှယ်ယာထဲက ပြန်တောင်းပေးပါ့မယ်”

“မင်း ပြန်တောင်းပြီး သုံးနေတာ ကုန်ပြီဆို”

“နှစ်သိန်း ကျန်ပါသေးတယ်ကွာ... မယုံရင် ‘ဖိုးမောင်’ ကို သွားမေးခိုင်းလိုက်ပါလား”

သွားမေးခိုင်းစရာ မလိုပါ။ တလောကပင် ‘မိုးကြိုး’ စုံစမ်းထားပြီးပါပြီ။ ‘ဇော်’ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းကျန်နေသေးတာကို သိ၍ ငါးရာတန်လေးအုပ် လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒီကောင် သုံးစရာမရှိအောင် ကုန်သွားပြီဆိုတော့လည်း ဒီနေရာမှာ ဆက်နေစရာ မလိုတော့ပါ။

သည်အခါ ‘မိစံ’ သူ့အပါးကို ရောက်လာလိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာတော့ ဒီကောင်က ရုပ်ရည်ကော ငယ်ဂုဏ်နဲ့ ပညာအရည်အချင်းကပါ သူ့ထက်သာနေလေတော့ ‘မိစံ’ က ‘ကိုဇော်’ မှ ‘ကိုဇော်’ ဖြစ်နေလေသည်။

‘မိစံ’ ကသာ ဒီကောင်ဘက်ပါနေသော်လည်း ‘မိစံ’ ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတော့ ဒီကောင် အခြေအနေ မဟန်တော့မှန်းသိ၍ ‘မိုးကြိုး’ ဘက်ကို လှမ်းနေတာကြာပါပြီ။

“ကဲပါကွာ... မေးမနေတော့ပါဘူး... မင်း သဘောပါပဲ... နိုင်ရင် မင်းယူသွား... ရှုံးရင်တော့ ငါ့ပိုက်ဆံနှစ်သိန်း ချက်ချင်း တောင်းပြီး လာပြန်ပေး... ဟုတ်ပြီလား”

‘မိုးကြိုး’ စကားကို နားထောင်ကာ နောက်ထပ် နှစ်ဆက်ရှင်

ဆက်ကစားသည်။

ဒီပွဲတွေမှာလည်း 'ဇော်' အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် ရောက်မလာပါ။ 'ဇော်' တကယ့်ကို ကံဆိုးခဲ့ပါပြီ။

လောလောဆယ် 'မိုးကြိုး' ကို ငွေနှစ်သိန်း ဘယ်လိုပြန်ရှာပေးရမှာပါလိမ့်။ 'ဇော်' ပိုက်ဆံက မနေ့က ညနေကတင် ထုတ်၍ ထုန်သွားပါပြီ။

“ကဲ... 'ဇော်ထွန်း' မင်းကတိအတိုင်း ငါ့ကို ပိုက်ဆံပြန်အောင်းပေးတော့... 'ဖိုးမောင်' ကို ငါ ထည့်ပေးလိုက်ရမလား”

“ငါ အခုပဲ လာပေးပါ့မယ်”

'ဇော်ထွန်း' ထွက်လို့သာ ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိပါ။

'မိုးကြိုး' ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပါတ်သက်လျှင် လုံးဝ တင်စီးခံတဲ့ကောင် မဟုတ်။ သူ့ပိုက်ဆံပြန်မရလို့ တတော့ 'ဇော်' ကို တစ်ခုခုလုပ်မှာ သေချာသည်။ 'ဇော်' လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း ချွေးပြန်လာသည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ခုချိန်မှာ သူ့ကို ကူညီမဲ့သူကလည်း ခေါ်ပါ။

“ 'ကိုဇော်' ဘာဖြစ်လာတာလဲ ”

'မိစံ' က အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးမေးပါသည်။

'ဇော်' အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းအပြ

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.... 'ကိုမိုးကြိုး' အကြောင်း ထည်း သိရက်နဲ့”

'မိုးကြိုး' အကြောင်းကို 'ဇော်' ထက် 'မိစံ' က ပိုသိပါသည်။

သူက သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်တတ်သူ။

တပည့်တပမ်းတွေကလည်း ပေါ့များလှသည်။

“ပြောပါအုံး ‘မိစံ’ ရယ်... ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

တကယ်တမ်းဒုက္ခနဲ့ တွေ့ကြုံလာရတော့ ‘ဇော်’ တုန်လှုပ်
ခြောက်ခြားမိပါသည်။ ကိုယ့်က ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ကိုယ်မို့သာ
ဆိုးမိုက်နေမိပေမယ့် မျိုးရိုးက လူမိုက်မျိုးရိုး မဟုတ်ပါ။

‘ဇော်’ ‘မိုးကြိုး’ တို့နဲ့ ပြိုင်ပြီးလည်း မမိုက်ရဲပါ။

“ဒီလိုလုပ်... စစ်တွေမှာ ‘မိစံ’ ရဲ့ဘကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရိတယ်... အဲဒီမှာ သွားခိုနေရင် သူတို့သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဘယ်လိုသွားရမလဲ... တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးဘူး”

‘မိစံ’ က ခရီးစဉ်ဆွဲပေးပါသည်။ ‘မိစံ’ အစီအစဉ်ဖြင့်ပင် သူ
စစ်တွေကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ပါတ်ခန့်အထိတော့ ပြဿ
နာ မပေါ်ပါ။

တစ်ပါတ်ကျော်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ‘မိုးကြိုး’ တပည့်တွေ
ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဧကန္တ ‘မိစံ’ ကို
ရိုက်နှက်ကာ မေးမြန်းခဲ့ရာမှ ‘ဇော်’ စစ်တွေ ရောက်နေတာကို သိ
သွားခဲ့ကြပုံပင်။

‘ဇော်’ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ သူတို့ ရှေ့ဘက်မှာ
ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားပြောနေဆဲ နောက်ဖားပေါက်မှ ခုန်ဆင်းကာ
တွေ့ရာလမ်းကို တရိန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ခုချိန်
မှာ ‘ဇော်’ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါ။ ‘မိုးကြိုး’ လက်ထဲ ပြန်မရောက်
ဘို့သာ အဓိကမို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း သွေးရှူးသွေးတမ်း ပြေးအ
လာ ‘မမ’ တို့ကားနဲ့ ဝင်တိုးမိခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများကို ပြန်သတိရနေရာမှ ‘ဇော်’ စိတ်
မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

‘ဇော်’ သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မပျော်ခဲ့တာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ပြီးတော့ သူ့ကို ကယ်တင်လာခဲ့တဲ့ ‘မမ’ ကလည်း သူ့ကို

ရန်ပြုမယ့်သူ မဟုတ်တာ သေချာနေပါသည်။

သူ့ကို စီးမိုးကြည့်နေတဲ့ 'မမ' ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မေမေလို အကြင်နာအရိပ်အယောင်တွေ ယှက်သန်းနေတာ တွေ့ရလေသည်။

'ဇော်' 'မမ' လက်ကို ကိုင်ကာ ကယောင်ကတမ်း ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ 'ဇော်' ကို ကယ်ပါ 'မမ' ရယ်... 'ဇော်' ကြောက်တယ် ”

တကယ်ဆို 'ဇော်' အရွယ်က မိဘအရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းစွာ နေရမယ့်အရွယ်ပါ။ ခုတော့ အရွယ်မတိုင်ခင် 'ဇော်' ဘဝလေးညှိုးနွမ်းခဲ့ရပါပြီ။

'ဇော်' 'မမ' လက်ကို ကိုင်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်လည်အိပ်မောကျသွားခဲ့ပါတော့သည်။

“ ‘ဇော်’ တဲ့ ”

‘ပယင်း’ ရဲ့လက်ကို လုံးဝမလွှတ်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော ကောင်လေးကို ငေးကြည့်ကာ ‘ပယင်း’ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိပါလေသည်။

ကြည့်ပါဦး ... ဘယ်လောက်တောင်ဆိုးဝါးတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့ ဒီလောက်တောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရတာပါလိမ့်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေတဲ့ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းကာ နုနယ်လှပါသည်။ သမီးလေးသာ ဒီလိုဖြစ်နေမယ်ဆို ‘ပယင်း’ ရင်ထဲ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်ခံစားရမလဲ။

‘ပယင်း’ စိတ်ထဲ ထိခိုက်ကြေကွဲနေရဆဲ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ရောက်လာကာ ‘ပယင်း’ ကို လာပြောပါသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးက ‘မပယင်း’ ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါ

တယ်”

‘ပယင်း’ နေရာမှထလာကာ ဆရာဝန်ကြီးအခန်းကို ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

“ကျွန်တော်စမ်းသပ်လို့ ရသလောက်ကတော့ ခေါင်းက ဒဏ်ရာက ဒီလောက်မပြင်းထန်ပါဘူး... အပြင်ပမ်းပဲ ထိထားတာပါ... ဆိုးတာက ညာခြေထောက် သွင်သွင်ကျိုးသွားတယ်... အရိုးကြေသွားတာဆိုတော့ ပလာစတာကိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး... စတီးရိုးထည့်မှကိုဖြစ်မယ်”

“လူကောင်းတစ်ယောက်လို ပြန်ကောင်းလာပါ့မလား ဆရာ”

‘ပယင်း’ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။ သူမှားလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်မှားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ခြေကျိုးကြီး ဖြစ်မသွားစေချင်တာ စေတနာပါ။

“ပြန်ကောင်းပါတယ်... ‘ဒေါ်ပယင်း’ တို့ ကံကောင်းတာက ရန်ကုန်အရိုးအကြောဆေးရုံကြီး ပါရဂူကြီးကိုယ်တိုင် ဒီရောက်နေတုန်းဆိုတော့ လူနာကို မနက်ဖြန်ဘဲ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ပေးမှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်... သူ့ဖာသာ အတင်းဝင်းတိုးလည်း ‘ပယင်း’ တို့ကားနဲ့ တိုက်မိတာဆိုတော့ ‘ပယင်း’ တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်... လိုအပ်တာမှန်သမျှလည်း ‘ပယင်း’ ပဲ ဖြည့်ဆီးပါရစေ”

ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာချိန် ‘ပယင်း’ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားရပါသည်။ နာ(စ်) တစ်ယောက်ငှားကာ လူနာနားကို စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါသည်။

‘ပယင်း’ ကတော့မူ ပွဲရုံကိုလာကာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရပါဦးမည်။

ပြီးတော့ လူနာအတွက် လိုအပ်တာတွေလည်း ‘ဦးအောင်

မြတ်'ကို ညွှန်ကြားရပါသေးသည်။ လူနာပုံစံက အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ဆိုတော့ လဲဖို့ပြုဖို့ ဝတ်စုံနှစ်စုံ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ဓါတ်ဘူး၊ ရေဘူး၊ ပန်းကန်၊ ဇွန်းစသည့် လိုအပ် သမျှတွေ 'ဦးအောင်မြတ်' ကို ယူခိုင်းရပါသည်။

'ဦးအောင်မြတ်' ကတော့ လူနာပုံစံကိုကြည့်ကာ သိပ်ပြီး အ ရေးတယူလုပ်စေချင်ပုံမရပါ။ လျော်ကြေးနဲ့ပြီးမယ်ဆိုလည်း လျော် ကြေးပဲ ပေးလိုက်စေချင်ပုံပါ။

'ပယင်း' ရင်ထဲမှာတော့ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားကိုး တကြီး ပြောနေသော ကောင်လေးရဲ့ စကားသံက နားထဲက ဘယ် လိုမှ မထွက်ပါ။

“ 'ဇော်' ကိုကယ်ပါ 'ဇော်' ကြောက်တယ်တဲ့ ”

သူ့ဖာသူ ဘာတွေပဲဖြစ်လာလာ ခုချိန် 'ပယင်း' လက်ထဲမှာ ဆိုတော့ 'ပယင်း' မှာပဲ တာဝန်ရှိသလို ခံစားရတာကြောင့် သူမ စိတ်ထဲက စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း 'ဦးအောင်မြတ်' ကို ပြန်ယူခိုင်း လိုက်ပါသည်။

ဒါ မသေလို့ 'ဦးအောင်မြတ်' ပြောနေနိုင်တာပါ။ တကယ် တမ်း ဒီကောင်လေးသာ သေသွားခဲ့ရင် ထောင်ထဲအရင်ဝင်ရမှာ 'ဦးအောင်မြတ်' ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေသွားတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ညနေ ပွဲရုံမှအပြန် ဆေးရုံကိုဝင်သွားတဲ့အချိန်တွင် ကောင် လေးကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရပါသည်။

တွေ့စတုန်းက ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားမဟုတ်တော့ပဲ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူရောင် ရေညှိစိမ်းရောင်ပုဆိုးကွပ်စိပ်လေးနဲ့ ဆရာမက ရေပတ်တိုက်ပေးထားတာဆိုတော့ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ကပ် ဖြစ်ကာ ကြည့်ကောင်းနေရပါသည်။

‘ပယင်း’ ကိုအတွေ့ ကောင်လေးက နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ဇော်ထွန်း’ ပါ ‘မမ’ ... ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဂရုတစိုက်ပြုစုတဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... တွန့်တော် ‘မမ’ တို့ကို အမှုလည်း မဖွင့်ပါဘူး။”

‘ပယင်း’ ကောင်လေးမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမ ပြုစုခဲ့တာ အမှုမဖွင့်စေချင်လို့ ပြုစုခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူသားချင်း စာနာပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။

ပြီးတော့ သားသမီးချင်း စာနာသည်လေ။ ‘ပယင်း’ မှာလည်း ဒီကောင်လေးအရွယ် သမီးလေးရှိနေခဲ့တာပဲ။

ထားလိုက်ပါတော့။ ဒီစကားတွေထက် အရေးကြီးတဲ့ စကားကိုပဲ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ ‘မ’ နာမည်က ‘ပယင်း’ ပါ... ‘ရတနာ’ ပွဲရုံပိုင်ရှင်ပါ... မင်းညာဘက်ခြေထောက်ကျိုးသွားခဲ့တာဆိုတော့ မနက်ဖြန်ဘဲ အောင်ပရေးရှင်း လုပ်လိမ့်မယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမကလည်း ပြောပါတယ် ”

“မင်း မိဘဆွေမျိုးတွေကော အကြောင်းကြားဦးမလား ”

‘ပယင်း’ စကားကြောင့် ‘ဇော်’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲတက်လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘ဇော်’ က ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ပါ... ‘ဇော်’ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းကြားစရာမရှိပါဘူး ”

ပြောရင်း ‘ဇော်’ ကိုယ့်ဘဝကိုတွေးကာ မျက်ရည်အကျ ‘ပယင်း’ သက်ပျင်းချလိုက်မိပါသည်။

“အေးလေ... ပြောလို့သာ ပြောရတာပါ... မင်းကို ‘မ’ က တာဝန်မယူဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ ”

‘ဇော်’ မျက်ရည်များကြားမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ ခုချိန် ဖေဖေကို အကြောင်းကြားလို့လည်း ဖေဖေ လိုက်လာမည် မထင်ပါ။ ‘ဇော်’ ဘဝက ဖေဖေတို့ အခြေအနေအဆင့်အတန်းနဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်လောက်အောင်ကို အရမ်းကို နိမ့်ပါးဆင်းရဲသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘ဇော်’ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တလှိုမ့်လှိုမ့်ဆင်းအလာ ‘ပယင်း’ သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါလေးထုတ်ကာ ‘ဇော်’ ကို လှမ်းပေးလိုက်မိပါသည်။

ကောင်လေးပုံစံကြည့်ရတာ အဆင့်အတန်းနိမ့်နိမ့်ပါးပါးထဲက ဖြစ်ဟန်မတူပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ပယင်း’ တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့...

“ ‘မ’ ပြန်လိုက်အုံးမယ်... မနက်ကျမှဘဲ လာခဲ့တော့မယ် နော်... ဘာမှာဦးမလဲ ”

ခေါင်းခါပေမယ့် မျှော်လင့်သလို ငေးကြည့်နေသော ကောင်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ‘ပယင်း’ ဥပေက္ခာ မပြုရက်ပါ။

ဆရာမကို မှာသင့်တာမှာကာ အခန်းထဲမှအထွက် ...

“ မမ ”

‘ဇော်’ ဆီက ထွက်လာတဲ့ အသံဖြစ်ပါသည်။ ကောင်လေး မျက်နှာကိုလှမ်းအကြည့်...

“ခုချိန် ‘ဇော်’ ဘဝမှာ ‘မမ’ တစ်ယောက်ပဲ အားကိုးစရာရှိပါတယ်... ‘မမ’ ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို ‘ဇော်’ တမနက်လုံး စောင့်မျှော်နေပါ့မယ် ”

ပြောပြီး ကောင်လေးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

“ ‘ဇော်’ ရယ် ”

‘ပယင်း’ နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျသလို ခံစားလိုက်ရ
ပါသည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်လေးပါလား။

အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်
ကြွက်ဖို့တော့ ဘယ်လောက်များ အားငယ်နေရှာမလဲ။

“စိတ်ချပါ... မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ‘မ’ ရောက်အောင်လာခဲ့
မှာပါ”

‘ပယင်း’ ပြောပြီး ဆေးရုံထဲက ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ‘ဇော်’ ရဲ့ သနားစရာပုံရိပ်က ဘယ်လို
မှ ဖျောက်ဖျက်၍မရအောင် ကပ်ငြိကာ ပါလာခဲ့ပါတော့သည်။

မနက်စောစောစီးစီး ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော 'ပယင်း' ကို 'ဦးအောင်မြတ်' အံ့ဩနေပါသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲဝင် မှာက ဆယ်နာရီကို မနက်ရှစ်နာရီလောက်ထဲက သွားဖို့ ပြင်ဆင် နေလေတော့ ပါးစပ်က လွတ်ကနဲ ထွက်သွားမိပါသည်။

“မစောလွန်းဘူးလား 'မပယင်း' ”

“စောမှန်းတော့ သိပါတယ်... သူ့ဖက်မှာလည်း ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ 'ပယင်း' တို့ ပိုပြီးအားပေးရင် ကောင်း မယ်ထင်လို့ပါ 'ဦးအောင်မြတ်' ရယ်”

“ကောင်လေးပုံစံက အခြေအနေမဲ့ထဲကပါ 'မပယင်း' ရယ်”

'ပယင်း' ဘက် ထူးထူးခြားခြား စေတနာတွေပိုကာ သနား နေတာကို 'ဦးအောင်မြတ်' သဘောမကျလှပါ။

“ 'ပွင့်လွှာ' လိုက်ခဲ့ပေးရမလား အန်တီ”

နေကောင်းစ 'ပွင့်လွှာ' က မေးသည်။

“နေ... နေ... သမီးနားပါအုံး... အန်တီတို့ပဲ သွားလိုက်ပါ
မယ်... မြူစွမ်ပြုတ်ရပြီလား မသိဘူး”

“ရပြီ ‘ပယင်း’ ... ချိုင့်ထဲမှာပါတယ်”

အော်ပရေးရှင်းလုပ်မှာဆိုတော့ ဘာမှစားခိုင်းထားမယ်မ
ထင်။ သတိပြန်ရရင်တော့ ဆာမှာသေချာတာမို့ မြူစွမ်ပြုတ်ပဲ
ပြုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဆေးရုံရောက်ရင် ‘ဦးအောင်မြတ်’ ‘ပယင်း’ ကို ထားခဲ့လိုက်
ပြီးရင် ဒီကိုပြန်လာပြီး ထမင်းချိုင့်ယူ... ဆိုင်မှာပြန်ထား... အား
လုံးပြီးမှ ‘ပယင်း’ ကို လာပြန်ခေါ်ပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

လိုရမယ်ရစားဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ပန်းသီးသုံးလုံး၊ လိမ္မော်
သီးသုံးလုံးနဲ့ နွားနို့ပုလင်း တစ်ပုလင်းလည်း ထည့်လာခဲ့လိုက်ပါ
သည်။

လူနာက ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေသည်လည်းတော့ မ
သိပါ။ မိုးလင်းထဲက ‘ပယင်း’ လှုပ်ရှားနေတာကို ‘မငွေအိမ်’ လည်း
ရိပ်မိနေပါသည်။

‘ကိုအောင်မြတ်’ မနေ့က ပစ္စည်းတွေ လာပြန်ယူထဲက ကား
တိုက်မှုဖြစ်တာကို သိထားခဲ့သည်။

လူနာ အခြေအနေကိုလည်း သူမတို့ စုံစမ်းကြည့်မိပါသည်။
ခြေထောက်ကျိုးသွားတာကလွဲလျှင် သေမှမသေနိုင်တော့တာပဲ။

ပြီးတော့ ‘ကိုအောင်မြတ်’ အဆိုအရ သူကဝင်တိုက်မိတာ
မဟုတ်ဘဲ ကောင်လေးကသာ သွေးရူးသွေးတန်း ကားလမ်းကို
ဖြတ်ကူးခဲ့တာတဲ့။

ဒါဆို ဆေးရုံပို့ပေးပြီး လျော်ကြေးပေးလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဥစ္စာ။
‘ပယင်း’ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စေတနာတွေ ပိုနေပြန်ပါပြီ။

‘ပယင်း’ က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေလေတော့ သူမအနေနဲ့လည်း

ဘယ်လိုတားဆီးလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။

ကောင်လေးအသက်က (၂၄) နှစ်တဲ့။ သမီးလေးအသက်နဲ့ နှစ်နှစ်ပဲ ကွာပါသည်။

အေးလေး... အဲဒါကြောင့်မို့လည်း 'ပယင်း' တစ်ယောက် သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေတာပဲ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

'မငွေအိမ်' သက်ပြင်းကိုချကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်အလာ 'ပယင်း' တို့ ကား ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

'မလှကြည်' က 'ငွေအိမ်' ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ကောင်လေးပုံစံက လူလည်လေးတဲ့... 'မမ' ရှေ့ဆို မျက် ရည်ခံပဲ ထိုးနေတာပဲတဲ့... 'မမ' ကလည်း နဂိုထဲက သနားတတ် တဲ့လူဆိုတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲဒီ ဒုက္ခက 'ပယင်း' လုပ်တာမဟုတ်ဘူး... ညည်းလင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား... တကယ်ဆို 'ပယင်း' တာဝန်ယူပေး နေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါဦး”

“သူ့ဖာသူ ကားဆီအတင်းတိုးဝင်လာတော့ သူလည်း ဘယ် တတ်နိုင်ပါမလဲ အစ်မရယ်”

“ဥပဒေမှာ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး... လုပ်ရင်ခံရမှာပဲ... တကယ်လို့ 'ပယင်း' သာ ဒီလိုမစောင့်ရှောက်ပဲ ပစ်ထားလို့ ကောင်လေး သေသွားရင် ညည်းလင် ထောင်ထဲဝင်ရမှာ... အဲဒီ တော့ ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင်ကောင်းမယ်”

'ငွေအိမ်' စကားကြောင့် 'လှကြည်' ပါးစပ်ပိတ်သွားခဲ့ပါ သည်။ ဒါပေမယ့် 'ငွေအိမ်' ရင်ထဲမှာတော့ ဒီကိစ္စအတွက် နောက် ဘာတွေဖြစ်လာအုံးမလဲ တွေးကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေမိပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်လေး အမြန်ဆုံး ကောင်းသွားကာ

'ယင်း' နားက ထွက်သွားစေချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေက 'ငွေအိမ်' ရင်ထဲက အတွေးပါ။

အပြင်လက်တွေ့မှာတော့ 'ဇော်' တစ်ယောက် 'ရတနာ' အိမ်ကို ပါလာခဲ့ပါပြီတည်း။

‘ငွေအိမ်’ မကျေနပ်လို့လည်း မဖြစ်ပါ။ ‘ပယင်း’ က သူ့ရဲ့အိမ်ရှင်ပါ။

“အစ်မပဲ စဉ်းစားကြည့်... အိမ်ကိုခေါ်မလာလို့ အပြင်မှာ ထားပါပြီတဲ့... ‘ဇော်’ နေဖို့ စားဖို့က ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ”

“ဒါတော့ ‘ပယင်း’ ရယ်... ‘စိုးထွေး’ တို့ ဘာတို့ကို အဖော် လွှတ်ပေးထားလည်း ရပါတယ်”

“ရတာက ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုပြန်ဖြစ်သွား ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ... အိမ်မှာက မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့ အဖော်လည်းရစေ... ‘ဇော်’ အတွက်လည်း အဆင်ပြေစေဆိုပြီး ‘ပယင်း’ ခေါ်လာခဲ့လိုက်တာပါ”

ဒရိုင်ဘာ ‘ဦးအောင်မြတ်’ အကူဖြင့် ‘ဇော်’ ဆိုတဲ့ လူရွယ်က ဂျှိုင်းထောက်ဖြင့် ကားပေါ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာပါသည်။

‘ကိုအောင်မြတ်’ ပြောစဉ်က သိပ်မယုံချင်ပေမယ့် သေသေ

ချာချာ ကြည့်မိတော့ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးပါ။

ဒီလို ခပ်ချောချော ကောင်လေးနှင့် သွေးမတော်၊ သားမခပ် သမီးလေးတို့ကို 'ပယင်း' က အတူတွဲထားဖို့ စိတ်ကူးထားလေ သလား။

ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ 'ပွင့်လွှာ' ကလည်း ရှိနေသေး တာမို့ 'မငွေအိမ်' သက်ပြင်းအချ 'ပယင်း' က 'ငွေအိမ်' ရင်ထဲက အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသလို ခပ်လေးလေး လှမ်းပြောပါသည်။

"ဒီကိစ္စတွေ သမီးလေး ဖော်ပါစေနဲ့ဦး... သမီးလေး ပြန် လာတော့လည်း 'ပယင်း' တစ်မျိုး ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်"

'ပယင်း' အိမ်ပေါက်ကို ထွက်လာကာ 'ဇော်' ကို ဆီးကြို လိုက်မိပါသည်။

"လာ 'ဇော်'... 'ဇော်' အတွက် မ အခန်းပြင်ပေးထားတယ်"

ဆေးရုံတွင် တစ်လခန့် နေခဲ့ရသည်ဆိုတော့လည်း 'ပယင်း' နဲ့ 'ဇော်' တို့က ရင်းနှီးနေကြပါပြီ။

'ဇော်' ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အံ့ဩရပါသည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ နေဝင်နေထွက်လို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းလွဲနေတာပါပဲလား။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်က စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဘဝဖြင့် ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လာသတ်လေမလဲ တထိတ်ထိတ် တလန့် လန့်ဖြင့် ပုန်းရှိုးကွယ်ရှိုး အမှောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ 'ဇော်' ဘဝက သည်ဘက် တစ်လကျော်မှာတော့ ပျူငှာဖော်ရွေတဲ့အပြုံး၊ တောက် ပတဲ့မျက်ဝန်းဖြင့် မမရဲ့ စေတနာတွေက 'ဇော်' ဘဝကို ထွန်းလင်း တောက်ပစေခဲ့ပါသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးနှင့် ခန့်ညား ထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီးကိုကြည့်ကာ 'ဇော်' အံ့ဩရပါသည်။

မမ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဒီလောက်ချမ်း

သာမှန်း 'ဇော်' မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ ဒီမြို့ကို 'ဇော်' ရောက်ခဲ့တာလည်း ကားတိုက်မခံရခင် တစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာ ဖြစ်တဲ့အပြင် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာပဲ ပုန်းနေခဲ့ရတာဆိုတော့ 'ဇော်' ဘာကိုမှ မသိခဲ့ရပါ။

ခုမှ မမသည် ဒီမြို့ရဲ့ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင်တစ်ဦးဆိုတာ 'ဇော်' သိလိုက်ရပါပြီ။

ဝမ်းသာသောစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်အဝဲ မမက 'ဇော်' ကို အားပေးပါသည်။

“ဘာမှအားငယ်စရာ မရှိဘူး... ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပေါ့... ဒါ 'ဒေါ်ငွေအိမ်' တဲ့... မရဲ့ အစ်မရင်းလို နေတဲ့သူလေ”

'ဇော်' ပြုံးအကြည့် 'ဒေါ်ငွေအိမ်' က အပြုံးမပါဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြပါသည်။

“ဒရိုင်ဘာ 'ဦးအောင်မြတ်' ကိုတော့ 'ဇော်' သိပြီးသားပါ... ဟောဟိုက ချောင်းကြည့်နေတာ 'မလှကြည်' တဲ့... 'မလှကြည်' ခဏ...”

'မလှကြည်' ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံအောင် မချောင်းနိုင်တာကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိပါသည်။

“ 'ပွင့်လွှာ' ရဲ့ အမေလေ ”

အသားမည်းမည်း ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် 'မလှကြည်' က စပ်စုပြီး အတင်းပြောမယ့် ရုပ်ရည်မျိုးပါ။

“ 'မလှကြည်' တို့ မိသားစုက ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ကတိုက်တန်းလျားမှာ နေကြတယ်... 'ဇော်' အတွက် ဒီအောက်ထပ်က အခန်းလွတ်မှာပဲ ပြင်ပေးထားတယ်... သွားရလာရလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ ”

“ရပါတယ် မမ... ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်

ခေချင်ပါဘူး...”

“အနှောင့်အယှက်လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်... မ တို့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မ မှာတာဝန်ရှိပါတယ်”

နောက်ထပ် သုံးလေးလခန့် နေရအုံးမှာဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ ထားတာထက် အိမ်မှာထားတာ ပိုအဆင်ပြေနိုင်တာမို့ ‘ပယင်း’ အိမ်ကိုပဲ ခေါ်လာမိတာ ဖြစ်ပါသည်။

သမီးကလည်း မဟာတန်းကို ဆက်တက်နေတာဆိုတော့ ပြန်လာနိုင်အုံးမယ် မထင်ပါ။ သမီးပြန်လာတော့လည်း တစ်မျိုးစီ စဉ်ဖို့ ‘ပယင်း’ က စီစဉ်ထားမိပါသည်။

“ ‘စိုးထွေး’ မင်း အစ်ကိုကို သူ နေရမယ့်အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ ”

‘စိုးထွေး’ က တွဲကာ ‘ဇော်’ နေရမယ့် အခန်းထဲကို လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

“မင်းက ‘ပွင့်လွှာ’ မောင်လေးလား”

အသားမည်းမည်း မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ကောင်လေးကခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ကျောင်းမနေဘူးလား...”

“စာကျက်ရမှာ ပျင်းလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ”

‘ဇော်’ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ‘ဇော်’ လိုပါပဲလား။

‘ဇော်’ တုန်းကလည်း စာမကျက်ချင်၍ ဘွဲ့ကိုပင်ရအောင်မထူးခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

‘ဇော်’ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကာ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံထဲကို အကြည့်...

“မ ပွဲရုံကို သွားအုံးမယ်... ‘ဇော်’ ဘာမှာ အုံးမလဲ”

မမရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ‘ဇော်’ ဘဝ ငြိမ်းချမ်းခဲ့ရပြီဆိုတော့

'ဇော်' ဘာမှ မှာစရာမရှိပါ။

“ထမင်းစားချိန် 'ဇော်' အတွက် ဒီမှာပဲ လာပြင်ပေးလိမ့်မယ်
'ဇော်' ထွက်စားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။”

အခန်းထဲတွင် ထမင်းစားပွဲ သီးသန့်ပြင်ပေးထားပါသည်။

ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာကလည်း တွဲလျက်ရှိနေပါသည်။

“ဒါဆို မ သွားမယ်နော်... 'စိုးထွေး' က မင်းအစ်ကိုခိုင်းတာ
လုပ်ပေးလိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

မ ထွက်သွားပြီး မကြာခင် 'ဇော်' 'စိုးထွေး' ကို စပ်စုလိုက်မိ
ပါသည်။

“ 'ပွင့်လွှာ' နဲ့ မင်းနဲ့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ
လား။”

“ဘယ်ကလား... အားလုံး ငါးယောက်တောင်ရှိတာ... မကြီး
ရဲ့အောက် 'ဒိုးလေး' က ရေခူလုပ်ငန်းမှာ... အစ်ကို 'မိုးအေး' က
ပုဇွန်လုပ်ငန်းမှာ... ကျွန်တော်က ဒီပွဲရုံလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ဝင်တာ
မကြာသေးဘူး... အစ်ကို ရောက်လာလို့ ခဏပြန်လာရတာ။”

“ 'ပွင့်လွှာ' က ပွဲရုံကို နေ့တိုင်းသွားရတာလား။”

အသားညိုညို ချက်လုံးပြူးပြူးလေးနဲ့၊ မမနဲ့ တစ်ခါပါလာ
သော ကောင်မလေးကို 'ဇော်' မှတ်မိနေပါသေးသည်။ 'ဇော်' ကို ခိုး
ကြည့်နေသော မျက်လုံးလေးက ချစ်စရာ၊ သနားစရာ။ 'ဇော်' က
မမရဲ့ သမီးလေး အောင်းမေ့နေမိတာ။

“ဒါနဲ့ မမရဲ့ သမီးကကော”

“ မမ 'ရွှေယင်းမာ' ကို ပြောတာလား... ”

“ 'ရွှေ ယင်း မာ တဲ့လား... ”

'ဇော်' တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်

အေးလေ၊ ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမကြီး တစ်ဦးရဲ့ သမီးပေပဲ။ သာမန် နာမည်တော့ မှည့်မည် မထင်ပါ။

“မမ ‘ရွှေယင်းမာ’ က ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆို ပြန်လာတော့မှာ”

“ချောလား”

“အသားဖြူဖြူ... အရပ်မြင့်မြင့်ပဲ”

“‘ပွင့်လွှာ’ နဲ့ ဘယ်သူပိုချောလဲ”

“ဟာ မကြီးက ကုလားမပဲဥစ္စာ... မမ ‘ရွှေယင်းမာ’ က သူ့ အမေ ‘ဒေါ်ပယင်း’ ထက် အများကြီးပိုချောတယ်... သင်္ဇင်ပန်းခက် လေးလိုပဲ... ”

မမက သူ့ခင်နှုန်းဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းနဲ့ သမီးလေးတစ် ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာကလွဲ၍ သူမရဲ့ အိမ်အကြောင်းဘာမှ မပြော ပြခဲ့ပါ။

‘စိုးထွေး’ နဲ့ ‘ဇော်’ စကားကောင်းနေဆဲ ‘ဒေါ်ငွေအိမ်’ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ထမင်းစားချိန် လာမေးတာပါ... ဘယ်နှစ်နာရီ ပြင်ပေးရမ လဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် တကူးတက လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး... အဆင်ပြေတဲ့အချိန် စားလို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ... ညနေဆို ငါးနာရီ လာပို့ ပေးပါ့မယ်... မစားတဲ့အသား ရှိရင်လည်း ပြောထားပါ”

“ကျွန်တော် အားလုံးစားပါတယ်... ခွေးသားကလွဲရင်ပေါ့ လေ...”

ရယ်စရာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ‘ဒေါ်ငွေအိမ်’ က လုံးဝမရယ် ပါ။

“မနက်စာတော့ ခုနစ်နာရီဆို လာပို့ပေးပါ့မယ်”
ပြောပြီးပြီးချင်း ‘ဒေါ်ငွေအိမ်’ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။
‘ဇော်’ ‘စိုးထွေး’ ကို လှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“အဒေါ်ကြီးပုံစံက ဂျစ်ကြီး”

“ယူမယ့်သူ မရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်မိကြပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရတာထက်၊ ဆေးရုံမှာနေရတာထက် ‘ဇော်’
‘မမရဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုလုံခြုံသည်ဟု ထင်မိကာ ပိုလဲ
ပျော်ရွှင်မိပါသည်။

ခုဆို 'ဇော်' ခြေထောက်က ဂျိုင်းထောက်အကူပင် မလိုတော့
အောင် ကောင်းစပြုလာပြီဆိုတော့ ရှေ့ရေးကို 'ပယင်း' မေးရပါ
တော့မည်။

နောက်တစ်နှစ်ဆို သမီးလေးလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီး၍ ပြန်
လာပါတော့မည်။ သမီးမလာခင် 'ဇော်' ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းထားမှ
ကောင်းမှာမို့ 'ပယင်း' 'ဇော်' အခန်းရှိရာ လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

'ဇော်' က 'ပယင်း' ဝင်လာတာကို မသိပါ။ ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

အိမ်ထဲမှာ အနေကြာတဲ့အပြင် အအိပ်မှန်၊ အစားမှန်၍ အ
သားတွေလည်း ဖြူဖွေးကာ 'ဇော်' ပုံစံက တွေ့စကထက်စာရင် အ
များကြီးကို သားနားသွားပါပြီ။

တွေ့စက နေလောင်ထားတဲ့ အသားအရည်၊ ဝတ်ပါများ၍
နံ့စော်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဆံပင်ရှည် ညှင်းသိုးသိုးရပ်နဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တိုတိုတိတိ သပ်ယပ်နေတဲ့ဆံပင်၊ တီရှပ်အဖြူရောင်လက်တို၊ နီညိုရောင်ကွက်စိပ်ပုဆိုးဖြင့် 'ဇော်' သည် ပညာတတ်လူရည်မွန် သူဌေးသားလေးတစ်ဦးနှင့် တူသွားခဲ့ပါပြီ။

'ပယင်း' 'ဇော်' ကိုငေးကြည့်နေဆဲ 'ဇော်' ကလည်း 'ပယင်း' ကို တွေ့သွားခဲ့ပါသည်။

“မမ ပွဲရုံကို မသွားဘူးလား”

“သွားမယ်... 'ဇော်' ကို ပြောစရာရှိလို့ ဝင်လာခဲ့တာ”

'ဇော်' ခေါင်းငုံ့လိုက်ပါသည်။ သူ့အခြေအနေကိုလည်း သူရိပ်မိပါသည်။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

သူ မမတို့ဆီကို ရောက်လာတာလည်း ဧည့်သည်အနေဖြင့် ရောက်လာခဲ့တာပါ။

ခု သူ နေကောင်းပြီဆိုတော့ အိမ်ပြန်ရပါတော့မည်။ ခက်တာ 'ဇော်' ဘယ်ကို ပြန်ရပါ့မလဲ။ ဖေဖေ အိမ်ရှိရာ ရန်ကုန်ကိုလည်း မပြန်ချင်ပါ။ သံတွဲကို သွားရအောင်ဆိုတော့လည်း 'မိုးကြိုး' တို့ရန်က မအေးသေးပါ။

'ဇော်' မမ မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့် မမကလည်း 'ဇော်' ကို စာနာတဲ့ မျက်လုံးလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေတာ တွေ့ရပါသည်။

'ပယင်း' တစ်ယောက်တည်းဆို 'ဇော်' ကို ထားရတာအရေး မကြီးပေမယ့် သမီး ပြန်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတော့ 'ဇော်' အတွက် 'ပယင်း' စဉ်းစားနေရပါပြီ။

“ 'ဇော်' ဘယ်လို အစီအစဉ်ရှိလဲဟင် ”

“ 'ဇော်' သံတွဲကိုတော့ ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး... ဟိုရောက်တာနဲ့ 'ဇော်' ကို သူတို့သတ်ကြမှာ ”

“ဒါဆို 'ဇော်' ဘာလုပ်မလဲဟင် ”

အဲ့ဒါကိုပင် 'ဇော်' စဉ်းစားနေရတာပါ။ ဒီ ရတနာစံအိမ်ကြီး မှာလည်း 'ဇော်' ရေရှည် မနေချင်ပါ။ မမရီလျှင် 'ဇော်' အတွက် နေလိုကောင်းပေမယ့် မမ မရီလျှင် 'ဇော်' သိမ်ငယ်မိပါသည်။

'ဇော်' စရောက်တည်းက တစ်ချက်မှ မပြုံးသေးတဲ့ 'ဒေါ်ဌေး အိမ်' ရဲ့ အကြည့်တွေ အပြုအမူတွေက 'ဇော်' ကို လုံးဝမလိုလား ဘူးဆိုတာ 'ဇော်' သိနေပါသည်။

စိတ်ရှုပ်သလို စာရေးစားပွဲ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့ရှင်း ဆံပင်ထဲ လက်ငါးချောင်းထိုးအရှင်း...

“ 'ဇော်' စာရင်းဇယား ကိုင်တတ်မယ်ဆိုရင်တော့ မမရဲ့ပွဲရုံ မှာ အလုပ်သွင်းပေးလို့ရတယ်”

မမရဲ့စကားကြောင့် 'ဇော်' မျက်လုံးလေးတွေ လက်ဖြာသွား ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်ပါတယ် မမ”

“အဲ့ဒီအင်္ကျီကလည်း သမီးလေး မလာခင် အချိန်အထိပဲ လုပ် ရမှာ သမီးလေးလာတာနဲ့ မမက ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို သမီးလေးလက် ထဲ အပ်ရမှာ”

ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဇော်' နေဖို့စားဖို့ ရသည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

'ဇော်' မမရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ကာ မမကို အားကိုးစွာ 'ဇော်' ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“မမက ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နေမင်း လမင်းပါ... မမ မရီရင် ကျွန်တော့်ဘဝက မှောင်အတိကျသွားမှာပါ... မမ ကျွန်တော်ကို ကယ်ပါနော်”

“ 'ဇော်'... ရယ်”

'ပယင်း' နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျ ခဲ့ရပါပြီ။

နဂိုတည်းက 'ပယင်း' နှလုံးသားက နနယ်တဲ့နှလုံးသားပါ။ ဒီလို အားငယ်တဲ့မျက်ဝန်းများနဲ့ မော်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို 'ပယင်း' ဘယ်လိုမာကြောတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ရက်စက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ထပါ 'ဇော်' ရယ်... မမ မင်းကို ပစ်မထားရက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် မမကိုချစ်တယ်... မမ မရှိရင် ကျွန်တော့်ဘဝလည်း ဘယ်လိုမှ ရှိနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

“အိုကွယ်...”

'ပယင်း' မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

'ပယင်း' လည်း 'ဇော်' ကို တွယ်တာမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့

'ပယင်း' ဘဝကို 'ပယင်း' မပိုင်ပါ။ 'ပယင်း' ကိုပိုင်တာ သမီးလေးက ပိုင်တာပါ။

“ဒါတွေ နောက်မှပြောပါ 'ဇော်' ရယ်... မမလည်း 'ဇော်' ကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်... လောလောဆယ်တော့ ပွဲရုံမှာပြောင်းနေရမယ်... ပွဲရုံအပေါ်ထပ်မှာ ထပ်ခိုးလေးရှိတယ်... 'ဇော်' နဲ့ အဖော်ရမယ့် 'စိုးဆွေး' ကို ထားပေးမယ်... ဘယ်နယ့်လဲ”

“ကောင်းပါတယ် မမ”

“ 'ဇော်' စားဖို့ အဆင်ပြေအောင် ဒီက ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ မမ... 'စိုးထွေး' ရှိနေမှပဲ... ကျွန်တော်တို့အဆင်ပြေသလို ချက်ပြုတ်စားလို့ ရပါတယ်”

“ဒါဆို လိုအပ်တာတွေ မမ ဝယ်ပေးထားပါ့မယ်”

သည်လိုနှင့် 'ဇော်' တစ်ယောက် ရတနာစံအိမ်ကြီးကနေ ပွဲရုံကို ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ပွဲရုံမှာလည်း 'ဇော်' က ပွဲရုံပိုင်ရှင် ကိုယ်တိုင်က အရေးတယူ နို့တုသုဆိုတော့ မျက်နှာမငယ်ရပါ။

'ဇော်' အတွက် မမက သီးသန့်စားပွဲခုံတစ်လုံး ထားပေးကာ 'ဇော်' သွားချင်တဲ့နေရာ သွားဖို့လည်း ဆူဇူကီးဆိုင်ကယ်အသစ် ချပ်ချွတ်လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးထားတာဆိုတော့ 'အရှင်မွေးနေ့ခြင်း ငြိမ်း' ဆိုတာလို 'ဇော်' ဘဝက နေ့ခြင်းညခြင်းကို ပြောင်းလွဲသွား ခဲ့ပါပြီ။

အားလုံးက 'ဇော်' တစ်ယောက် 'ပယင်း' ကို ချူစားနေတာ သိကြသော်လည်း အိမ်မှာထားတာထက်စာရင် အပြင်မှာထားတာ ထော်သေးတာကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲနေလေ 'ဇော်' က ပိုသဘော ကျလေပါ။

“မမ 'ဇော်' လှရဲ့လား”

ဒီနေ့လည်း 'သံတွဲ' က ဘန်ဂလိုနှစ်လုံး အသစ်ဖွင့်ပွဲရှိတာ

ကြောင့် 'ဇော်' ကိုပါခေါ်သွားဖို့ လာအခေါ်၊ အပေါ်ထပ်ကဆင်း လာသော 'ဇော်' က 'ပယင်း' ကို လှမ်းမေးတာဖြစ်ပါသည်။

အဝါနုရောင် ရှောင်ဒါနိုးတီရှပ်၊ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အနက် ရောင်ဖြင့် 'ဇော်' က တကယ်ပဲ လှပနုပျိုနေပါသည်။

ငပလီလည်း ရောက်မှာမို့ ကားနောက်ဘက်တွင် 'မလှ ကြည်' တို့ မိသားစုလည်း လိုက်လာကြသည်။

ဒီနေ့မှ 'ပွင့်လွှာ' ဝတ်ထားတာကလည်း အဝါနုရောင်တီရှပ် နှင့် အနက်ပေါ် အဝါပွင့်ကလေးများပါသော လုံချည်နဲ့ဆိုတော့ 'မလှကြည်' က 'ပယင်း' ကို ပြောသည်။

"ကြည့်ပါအုံး... 'ကိုဇော်' နဲ့ 'ပွင့်လွှာ' နဲ့က ဆင်တူပဲ..."

"ဟုတ်ပါရဲ့... ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမယ်"

'ဇော်' ရဲ့ ရယ်မောနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ 'ပယင်း' စိတ် ထဲမှာ မပျော်ရွှင်တော့ပါ။ တကယ်ဆို 'ပယင်း' ရင်ထဲမှာ 'ဇော်' အပေါ်ကို အများကြီးကို သာယာနေခဲ့မိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်နေ့တွေ 'ပယင်း' ပွဲရုံကိုလာလျှင် 'ပွင့် လွှာ' ကို ခေါ်လာလို့ ဖြစ်မည်မထင်တော့ပါ။

ထိုနေ့က 'ပွင့်လွှာ' 'ဇော်' ကို ခိုး၊ခိုးကြည့်နေတာ 'ပယင်း' ရိပ်မိပါသည်။

'ပယင်း' ပြုစုပျိုးထောင်ထားတဲ့ ပန်းကို 'ပယင်း' ပဲ မြတ်နိုး စွာ ပန်ဆင်ချင်ပါသည်။ 'ပယင်း' ပဲ တန်ဘိုးထား ယုယချင်ပါ သည်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ 'ပယင်း' အဖြစ်မခံချင်ပါ။

သံတွဲမှ ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာတော့ 'ပွင့်လွှာ' ပွဲရုံ ကို မလိုက်ရတော့ပါ။ 'ပွင့်လွှာ' အစား အငယ်မလေး 'ပွင့်ညှာ' ကို သာ 'ပယင်း' ပွဲရုံကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

တခြားသူတွေ ထိုကိစ္စကို မရိပ်မိပေမယ့် 'မငွေအိမ်' ရိပ်မိပါ

သည်။ 'ပယင်း' နှလုံးသားတွင် 'ဇော်' တစ်ယောက် နေရာအပြည့် ယူသွားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အခြားနေရာတွင်သာ 'ပယင်း' က ရိုးအသည်ဟုထင်ရသော် လည်း နှလုံးသားကိစ္စမှာတော့ 'ပယင်း' မရိုးအတာကို 'မငွေအိမ်' ရိပ်စားမိလိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေက သမီးလေး ပြန်လာလျှင် အားလုံးပြီး ဆုံး သွားမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ခက်တာက သမီးလေးပြန် လာဖို့ နောက်တစ်နှစ်ကြီးများတောင် လိုပါသေးသည်။

အမြဲလိုလို 'ပွင့်လွှာ' ကို တွေ့နေစဉ်က 'ဇော်' ရင်ထဲ မဆန်း လှသော်လည်း မမြင်၊ မတွေ့တော့ဘူးဆိုမှ 'ဇော်' ရင်ထဲ 'ပွင့်လွှာ' ကို တွေ့ချင်စိတ်က ချုပ်တီး၍ မရလေပါ။

'ပွင့်လွှာ' ကိုယ်တိုင်လည်း 'ဇော်' ကို တွေ့ချင်လှပါသည်။

အန်တီအလစ် 'ပွင့်လွှာ' ကို မျက်လုံး မှိတ်မှိတ်ပြတတ်သော 'ကိုဇော်' ရဲ့ ဟန်ပန်တွေက 'ပွင့်လွှာ' ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်၍ မရလေပါ။

အမေကတော့ ဘာမှ နားမလည်ပေမယ့် အန်တီ သင်ခိုင်း သော စက်ချုပ်သင်တန်းပဲ အတင်းလွှတ်နေခဲ့ပါသည်။

"မမက ပြောတယ်... သူနဲ့လိုက်နေလို့ 'ပွင့်လွှာ' ဘဝတိုး တက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့... စက်ချုပ်သင်တန်း တက်ဖို့ ဒီမှာ ငွေသုံး သောင်းပေးသွားတယ်"

" 'ပွင့်လွှာ' မတက်ချင်ပါဘူး "

'ပွင့်လွှာ' မကျေမနပ် ပြန်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

"မတက်လို့ ညည်းက ဘာလုပ်မှာလဲ... ပညာလည်း တတ် ဟာ မဟုတ်ဘဲနဲ့... မမက ညည်းကို စေတနာနဲ့ ဘကြံပေးတာ... မမနောက် လိုက်လိုက်ပြီး ညည်း ဘာလုပ်မှာလဲ။"

‘ကိုဇော်’ နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့ဟု ပြန်ပြောချင်ပေမယ့် ‘ပွင့်လွှာ’ မပြောရဲပါ။ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ‘ကိုဇော်’ ရဲ့ ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းညိုကြီးများနဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အပြုံးလှလှ တွေ့ကိုပဲ မြင်ယောင်ကာ ‘ကိုဇော်’ ကိုပဲ သတိရနေမိပါသည်။

‘ဇော်’ ကိုယ်တိုင်လည်း မမနားတွင်နေကာ အလုပ်လုပ်နေမိသော်လည်း ‘ပွင့်လွှာ’ ကိုသတိရနေမိပါသည်။ ပြီးတော့ ‘ပွင့်လွှာ’ ရဲ့ ခိုး ခိုးကြည့်တတ်သော မျက်လုံးကျယ်ကျယ်လေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ခံစားနားလည် နေမိပါသည်။

မမကတော့ သူနဲ့ ‘ပွင့်လွှာ’ အကြောင်းကို ရိပ်မိ၍လားမသိပါ။ ‘ပွင့်လွှာ’ အကြောင်း တစ်လုံးမှတောင် မဟာပါ။ သည်လိုနှင့် တစ်လခန့် ကြာမြင့်လာခဲ့ပါပြီ။

‘ဇော်’ နဲ့ ‘ပွင့်ညှာ’ နဲ့ ရင်းနှီးလာခဲ့ပါပြီ။ ပြန်ခါနီး ‘ဇော်’ ‘ပွင့်ညှာ’ လက်ထဲကို စာလေးတစ်စောင် ထည့်ပေးရင်း ‘ပွင့်ညှာ’ ကို တီးတိုးမှာလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို ပေး ပေးပါ... ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်...”

‘ပွင့်ညှာ’ က ကလေးဆိုတော့ စာလေးကို ထမိန်ကြားထဲ ထိုးထည့်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက် ‘ပွင့်လွှာ’ ထိုးထည့် ပေးလိုက်မိသည်။

“ ပွဲရုံက လူကြီး မမကို ပေးလိုက်တာ...”

“ ‘ကိုဇော်’ လားဟင် ”

‘ပွင့်လွှာ’ စာလေးကိုယူကာ နောက်ဖေးဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်ရွှင်လှပါသည်။ ‘ပွင့်လွှာ’ ဘဝမှာ ဒီစာလေးသာ ‘ပွင့်လွှာ’ ရဲ့ နှလုံးသားတံခါးကို စတင်ကာ ပွင့်စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘ကိုဇော်’ လက်ရေးက ‘ပွင့်လွှာ’ အတွက် လှပလှပါသည်။

စာသားတွေကလည်း ပိုလို့တောင် လှပါနေသေး၏။

‘ပွင့်လွှာ’ ...

နေ့တိုင်းတွေ့နေတုန်းက မခံစားရဘူး... တစ်နေ့လောက် မတွေ့ရတာ တစ်လ
လောက်မတွေ့ရသလို ခံစားရတယ်... တစ်လလောက် မတွေ့ရတော့ တစ်နှစ်
လောက်ထင်မိပါသည်...

‘ပွင့်လွှာ’ လည်း အဲ့ဒါကို သိချင်နေတာပါ ‘ကိုဇော်’ ရယ်။

‘ကိုဇော်’ လိုပဲ ‘ပွင့်လွှာ’ လည်းခံစားနေရတဲ့သူပါ။ ‘ပွင့်လွှာ’

စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ‘ကိုဇော်’ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်... ‘ကိုဇော်’ က
ဘယ်မှသွားလို့ တတ်တာ မဟုတ်ဘူး... ‘ပွင့်လွှာ’ ‘ကိုဇော်’ ဆီလာခဲ့
ပါလား...

လာချင်ပါတယ် ‘ကိုဇော်’ ရယ်။ ‘ပွင့်လွှာ’ အခုပဲ ပြေးလာ
ချင်ခဲ့တာပါ။

ခက်တာက သင်တန်းမှမတက်ရင် ‘ပွင့်လွှာ’ အပြင်ထွက်လို့
ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘ပွင့်လွှာ’ အပြင်ထွက်လို့ မရရင် ‘ကိုဇော်’ နဲ့လည်းတွေ့ရ
မှာ မဟုတ်ဘူး။

‘ပွင့်လွှာ’ ကို ‘ကိုဇော်’ စောင့်နေမယ်နော်...

အစဉ်အမြဲ သတိရနေထို

ကိုဇော်...

‘ကိုဇော်’ ရဲ့ စာလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ကာ ‘ပွင့်လွှာ’ အကြံ
တွေ ထုတ်နေမိပါသည်။

နောက်တော့ အမေ့ဆီ ပြေးလာကာ ‘ပွင့်လွှာ’ ဝမ်းသာအား
ရ ပြောလိုက်မိပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ ‘ပွင့်လွှာ’ စက်ချုပ်သင်တန်း တက်မယ် အမေ...”

အမေက ‘ပွင့်လွှာ’ ကို မျက်စောင်းခဲ့သည်။

တစ်လောက မတက်ချင်ဘူးဆို၍ မမကိုပင် သင်တန်းကြေး

ပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ။

ခု ဘာအရူးထပြီ တက်ချင်တာလဲ မသိပါ။

“ကောင်မ အမျိုးမျိုးပါလား”

အမေက မျက်စောင်းခဲ့တော့ ‘ပွင့်လွှာ’ အမေ့ကို မျက်နှာချို
သွေးလိုက်မိသည်။

“ဒီအတိုင်းကြီး နေတာထက်စာရင် ပညာတတ်ထားတော့
ကောင်းတာပေါ့ အမေရဲ့...”

“အေးပါ... ကျုပ်ကလည်း အဲ့ဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ တိုက်တွန်း
ခဲ့တာပဲ... ညည်းကသာ ငြင်းနေခဲ့တာပါ... ငါ မနက်ကျမှ မမကို
ပြောပြလိုက်မယ်”

‘ပွင့်လွှာ’ ပျော်ရွှင်စွာ နောက်ဖေးကိုပြေးထွက်အလာ နောက်
ဖေးခန်းမှ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာသော ‘ဒေါ်ကြီးငွေအိမ်’ နဲ့ ဝင်တိုး
မိပါသည်။

“ ‘ပွင့်လွှာ’ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... တော်တော် အူမြူးနေ
ပါလား”

“မတော်လို့... ဒေါ်ကြီး... ကန့်တော့ ကန့်တော့”

‘ပွင့်လွှာ’ လက်ကလေးကို ချီကာ ကန့်တော့ဟန် လုပ်ပြရင်း
လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်ကာ နောက်ဖေးကို ပြေးလာခဲ့လိုက်ပါ
သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပျော်ရွှင်၍ အလိုလိုနေရင်းကို ရယ်ချင်နေမိ
ပါသည်။

သင်တန်းတက်ရပြီဆိုတော့ 'ပွင့်လွှာ' အပြင်ထွက်ဖို့ အလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

သင်တန်းချိန်က ကိုးနာရီမှ ညနေ သုံးနာရီဆိုပေမယ့် 'ပွင့်လွှာ' က ဝေးတာကို အကြောင်းပြကာ အိမ်ကနေ ခုနစ်နာရီခွဲ လောက်တည်းက ကြိုထွက်သည်။

“ညည်း ဥစ္စာတွေကလည်း အေ... သင်တန်းက ကိုးနာရီမှ ဥစ္စာ... ဘာလို့ ဒီလောက် အစောကြီး သွားရတာလဲ”

“အမေကလည်း ဒီလောက် ဝေးတဲ့ခရီး စောစောမသွားလို့ ဖြစ်မလား”

တကယ်တော့ 'ပွင့်လွှာ' စောစောထွက်လာတာ သင်တန်းကို မဟုတ်ပါ။ 'ကိုဇော်' ဆီကိုပါ။

အခုဆို 'ကိုဇော်' ခြေထောက်က လုံးဝ ကောင်းသွားပြီမို့ 'စိုးထွေး' ကို ငပလီက ဘန်ဂလိုတွေကို စောင့်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာ

ကြောင့် ပွဲရုံမှာ 'ကိုဇော်' တစ်ယောက်တည်းရှိတာ 'ပွင့်လွှာ' သိထားပါသည်။

'ပွင့်လွှာ' ရောက်လာတာမြင်တော့ 'ကိုဇော်' က အံ့သြဝမ်းသာ၍ နေပါသည်။

“ 'ပွင့်လွှာ' လာတယ် ဟုတ်လား ”

“ 'ကိုဇော်' က တွေ့ချင်တယ်ဆို... ဒီတော့ 'ပွင့်လွှာ' ကလာရတာပေါ့ ”

“ ဒါဆို 'ကိုဇော်' က နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်ဆို 'ပွင့်လွှာ' က နေ့တိုင်း လာမှာပဲလား ”

'ပွင့်လွှာ' က ခေါင်းအညိတ်...

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ 'ပွင့်လွှာ' ရယ်... လာ လာ 'ကိုဇော်' နောက်ဖေးမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နေတာ... ”

'ကိုဇော်' က ပွဲရုံနောက်ဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ပွဲရုံနောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်ရဲ့အပေါ်ထပ်တွင် 'ကိုဇော်' က နေတာဖြစ်ပါသည်။

“ 'ပွင့်လွှာ' လည်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်လေ... ”

“ 'ပွင့်လွှာ' အိမ်က ထမင်းကြော်စားလာပြီးပြီ ”

'ပွင့်လွှာ' လာသောနေ့တိုင်း ရှုပ်ပွနေသော 'ကိုဇော်' အခန်းလေးက ရှင်းလင်းသွားတတ်ကာ မီးဖိုချောင်ကလည်း သန့်ရှင်းသေသပ်သွားတတ်ပါသည်။

“ 'ပွင့်လွှာ' သာ ဒီလိုနေ့တိုင်း လာလုပ်ပေးလို့ကတော့ ဇိမ်ပဲ... ”

ဒီလိုနှင့် 'ပွင့်လွှာ' 'ကိုဇော်' ရှိရာပွဲရုံကို နေ့တိုင်းနီးပါရောက်ကာ နေ့တိုင်းနီးပါး လုပ်ပေးဖြစ်ပါသည်။

ကိုးနာရီမှ ပွဲရုံဖွင့်တာဆိုတော့လည်း 'ပွင့်လွှာ' ရောက်တာကို

ဘယ်သူမှ မသိကြပါ။

အန်တီတို့ ရောက်လာခါနီးမှ 'ပွင့်လွှာ' သင်တန်းသွားကာ အန်တီတို့ ရောက်မလာခင် တလျှောက်လုံး 'ပွင့်လွှာ' တို့ လွတ်လပ်၍ နေပါသည်။

'ပွင့်လွှာ' ကိုဇော်' နဲ့ နေရတာ သိပ်ပျော်သည်။ ပျော်၍ပင် စက်ချုပ်သင်တန်း နောက်ထပ် သုံးလတက်ဖို့ အမေ့ကို ပူဆာလိုက်မိပါသည်။

“နောက် ဒီသင်တန်းက အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံတွေချုပ်တာ သင်ရမှာ အမေရဲ့...”

“အို မြန်မာပြည်ပဲ... အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဘာလို့ သင်ရမှာလဲ”

“တတ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ အမေရဲ့...”

“ကဲပါ 'မလှကြည်' ရယ်... 'ပွင့်လွှာ' က ဒီလောက် သင်ချင်နေမှပဲ သင်ပါစေ... 'ပယင်း' ပဲ ပညာဒါန ပြုပါမယ်”

'ပယင်း' က 'ပွင့်လွှာ' ကို ယုံကြည်မိပေမယ့် 'မငွေအိမ်' ကတော့ မယုံကြည်ပါ။ အခုတစ်လော 'ပွင့်လွှာ' ကို ကြည့်ရတာ မြင့်တူးလွန်းသည်။

“တော့ရောပေါ့ 'ပယင်း' ရယ်... ချုပ်စားမှာမှ မဟုတ်တာ... မြန်မာဝတ်စုံတတ်ရင်ပဲ တော်သင့်ပါပြီ... ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သွားနေရတာ ”

“ဒေါ်ကြီးကလည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကြတဲ့ဥစ္စာ... ဘယ်သူက ဘာလုပ်ရဲမှာ မို့လို့လဲ”

“အေး ကိုယ်က မစရင်တော့ ဘယ်သူကမှ စမလုပ်ရဲဘူးပေါ့ ကိုယ်က သွားစမိမှာစိုးလို့ ”

“အဲ့ဒီလို ပြောတတ်လို့ကို ဒေါ်ကြီး လင်မရတာနေမှာ”

‘ပွင့်လွှာ’ ဒေါ်ကြီးကို ပြန်ခံပက်လိုက်မိပါသည်။

“မရတာ မဟုတ်ဘူးအေ... မယူချင်တာ... ယောက်ျားတွေ ဆို ရွံလွန်းလို့။”

“ဒေါ်ကြီးကသာ ရွံတာ... ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ သွားတွေ့လာ သလဲမှ မသိတာ... ‘ပွင့်လွှာ’ ကတော့ မရွံပါဘူး... ယောက်ျားဆို တာ မိန်းမတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့အရာပါ။”

‘ပွင့်လွှာ’ ခေါင်းလေးပုကာ ပြုံးစိစိအပြော ဒေါ်ကြီးက ‘ပွင့် လွှာ’ ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အော်သည်။

“ကောင်မ ခုတစ်လော ကြည့်ရတာ အချိုးကိုမပြေဘူး။”

“ဒေါ်ကြီးက ကိုယ့်ဘဝ အလိုမပြည့်တာနဲ့ လူတကာကို ကြည့်မရတာ ဘာဆန်းသလဲ... ‘ပွင့်လွှာ’ က ဒေါ်ကြီးလို အလိုမ ပြည့်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး... လိုအပ်တာကို ရနေတဲ့သူ။”

“အေး အေး ... မလိုအပ်တော့မှ ညည်း ဒုက္ခလှလှရောက်မှာ အဲဒီနေ့ကို ကျုပ်မတွေ့ပါရစေနဲ့။”

‘ပွင့်လွှာ’ ‘ဒေါ်ကြီးငွေအိမ်’ ကို မျက်စောင်းခဲကာ နောက်ဖေး ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

အမေလုပ်တဲ့သူကပင် ဘာမှမပြော၊ ‘ဒေါ်ကြီးငွေအိမ်’ က နေရာတကာ ဆရာလုပ်လွန်းသည်။ သည်လိုနှင့် ‘ပွင့်လွှာ’ အလို ကျ နောက်ထပ် သုံးလသင်တန်း ဆက်တက်ဖြစ်ပါသည်။

အခုတလော သင်တန်းတက်နေရင်း ‘ပွင့်လွှာ’ နေမကောင်း ဤ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့မိပါသည်။ ရင်ထဲ ပျို့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၍ အိပ်ယာထ လှဲနေမိပါသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

အမေက လှမ်းမေးပါသည်။

“နေမကောင်းချင်ဘူး အမေ”

“မှန်းစမ်း...”

အမေက နဖူးကို စမ်းကြည့်ပါသည်။ အေးစက်ကာ ရွေးစေးတွေစိုနေသော နဖူးက နေမကောင်းတာလည်း မဟုတ်ပါ။

“ရင်ခံတာလား မသိဘူး”

“မနက်က ဘာစားသေးလဲ”

“ကောက်ညှင်းပေါင်းတော့ စားထားတယ်”

“ဒါဆို အစာကြေဆေးပဲ စားထားလိုက်ပါအေ... ကောင်းသွားမှာပါ”

အမေက ကောင်းသွားမှာပါ ဆိုပေမယ့် ‘ပွင့်လွှာ’ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်သိနေမိသည်။ ရာသီမလာတာပဲ နှစ်လကျော်နေပြီဆိုတော့ အမေ့အလစ် အမေပြနေကျ အရပ်လက်သည် အဒေါ်ကြီးဆီကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကလေးများတဲ့ အမေက အရပ်လက်သည် ‘ဒေါ်ကြီးစိန်’ ဆီမှာ ဆေးဝယ်စားလျှင်စား၊ မစားလျှင် နှိပ်နေကျမို့ ‘ပွင့်လွှာ’ အမေနှင့် လိုက်လာဖူး၍ ‘ဒေါ်ကြီးစိန်’ နှင့် သိနေပါသည်။

‘ဒေါ်ကြီးစိန်’ က ‘ပွင့်လွှာ’ ကို အတွေ့ ...

“ဘာလဲ ‘ပွင့်လွှာ’...”

“အမေပေါ့... ဆေးယူခိုင်းလိုက်တာ... ထိန်နေတာ နှစ်လကျော်ရှိပြီတဲ့”

“ညည်းအမေကလည်း အေ... ကိုယ်တိုင်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို လွှတ်လိုက်တာပါ”

“စမ်းကြည့်မှ သိမှာပေါ့အေ”

“နှစ်လကျော်နေပြီတဲ့ ‘ဒေါ်ကြီးစိန်’”

“ညည်း အဲမေ့တော့ ဒုက္ခပါပဲအေ... မြန်မြန်သွေးဆုံးမှပဲ”

အေးမှာ... ရှေး ရှေး နှစ်ခွက်စာပေးလိုက်တယ်... ပထမတစ်ခွက်
သောက်လို့ မရမှ နောက်တစ်ခွက်သောက်”

‘ပွင့်လွှာ’ က ‘ဒေါ်ကြီးစိန်’ ကို ပိုက်ဆံပေးကာ ပြန်အလာ
အမေက ‘ပွင့်လွှာ’ ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

“သမီး ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဆေးသွားဝယ်တာပါ အမေရဲ့... မနက်ဖြန် သင်တန်းက
အရေးကြီးတော့ မတက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

နဂိုတည်းက ပညာမတတ်တဲ့အပြင် သားသမီးကိုလည်း
သိပ်ဂရုမစိုက်တဲ့ အမေတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ကိုယ့်သမီးအခြေ
အနေကို ‘လှကြည်’ အကဲမခတ်မိပါ။

အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့ ‘မငွေအိမ်’ ကသာ ‘လှကြည်’ ကို မေးမြန်း
စပ်စုနေမိပါလေသည်။

“ညည်း သမီးကြည့်ရတာ အကဲမရပါဘူး... ဒီကောင်မမျက်
နှာကြည့်ရတာလည်း ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့... ဆံစတွေလည်း ခြောက်
သွေနေသလိုပါပဲ”

“အဲ့ဒီ အစ်မက ပြောရော့မယ်... အစ်မက လင်ရဘူးလို့
လား”

“ဟဲ့ လင်မရဘူးတဲ့သူက လင်ရဘူးတဲ့သူထက် ပိုသိတယ်...
ညည်းသမီးပဲ ညည်းသွားမေးကြည့်ပါဦး”

‘လှကြည်’ အိမ်ဘက်ကို ပြန်လာချိန်မှာတော့ ‘ပွင့်လွှာ’ အိပ်
ထားပေါ်မှာ လူးလိမ့်နေပါပြီ။

“သမီး သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

‘ပွင့်လွှာ’ စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ‘ဒေါ်
ကြီးစိန်’ ပေးတဲ့ ဆေးနှစ်ခွက်လုံးကို သောက်ပြီးချိန်မှာတော့ ‘ပွင့်
လွှာ’ အသက်ပင် မရှူနိုင်တော့ပါ။

ညနေ 'ပယင်း' ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ 'ပွင့်လွှာ' အခြေအနေ ဆိုးနေပါပြီ။

“သမီး သမီးကို လုပ်ပါအုံး မမရယ်”

'ပယင်း' 'ပွင့်လွှာ' ကိုဆေးရုံအပြေးအလွှား တင်သော်လည်း လမ်းမှာပင် 'ပွင့်လွှာ' အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

“အမယ်လေး သမီးရယ်... ဖြစ်ရလေ... ဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး တွေ့ရမယ်သာဆို သမီးကို အမေ ဒီသင်တန်း ဆက်မတက်ခိုင်းပါဘူး... ခုတော့ အမေ စိတ်ဆင်းရဲဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရပါပြီ”

'ပယင်း' ကိုယ်တိုင်လည်း 'ပွင့်လွှာ' ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းပါ။

ပွဲရုံကို ခေါ်သွားလျှင် 'ဇော်' နဲ့ နီးစပ်သွားမှာ စိုး၍သာ သင်တန်းတက်ခိုင်းမိသော်လည်း 'ပွင့်လွှာ' ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို 'ပယင်း' တကယ် ချစ်ခဲ့တာပါ။

သမီး 'ရွှေယင်းမာ' က ပညာတတ်၍ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပေမယ့် 'ပွင့်လွှာ' က ပညာမတတ်၍ နောင်တစ်နေ့ လုပ်စားချင်လုပ်စားလို့ ရအောင် သင်တန်းကိုတက်ခိုင်းခဲ့တာပါ။

ဒီလို သေသွားမယ်ဆိုတာကိုသာ ကြိုသိလျှင် 'ပယင်း' ဘယ်တက်ခိုင်းပါ့မလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ပယင်း' ရဲ့ ပရောဂမကင်းတာကြောင့် 'ပွင့်လွှာ' ရဲ့ အသုဘကို 'ပယင်း' ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြီးကြပ် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အသုဘချတဲ့နေ့က အတော်လေးကို စည်ကားပါသည်။

'ပယင်း' တို့တစ်အိမ်လုံး လိုက်ပို့ကြပါသည်။ လိုက်မပို့ဘဲ ကျန်တာဆိုလို့ 'ဇော်' တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ 'ဇော်' ပုံစံကလည်း အတော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့ကာပါ
ယုံပါ မမရယ်”

‘ပယင်း’ ယုံကြည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ပွင့်လွှာ’ ကိုမယုံကြည်
၍ ခုလို စီစဉ်မိရာမှ ‘ပွင့်လွှာ’ အသက်ဆုံးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။

‘ပွင့်လွှာ’ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ‘မလှကြည်’ က ရွာပြန်ချင်သည်
ဆို၍ ‘ကိုအောင်မြတ်’ ကပါ အလုပ်ထွက်ပြီး လိုက်သွားတော့ ရတ
နာစံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး ‘ပယင်း’ နဲ့ ‘မငွေအိမ်’ နှစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီတော့လည်း ညရေးညတာအတွက်ကော၊ ကားမောင်းဖို့
အတွက်ပါ ‘ဇော်’ ကို အိမ်မှာပြန်ခေါ်ထားရ ပြန်ပါသည်။ ‘ဇော်’
က စိုးရိမ်နေသည်လေ။

“မမသမီး ပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲ့ဒီတော့လဲ ‘ဇော်’ ပွဲရုံမှာ ပြန်နေလိုက်ရုံပေါ့”

မမ တစ်ယောက်တည်းဆို ‘ဇော်’ နေရတာ နေရပေမယ့်
‘ဒေါ်ငွေအိမ်’ ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေကို ‘ဇော်’ ထိတ်လန့်မိပါ
သည်။

သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေက ‘ဇော်’ ကို တရားခံတစ်ယောက်လို
အမြဲပင် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်တတ်သည် မဟုတ်လား။

ဒီအကြည့်တွေကို ‘ဇော်’ မခံချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်သူ့
အကြည့်မှ မခံရသော ပွဲရုံမှာပဲ ပြန်နေချင်ပါသည်။

ပြီးတော့ ‘ပွင့်လွှာ’ ရဲ့ အရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးခဲ့ရာ ဒီခြံကြီးနဲ့ ဒီ
တိုက်ကြီးကို ‘ဇော်’ ခြောက်ခြားထိတ်လန့်နေမိသည်။ ‘ပွင့်လွှာ’
တစ်နေရာရာကနေ ပေါ်လာကာ ‘ဇော်’ ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်
ထိုးမှာ ‘ဇော်’ ကြောက်သည်။

ဒါကြောင့် ‘ဇော်’ ဒီခြံကြီးနဲ့ဝေးရာ ပွဲရုံမှာပဲ ပြောင်းနေချင်

တာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဇော်’ ဆန္ဒပြည့်ဝသည်ဟုပင် ဆိုရလေမည်လား။ ထိုနှစ်အကုန်တွင် မမရဲ့သမီး ‘ရွှေယင်းမာ’ ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

‘ဇော်’ ကံကောင်းဖို့လား၊ ကံဆိုးဖို့လား မခန့်မှန်းတတ်ပေမယ့် ‘ရွှေယင်းမာ’ သည် မမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ အလိုလို သိကာ စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်နေမိပါတော့သည်။

ပွဲရုံရှေ့မှာ မမတို့အိမ်က ဟိုင်းလပ်ကား နက်ပြာရောင်ကြီး ရပ်လိုက်တည်းက 'ဇော်' ရင်ခုန်သံက ပိုမို၍သာ မြည်ဟီးလာခဲ့ပါ သည်။

'ရွှေယင်းမာ' ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရောက်လာမှာလဲ။ 'ဇော်' ကြို တင်ပြီး စိုးရိမ်နေမိသည်။

အလိုလိုနေရင်း စားပွဲခုံမှထကာ 'ရွှေယင်းမာ' နဲ့ အတူတူပါ လာသော မမကို ဆီးကြိုမိပါသည်။

“ဒါ မေမေပြောတဲ့ 'မောင်ဇော်ထွန်း' ပဲ”

'ရွှေယင်းမာ' သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပုံက အသည်းနှလုံးထိ အောင်ပင် ဖောက်ထွက်သွားတဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့်ဖြစ်ပြီး၊ 'ရွှေယင်း မာ' ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံးကလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်လဲသွားစေ နိုင်လောက်တဲ့ လှောင်တောင်တောင် အပြုံးမျိုးနဲ့ပါ။

“မေမေ ပြောတုန်းက ရှင့်ကို ဒီလောက် ချောလိမ့်မယ်မထင်

မိဘူး...ခုတော့လည်း 'ဒေါ်ကြီးအိမ်' ပြောတာ မှန်နေပြီပေါ့”

“အစ်မ သမီးကို ဘာတွေပြောခဲ့လို့လဲ”

“အများကြီး မပြောပါဘူး... ဒီလောက်လေးပါ”

‘ရွှေယင်းမာ’က ပြုံးကာ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာရင်း သူ့အမေကို လက်ကလေး တစ်ဆစ် ထောက်ပြပါသည်။

“အိမ်မှာ မှော်ဆရာ ရောက်နေတယ်တဲ့... အဲ့ဒီ မှော်ဆရာက မိန်းမလှလေးတွေကို ပြုစားတတ်တယ်တဲ့”

“အစ်မကလည်း ကလေးကို ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမသိ ပါဘူး”

မေမေမျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေတာကို ‘ယင်းမာ’ မြင်ပေမယ့် ‘ယင်းမာ’ မျက်လုံးအကြည့်တွေကို ‘ဇော်ထွန်း’ ဆိုတဲ့လူဆီက တစ် ရွေးသားလေးမှ မရွှေ့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ... ကျွန်မကိုလည်း ပြုစားမှာလား”

‘ဇော်’ သူ့ဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာသော ‘ရွှေယင်းမာ’ ကို ရှောင်ရန်အတွက် နောက်ဘက်ကို ကယောင်က တမ်း ဆုတ်လိုက်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ‘ဇော်’ ကသာ စိုးရိမ်နေတာပါ။ ‘ရွှေယင်းမာ’ ကရှေ့ ဆက်တိုးမလာပါ။ ‘ဇော်’ စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်သွားခဲ့ပါသည်။

‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ အလှက လှသည်ဟု ပွဲလျှင် လုံလောက် သော စာဖွဲ့မှု မမည်ပါ။

လှလဲလှ၊ ချောလဲချော၊ ကျက်သရည်လဲရှိလှသော အလှမျိုး ကို ‘ရွှေယင်းမာ’ က ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါ။

မမလှတယ်ဆိုတာ လှတယ်ဆိုရုံပဲ ဖြစ်ကာ ‘ရွှေယင်းမာ’ လို တောက်ပမှု၊ ဝင့်ထည်မှုကင်းကံာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြမှုကိုသာဖြစ် စေပေမယ့် ‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ အလှကတော့ သဇင်ခက်ကြီးတစ်ခက်

လို 'ဇော်' ကို ငေးငိုင်းဆွဲအ စေပါသည်။

“ပြောပါအုံး... ရှင် ကျွန်မအမေကို ဘယ်လိုပြုစားခဲ့ပြီး ဒီလို နေရာ တစ်နေရာရအောင် ယူထားတာလဲဆိုတာ”

“သမီး... ဒါ 'ဇော်' ကို မေမေ ပေးထားတာလေ...”

မေမေက 'ရွှေယင်းမာ' ကို လှမ်းပြောတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ 'ဇော်' တဲ့လား... သူ့ကို မေမေက 'ဇော်' လို့ ခေါ်တာ လား”

'ပယင်း' သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ သမီးရောက်လာလျှင် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထား၍ 'မငွေအိမ်' ကို ဘာမှပြန် မပြောပါနဲ့ဟု သေချာမှာထားခဲ့ပေမယ့် ပညာနည်းသော 'မငွေ အိမ်' က အားလုံးလျှောက်ပြော ပြလိုက်သည်နှင့် တူပါသည်။

'မငွေအိမ်' က ပြောပြဦးတော့ သမီး သူမ မျက်နှာကို ထောက်ထားကာ ဒီလောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောလိုက် လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

ခုတော့ သမီးသည် သူမ ထင်ထားတာထက်ကို အများကြီး မာကျောနေပါလေတော့သည်။

“ 'ဇော်' ဟာ သမီးထက် နှစ်နှစ်ပဲ ကြီးတဲ့ သူပါ သမီးရယ် ဒါကြောင့် မေမေကလည်း သားသမီးလို သဘောထားပြီး 'ဇော်' လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့မိတာပါ... တခြား ဘာအဓိပ္ပာယ် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

“မေမေ မရှိပေမယ့် သူ့ဘက်မှာကော မရှိတာ သေချာလို့ လား”

'ရွှေယင်းမာ' 'ဇော်' ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ဟန်လှလှတွင် ရုပ်ဖြူလက်ရှည်နှင့် ပု ဆိုးကွက်စိပ်ကို ဝတ်ထားတဲ့ ထိုလူရဲ့ပုံစံက မိန်းကလေးတွေကျ

လောက်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံ မျိုးပါ။

‘ပွင့်လွှာ’ ကိုလည်း ဒီ ရုပ်ရည်နဲ့ပဲ ဖမ်းစားခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ အပြောတွေကို ‘ဇော်’ ဘာတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်နားထောင် နေလိုက်မိပါသည်။ ‘ဇော်’ ဘက်က တစ်ခုခုတုန့်ပြန်လိုက်လျှင် ‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ ဒေါသမြားဦးက ‘ဇော်’ ဘက်ကို ပိုရောက်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကားနဲ့တိုက်မိတာလေးနဲ့ သနားလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး အလုပ်ပေးမယ့်အစား တစ်ခုခုပေးလိုက်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား... သူ့အတွက် အရင်းအနှီး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

‘ပယင်း’ သက်ပြင်း ချလိုက်မိပါသည်။ သမီးပြောသလိုလုပ်လျှင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ‘ပယင်း’ ရင်မှာ ဟာနေတဲ့ အချိန်လေ။ သမီးကို လွမ်းတမ်းတနေမိတဲ့ အချိန်လေ။

သမီးအစား ‘ဇော်’ ကို အစားထိုးကာ စိတ်ကို ဖြေခဲ့မိပါသည်။

သည့်အတွက် ‘ပယင်း’ မှားပါသည်ဆို သမီးဘာပြောမလဲ။

‘ရွှေယင်းမာ’ ပြောသမျှ ဘာတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေ လည်နေသော မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ‘ယင်းမာ’ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

တကယ်ဆို ‘ယင်းမာ’ မရှိတုန်း မေမေ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်နေတာကို ‘ယင်းမာ’ နားလည် ခံစားပေးနိုင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို သားအရွယ် လူတစ်ယောက်နဲ့တော့ မေမေရဲ့ အထီးကျန်ဆန်မှုကို အပန်းမဖြေ စေချင်ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မေမေနဲ့ ဂုဏ်ရည်တူသူ၊ ဒါမှမဟုတ် မေမေနဲ့ သက်တူရွယ်တူ၊ 'ယင်းမာ' တို့ လေးစား၍ရနိုင်သော လူတစ်ယောက်ကိုသာ မေမေအား ပတ်သက်စေချင်ပါသည်။

ခုလိုဆိုတော့ သမီးရင်း 'ယင်းမာ' မပြောနှင့်၊ ကိုယ့်ကိုအားကိုးကာ အိမ်မှာလာနေတဲ့ 'ဒေါ်ကြီးအိမ်' တို့ကပါ မလေးစားနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေတာကြောင့် 'ယင်းမာ' အပြတ်ပဲ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကဲ ပြော... ရှင်ရဲ့နစ်နာကြေးအတွက် ကျွန်မဘယ်လောက် လျော်ကြေးပေးရမလဲ”

'ဇော်' ဘာစကားမှ မပြောဘဲ 'ရွှေယင်းမာ' ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ရုပ်ကလေးက စွဲလန်းဖွယ်ကောင်းအောင် ချောမောလှပသလောက် နှလုံးသားက မာကြောပြင်းထန်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

သူမ ရိုးရိုးသားသား၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလာလျှင် သူ့ဘက်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး တုန်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့်၊ သူမဘက်က မာကြောလာတော့ 'ဇော်' ဘက်ကလည်း အလျော့မပေးချင်တော့ပါ။

အိုးရွဲ့ကို စလောင်းရွဲ့ဖြင့် ပြန်ဖုံးရန်အကြံနှင့် 'ရွှေယင်းမာ' ကို စိုက်ကြည့်ကာ 'ဇော်' ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“မင်း တကယ်ပေးမှာလား”

“ပေးရမှာပေါ့... ဒါပေမဲ့ ရှင် ဒီနေရာမှာ လုံးဝရှိနေဖို့ မလိုဘူးနော်”

“စိတ်ချ... ငါလိုချင်တာ ရလို့ကတော့ ဒီက ချက်ချင်းထွက်သွားပေးမယ်... မရလို့ကတော့ ဒီက တစ်ဖဝါးမှ ခွာမှာမဟုတ်

ဘူး”

‘ယင်းမာ’ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဒီလို လူစားမျိုးတွေက ဒီလို စကားမျိုးကိုပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ ‘ယင်းမာ’ ကြိုခန့်မှန်းပြီးသားပါ။

“ကဲပါရင်... ရင် ဘာလိုချင်သလဲ ပြော”

“မမ... မမ မပါဘဲ ငါဒီက လုံးဝထွက်မသွားနိုင်ဘူး... ငါ ဒီမှာ နေနေတာ မမ သံယောဇဉ်နဲ့ နေနေတာ”

“ ‘ဇော်’ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ”

‘ဇော်’ စကားတွေအတွက် ‘ပယင်း’ ပင် လန့်ဖြန့်သွားမိပါ သည်။ ပြီးတော့ သမီးလေးရှေ့မှာ ရှက်လည်းရှက်သွားမိသည်။

“တကယ်ပါ မမ... ကျွန်တော် မမ သံယောဇဉ်နဲ့ ဒီမှာ နေ နေတာပါ... မမဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဒုတိယအလင်းရောင်ပါ”

‘ဇော်’ အပြောမှာ ‘ပယင်း’ သာယာမိန်းမောသွားမိပေမယ့် ‘ယင်းမာ’ ကတော့ ‘ဇော်’ ကိုကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေမိပါ သည်။

“ရှင် ရူးများနေသလား... ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်ရအောင် ရှင့် နှလုံး သားက သံချေးတက်နေလို့လား... ဒါမှမဟုတ် လောဘရမ္မက်ဖုံး နေလို့လား”

‘ဇော်’ ‘ရွှေယင်းမာ’ စကားကို လုံးဝ နားမထောင်ဘဲ မမနား ကိုသာ လျှောက်လာကာ မမကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“မမ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင်လိုက်ခဲ့ပါ... ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်... မမအတွက်နဲ့ ကျွန်တော်အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

‘ဇော်’ ‘ပယင်း’ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိပါသည်။

“အို လွတ် လွတ်... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

‘ပယင်း’ ရှက်ရှက်ဖြင့် ‘ဇော်’ လက်ထဲမှ အရုန်း...

“မမ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတာ ကျွန်တော်သိတယ်... မမ မငြင်းချင်ပါနဲ့။”

“အို မသိဘူး... မသိဘူး။”

‘ပယင်း’ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်အင်္ဂါ ‘ရွှေယင်းမာ’ က လှပစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မှော်ဆရာကြီး... ရှင့်ပညာကုန်ပြီလား... ရှင် ကျွန်မအမေကို မြုစားလို့ ဝပြီလား။”

‘ဇော်’ ‘ရွှေယင်းမာ’ ကိုအေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရုပ်ကလေး လှသလောက် အပြောရက်စက်တဲ့ မိန်းမ။ လူကိုများ မှော်ဆရာတဲ့။ သူမ ပြောသလိုသာ မှော်ဆရာ တကယ်ဖြစ်မယ်ဆို ‘ဇော်’ အရင်ဆုံး ပြုစားမယ့်သူက ‘ရွှေယင်းမာ’ ပဲ ဖြစ်စေရပါမည်။

သူမ ပါးစပ်ကို လုံးဝမဟလို့ မရအောင် ပြုစားကာ သူမကိုယ်က အလှအပတွေကိုလည်း အကုန်လုံး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်။

ဖြူသောအသားကို မည်း၊ ကျယ်သော မျက်လုံးကိုမှေး၊ ရှည်သောအရပ်ကို ပု၊ ချွန်သောနှုတ်ခေါင်းကို ပြား။

အဲ့ဒီလိုပုံကြီးနဲ့ ‘ရွှေယင်းမာ’ သူ့ကို ရန်ထောင်နိုင်ဦးမှာလား။

အတွေးဖြင့် ‘ဇော်’ အပြုံး ‘ရွှေယင်းမာ’ ကသူ့ကို ပြတ်သားစွာ လှမ်းပြောလာသည်။

“ရှင် မတောင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သနားသဖြင့် စွန့်ကြဲလိုက်ပါ့မယ်... ရှေ့ တစ်သိန်းတန်ချက်လက်မှတ်... နောက်ရှင် မျက်နှာဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်တော့ဘူး မှတ်ထား။”

‘ဇော်’ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ တစ်သိန်းတန်

ချက်လက်မှတ်လောက်တော့ 'ဇော်' က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

'ဇော်' လိုချင်တာ မမ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ခင်ပွန်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ အားလုံးပိုင်ဆိုင်ချင်တာ။

ဒီလို မပိုင်ဆိုင်ရလို့ကတော့ 'ဇော်' ဘာကိုမှ ယူဖို့ စိတ်မကူးပါ။ ပွဲရုံထဲက ကျောခိုင်းအထွက်...

“ 'ဇော်...' ”

မမရဲ့ အော်ခေါ်သံကို 'ဇော်' ကြားလိုက်ရပါသည်။

မမရဲ့ အားနည်းချက်က သူတစ်ပါးကို အရမ်းသနားတတ်သည်။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ယုံလွယ်သည်လေ။

ခုချိန်ဆို မမရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ 'ဇော်' ပစ်သွင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးမြားတွေက နေရာအပြည့် ယူနေလောက်ပါပြီ။

'ဇော်' နောက်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်အလျှောက် ငိုသံပါသော မမရဲ့စကားသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။

“သမီးက သိပ်ခက်တာပဲ... ခု 'ဇော်' ထွက်သွားပြီ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... သမီး ပညာတွေသင်လာတာ ဒီမှာ ဆက်အုပ်ချုပ်ဖို့ပဲ”

“ဒါဆို 'ဇော်' က ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲ”

“သူ့ဖါသူ့ လာချင်တဲ့နေရာက လာတာ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားနေမှာပေါ့... မေမေက ဘာကိုပူနေတာလဲ”

သမီးကသာ ပူစရာမလိုဘူးဆိုပေမယ့် 'ပယင်း' ရင်မှာပူတာ အိပ်လို့လည်းမရ၊ စားလို့လည်း မဝင်ပါ။

'ဇော်' ဘဝမှာ 'ပယင်း' သာ မရှိရင် ဘယ်သူ့ကို အားကိုးမှာလဲ။ 'ဇော်' ဟာ ဥတစ်လုံး၊ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။

'ပယင်း' မရှိရင် 'ဇော်' ဘဝကို ဘယ်သူ နားခိုခွင့်ပေးမှာလဲ

ဘယ်သူ နွေးထွေးခွင့် ပေးမှာလဲ။

နောက်တစ်နေ့ သမီးပွဲရုံကို သွားတဲ့အချိန် 'ဇော်' ကိုရှာရန် 'ပယင်း' မြို့ထဲကိုသွားဖို့ ခြံထဲကိုအဆင်း ခြံဝတွင် 'စိုးထွေး' ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အန်တီ”

“ဟင် ‘စိုးထွေး’ ”

‘စိုးထွေး’ က တိုက်ထဲကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ ‘ပယင်း’ ကို တီးတိုးပြောပါသည်။

“ ‘အစ်ကိုဇော်’ က စာပေးခိုင်းလိုက်တယ် ”

“ဟုတ်လား... လာ... ခြံထဲဝင်လေ ”

“မဝင်ဘူးဘူး အန်တီ... ငပလီကို အမှီပြန်ရအုံးမယ်... ဟိုမှာ ‘ကိုဇော်’ တစ်ယောက်တည်း”

“ ‘ဇော်’ ဟိုမှာ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ... မနေ့က တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ဘူး အရက်တွေပဲ စွတ်သောက်နေတယ်... ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့... မင်းတို့ ‘ကိုဇော်’ ကို ကြည့်ထား... အန်တီ ဒီက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက် ရော... အန်တီကိုယ်စား အန်တီဒါလေးကို ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်”

‘ပယင်း’ သူမ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ထားသော တစ်လုံးထဲ စိန်လက်စွပ်ကိုချွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမကိုယ်မှာ မခွဲတမ်း ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးဆိုတော့လည်း သူမကိုယ်တိုင်လိုပါပဲ။ ‘ဇော်’ ကျေနပ်နိုင်ပါစေလေ။

ခဏနေ ‘စိုးထွေး’ က ‘ဇော်’ ဆီက စာကိုပေးကာ ပြန်ထွက် သွားပါသည်။

‘ပယင်း’ ‘ဇော်’ စာလေးကိုယူကာ တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိပါ သည်။

“မြို့ထဲသွားမလို့ဆို... မသွားဖြစ်တော့ဘူးလား”

“သမီး ပြန်လာမှပဲ သွားတော့မယ်”

‘ပယင်း’ ‘မငွေအိမ်’ ကို ပြန်ပြောကာ အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ မိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ‘မငွေအိမ်’ ကို မကြည်လှပါ။ အစစ အရာရာ သမီးကို ပြန်မပြောပါနှင့်ဟု မှာထားတဲ့ကြားထဲက ပြန် ပြောတာကလည်း ‘ပယင်း’ ကို မလေးစားတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်ပါ လား။

‘မငွေအိမ်’ ကို အိမ်မှာခေါ်ထားတာ ‘ပယင်း’ နဲ့ ဆွေနီးမျိုး စပ်တော်လို့ ခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ‘ပယင်း’ ဘက်မလိုက်ဘဲ သေသွားတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ဖက်လိုက်ကာ သမီးကို မြှောက်ထိုးပင့် ကော်လုပ်ပေးနေခဲ့လေသည်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ခုချိန်သာ ဒီအိမ်မှာ ‘ပယင်း’ ကသာ အဓိက မဟုတ်ဘူးလား။

ခုတော့ သမီးကိုကော ‘မငွေအိမ်’ ကိုပါ အလျော့ပေးကာ

ဆက်ဆံနေခဲ့ရလေသည်။

တကယ်ဆို 'ပယင်း' ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ကြဖို့ ကောင်းပါသည်။ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွားထဲက 'ပယင်း' တစ်ယောက်တည်း မလုပ်တတ်တဲ့ စီးပွားရေးကိုလုပ်ကာ 'ပယင်း' တစ်ယောက်တည်း လောကကြီးကို အံ့တုခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် တည်ထောက်သွားတဲ့ စီးပွားရေးကို ဆက်လုပ်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း 'ပယင်း' မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်လျှင် ရေခူလုပ်ငန်းကော ပုဇွန်လုပ်ငန်းပါ အများကြီး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် မဆုံးရှုံးအောင် 'ပယင်း' ကြိုးစားခဲ့သည်။

စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတွေကိုလည်း မွေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း သမီး စာသွားသင်တဲ့ ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး 'ပယင်း' စိတ်ကို စီးပွားရေးထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

'ဇော်' နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ပါတ်သက်ခဲ့တာမျိုးပါ။

ပြီးတော့မှ တစ်ဆင့်တက်ကာ အထီးကျန်ဆန်နေတဲ့ 'ပယင်း' ဘဝအတွက် 'ဇော်' ကို အစားထိုးခဲ့မိတာပါ။

'ပယင်း' ရှာဖွေနေတဲ့ ငွေကြေးပမာဏ... သို့ 'ဇော်' ကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ထားတာ နှမ်းစေ့လောက်ပဲ ရှိတာပါ။

ဒါကို သမီးက ရက်ရက်စက် 'ဇော်' ကို မှော်ဆရာတဲ့လား။ 'ဇော်' က ဘယ်သူ့ကို မှော်ပညာနဲ့ ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်ထားလို့လဲ။

'ပယင်း' ကိုလည်း လေးလေးစားစား ကြည်ကြည်ညီညီ ဆက်ဆံရုံကလွဲ၍ 'ပယင်း' စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင်ပင် မပြုမူခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်း ပွဲရုံမှာ အဓိက ရှိတာ 'ပယင်း' နဲ့ 'ဇော်' နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ များခဲ့တာပဲ။ 'ဇော်' 'ပယင်း' အပေါ်ကို တစ်ခါမှ အခွင့်အရေး ယူတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပါ။

'ပယင်း' အပေါ်တွင်မက ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှလည်း အရောတဝင် နေတာမျိုးလည်း 'ပယင်း' မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ 'ပွင့်လွှာ' နဲ့ ကိစ္စမှာတောင် 'ပွင့်လွှာ' အနေအထိုင်မတတ်၍ 'ပယင်း' ပွဲရုံကို ဆက်ခေါ်မသွားခဲ့တာပါ။

ဒါကို သမီးက 'မငွေအိမ်' စကားကို ယုံကာ 'ဇော်' ကို အထင်လွဲခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဇော်' ကို 'ပယင်း' ယုံသည်။

'ဇော်' 'ပယင်း' ကို မှော်ဆရာလို မပြုစားခဲ့ဘူးဟုလည်း ခံစားမိသည်။

သည် ခံစားချက်များဖြင့် စာလေးကို ဖွင့်အဖတ် ...

မမရယ်

ခွဲခွါဘူးမှသာ အလွမ်းဝေဒနာကို သိရတယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မမရဲ့အရိပ်နဲ့ဝေးမှ 'ဇော်' မှာ ဘယ်လောက်ပူပြင်းလောင်မြိုက်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ခံစားရပါတယ်... ခု 'ဇော်' ဘဝမှာ နေပူပူမှာ မမလို အေးမြတဲ့အရိပ်မိုးပေးမယ့်လူလည်း မရှိဘူး ချမ်းအေးရင်လည်း နွေးထွေးတဲ့ မမရဲ့မေတ္တာအကြင်နာကို လည်း မခံစားရဘူး...

'ဇော်' ငပလီကို ရောက်လာတဲ့အချိန် 'မိုးကြိုး' ကို 'ဇော်' တွေ့လိုက်မိသလိုပဲ ...

အရင်တစ်ခါလို သူတို့ လိုက်သတ်ကြမယ်ဆို 'ဇော်' အသက်ကိုတောင် မမ မီပါ့မလား မသိဘူး...

'ဇော်' ကြောက်တယ် မမရယ်... 'ဇော်' အဖို့ မမကလွဲလို့

အားကိုးစရာလည်း မရှိပါဘူး... မမရဲ့ မေတ္တာသာ 'ဇော်' ရဲ့ ကမ္ဘာ ပါ...

မမ 'ဇော်' ဆီကို လိုက်ခဲ့ပါလား... မမကို အစဉ်အမြဲချစ်နေမယ့်

'ဇော်'

ဖြစ်ရလေ 'ဇော်' ရယ်၊ 'မမ' နဲ့ဝေးတာနဲ့ မင်းဘဝ ဒုက္ခရောက်ရပြီ။ 'မမ' မင်းကို ကူညီပါ့မယ်။ မင်းဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းအေးမြအောင် 'မမ' မင်းကို စောင့်ရှောက်မယ်။ 'မမ' မင်းဆီကို လိုက်လာခဲ့ပါမယ့် ကလေးရယ်။

အတွေးများဖြင့် 'ပယင်း' အဝတ်အစားအိတ်ကိုယူကာ အဝတ်တွေ ထည့်လိုက်မိပါသည်။

အစက သမီးလေးရှိလျှင် သူမဘဝ ပြည့်စုံပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိတဲ့ 'ပယင်း' ခုတော့ 'ဇော်' ရှိမှသာ သူမဘဝ ပြည့်စုံသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

မနက်ဘက် သမီး ပွဲရုံသွားသည်နှင့် 'ပယင်း' 'ဇော်' ရှိရာ ထွက်လာတဲ့ 'ပယင်း' ကို 'မငွေအိမ်' က ငေးကြည့်နေပါသည်။

'ပယင်း' ပြုံးကာ 'မငွေအိမ်' ကို လှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“သမီးပြန်လာရင် ပြောလိုက်ပါ... သူ့အမေ မှော်ဆရာရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်သွားပြီလို့”

“မှော်ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သမီး သိပါတယ်”

'ပယင်း' ခြံကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှ ပေါက်ဖွားတတ်တာ မဟုတ်တာ။ ခြင်တစ်ကောင်လို ရေအိုင်ရှိရင် ပေါက်ဖွားတတ်တာပဲ

လေ။

‘ပယင်း’ အတွက် ‘ဇော်’ ရှိနေတဲ့ ငပလီက အချစ်ရေအိုင်
လေးပဲပေါ့။

‘ပယင်း’ ရဲ့ အချစ်တွေ ပေါက်ဖွားဖို့ ‘ပယင်း’ အရောက်
သွားရမည်။ ‘ဇော်’ ကလည်း ‘ပယင်း’ ကို စောင့်မျှော်နေမှာ သေချာ
ပါသည်။

သည်လိုနှင့် 'ပယင်း' နှင့် 'ဇော်' အကြောင်းပါခဲ့ကြ
ပါသည်။

အစပထမ သမီးက ရှက်ရှက်နှင့် 'ပယင်း' တို့ကို ပြန်မခေါ်
ပါ။

'ပယင်း' ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်မသွားချင်ပါ။ 'ဇော်' ရှိသော
ငပလီမှာပဲ 'ပယင်း' ပျော်နေသည်လေ။

'ပယင်း' တို့နှစ်ယောက်အတွက် ငွေကြေးဥစ္စာလည်း ပူစရာ
မလို။ နေစရာဆိုလည်း ဘန်ဂလိုတစ်လုံးကို 'ပယင်း' တို့ နှစ်
ယောက်ထဲ ကျယ်လို့တောင်နေသေး။

မနက်ဆို 'ပယင်း' တို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

ညနေဆို ဘန်ဂလိုရှေ့က ဝရံတာမှာ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးဖြင့် ထိုင်
ကာ လေညှင်းခံကြသည်။

'ပယင်း' တို့အတွက် ထမင်းချက်တစ်ဦးခေါ်ထားကာ မနက်
လာ ညနေပြန်ရသည်။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော သူတစ်ယောက်ဖြင့် လက်ထပ်ရ
တာဆိုတော့ 'ဇော်' အတွက် ဘာအပူအပင်မှ မရှိလှပါ။ 'ပယင်း'
ကိုရထားတာ လိုတရ ရွှေအိုးကြီးကိုရထားတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် 'ရွှေယင်းမာ' ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ အိမ်မှာ လာပြန်နေပါ”

အမှန်မှာတော့ 'ပယင်း' ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ကို ပြန်ချင်နေ
ပါပြီ။ 'ဇော်' ကို သနားစိတ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သမီးကိုလည်း
သတိရနေမိပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ အိမ်ပေါ်ကိုလည်း ပြန်မ
တက်ရဲပါ။ ခု သမီးကိုယ်တိုင်လာခေါ်တာဆိုတော့ 'ဇော်' ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

'ဇော်' က ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါပါ။

ဒီလူမပါလျှင် မေမေလည်း လိုက်မှာမဟုတ်တာကို 'ရွှေယင်း
မာ' သိတာကြောင့် 'ရွှေယင်းမာ' ခေါင်းငုံ့ကာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အရှုံးပေးပါတယ်”

'ဇော်' စိတ်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ 'မမ' ကို ပိုင်ပြီဆိုမှ
တော့ 'ဇော်' အရာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ခုဆို ပွဲရုံလုပ်ငန်းကော ရေခူနှင့် ပုဇွန်လုပ်ငန်းတွေကိုပါ
'ဇော်' ပဲ ဦးဆောင်ကာ အုပ်ချုပ်နေရပါပြီ။

'ရွှေယင်းမာ' က သီးသန့်လုပ်ငန်းအဖြစ် မြို့လည်တွင် ဟို
တယ်တစ်လုံးဆောက်ကာ အောက်ထပ်တွင် စတိုးဆိုင်ကြီးဖွင့်ထား
သည်။

ဟိုင်းလပ်ကားနက်ပြာရောင်ကြီးကို 'ဇော်' က မောင်းကာ 'ရွှေယင်းမာ' အမိုးဖွင့် ပစ်ကပ်ကားလေးတစ်စီး သီးသန့်ဝယ်ထားသည်။

တစ်ခြံတည်း တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေကြသော်လည်း 'ရွှေယင်းမာ' က အပေါ်ထပ်တွင် နေကာ 'ဇော်' တို့က အောက်ထပ်မှာ နေကြတာဆိုတော့ တွေ့ချိန်လည်း သိပ်မရှိလှပါ။

မတွေ့အောင် 'ရွှေယင်းမာ' ဘက်က ရှောင်သလို 'ဇော်' ကိုယ်တိုင်လည်း 'ရွှေယင်းမာ' နဲ့ မတွေ့ရအောင် ရှောင်ဖြစ်တာများပါသည်။

'ရွှေယင်းမာ' ကို အနိုင်ယူချင်၍ 'မမ' ကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် 'ဇော်' ဘက်က 'မမ' နဲ့တွဲသွားရမှာ ဝန်လေးသလို 'မမ' ကိုယ်တိုင်လည်း 'ဇော်' နဲ့ ပတ်သက်တာကို လူသိမှာစိုးရိမ်၍ အပြင်ကို သိပ်မထွက်ဖြစ်တော့ 'ဇော်' အဖို့ လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်၍ နေပါသည်။

တစ်လောက ရေခူလုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြကာ သူ 'မိုးကြိုး' တို့ဆီ သွားလည်ဖြစ်သည်။ အကြွေးလည်းဆပ်ရင်း သူ့အခြေအနေကိုလည်း 'မိုးကြိုး' တို့ကိုကြွားချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က သူများဆီ ရှယ်ယာထည့်ကာ အမြတ်လေးခွဲစားတဲ့ တစ်ဆင့်ခံ ရှယ်ယာရှင်လေးဘဝမှ ခုတော့ ရေခူလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးအဖြစ် 'ဇော်' ရောက်လာတော့ အားလုံးက အံ့ဩနေကြလေသည်။

ဝမ်းသာသူလည်း ဝမ်းသာ၊ မနာလိုသူကလည်း မနာလိုဖြစ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဇော်' လူတကာအပေါ် ခေါင်းမော်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီလိုဖြစ်အောင် ကူညီပေးတဲ့ 'ရွှေယင်းမာ' ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလိုပါ။

'ရွှေယင်းမာ' သာ သူ့ကို မခံချင်အောင် မပြောခဲ့လျှင် ဒီကိစ္စ

မျိုး ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာမှာပါ။

‘မမ’ ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သူရိုသေစွာပဲ ဆက်ဆံနေဖြစ်
မှာပါ။

ခုတော့ ‘ရွှေယင်းမာ’ ကြောင့် သူ့စိတ်တွေကို ပြောင်းလဲကာ
‘မမ’ ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် သူဘဝလျှင်မြန်စွာပဲ
ပြောင်းလွဲခဲ့ရပါသည်။

ဘာတဲ့ ‘ရွှေယင်းမာ’ သူ့ကိုပြောခဲ့တာ ‘မှော်ဆရာ’ တဲ့။
မှော်ဆရာလို မိန်းကလေးတွေကို အမျိုးမျိုးပြုစားတတ်တဲ့
လူတဲ့။

ပြောလည်း ပြောတတ်တဲ့ ‘ရွှေယင်းမာ’ ပါပဲ။
‘ရွှေယင်းမာ’ ပြောသလိုပင် ‘ဇော်’ ချမ်းသာလာတော့ ‘မိစံ’
‘ဇော်’ ဆီကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ‘ဇော်’ ရှေးခေတ်က စကား
လေးတစ်ခုကို ပြန်လည်ကာ ကြားယောင်လာမိပါသည်။

‘ယောက်ျားကောင်း၊ မောင်းမတစ်ထောင်’ တဲ့။
သူ့ဖာသူ့ အလိုလိုရောက်လာတာကို ‘ဇော်’ ပုတ်မထုတ်ပစ်
ရက်ပါ။

‘မမ’ သူ့အပေါ်ကောင်းသလို၊ ‘မိစံ’ ဆိုတာလည်း သူ့အပေါ်
အင်မတန် အနစ်နာခံခဲ့တာ သူပဲ မဟုတ်ပါလား။ ‘မိစံ’ ကျေးဇူး
ကြောင့်ပင် သူ့ဘကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်တွင် ခိုနေရင်း ‘မမ’ ကို
တွေ့ခဲ့ရတာပဲ။

ထိုရွာလေးတွင် သုံးလေးရက်နေကာ အပြန် ‘မမ’ ကို ရေခူ
လုပ်ငန်းနှင့် ပုစွန်လုပ်ငန်းတွေ စာရင်းစစ်နေ၍ ကြာသွားသည်ဟု
ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

ယုံကြည်လွယ်တဲ့ ‘မမ’ ပဲလေ။ ‘ဇော်’ စကားအားလုံးကို
ချွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

‘ဇော်’ စိတ်လိုလက်ရ ရန်ကုန်ရှိ အဖေတူ အမေကွဲ ညီဖြစ်သူ
‘မော်ထွန်း’ ဆီပင် စာရေးလိုက်ပါသေးသည်။

စာရေးတယ်ဆိုတာထက် ကြွားတယ်ဆိုလျှင် ပိုမှန်လေမ
လား။

ဖေဖေ သူ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာ စွန့်ပစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝ
ဒုက္ခမရောက်ဘဲ ကောင်းစားနေတဲ့ အကြောင်းကို သူနေတဲ့ ခြံနဲ့
ပွဲရုံနာမည် ထည့်ရေးပေးလိုက်သည်။

ဖေဖေ သိချင်လည်းသိ၊ မသိချင်လည်းနေပေါ့။

သူ့ဘက်က တာဝန်ကြေစွာ စာရေးခဲ့ပါသည်။

ခုတော့ ‘ဇော်’ ရေးခဲ့တဲ့ စာလေးကြောင့်ပဲ ‘မမ’ က အဖြစ်
တွေကို သိရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဒါဆို ‘ဇော်’ က ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် မ
ဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့... ဆရာဝန်ကြီး ‘ဦးထွန်းအောင်’ က ‘ဇော်’ ရဲ့
ဖေဖေပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဆရာကြီးကို အန်တီ သိလို့လား ခင်ဗျာ”

ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း ‘ဦးရွှေထွန်းခေါင်’ ရဲ့ အမျိုးအဖြစ်
‘ပယင်း’ တို့ ရန်ကုန်ရောက်စဉ် အင်းယားလမ်းက ခြံကြီးကို သွား
လည်ခဲ့ဘူးပါသည်။

ဒီတုန်းက သမီးလေး နှစ်နှစ်အရွယ်ပါ။

ခြံမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပေရပ်နေ၍ ကားဟွန်း
ကိုပင် အကြာကြီး တီးကာ ရပ်စောင့်နေခဲ့ရပါသည်။

ထိုကလေးက ‘ဇော်’ လား။

ပြီးတော့ ‘ဇော်’ ညီလေး စာလေးထဲမှာ သိန်းတစ်ထောင်တန်

ငွေစုစာချုပ်တွေလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။ ‘ဇော်’ ဒီလောက် ချမ်းသာသတဲ့လား။

ဒါနဲ့များကွယ် ‘ပယင်း’ နဲ့တွေ့တော့ စုတ်ပြတ်သတ်နေလိုက်တာ သူတောင်းစားလေးလိုပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာကာ လူက ယိုင်ကနဲဖြစ်အသွား ...
“အန်တီ... အန်တီ”

ကျွန်တော် အန်တီကို ထိမ်းကာ ဘေးနားကနေ ထွေးပွေ့အထား ‘ရွှေယင်းမာ’ ဧည့်ခန်းထဲကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ... မေမေ”

‘ရွှေယင်းမာ’ သူ့အမေကို စိုးရိမ်နေချိန် ကျွန်တော် အန်တီလက်ကောက်ဝတ်ကို သွေးစမ်းလိုက်မိပါသည်။

တလက်စထဲ ‘ရွှေယင်းမာ’ ကိုလည်း မေးလိုက်မိပါသည်။

“ပရက်ရှာတိုင်းတဲ့ ကရိယာရှိလား မသိဘူး”

“ရှိတယ် ဆရာ... ‘ဒေါ်ကြီးအိမ်’ မေမေ့အခန်းထဲက သွေးချိန်တဲ့ ဘူးလေးနဲ့ နားကျပ်လေး ယူလာခဲ့ပေးပါလား”

‘ရွှေယင်းမာ’ က သူ့အမေကို ပွေ့ထားရင်း မျက်ရည်ဝဲနေပါသည်။

“အန်တီမှာ အရင်က ပရက်ရှာရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဆရာ... ရှိလို့လည်း ‘ယင်းမာ’ တို့ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ကြတာပါ”

ပြောရင်း ‘ရွှေယင်းမာ’ ပါးပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျနေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပိုလို့ပင် စာနာမိပါသည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်သော စကားတွေလည်း အလိုလို နှုတ်မှ ထွက်လာခဲ့မိပါ

သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့... အန်တီ ပြန်သတိရလာမှာပါ... ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်စရာရှိလို့ သတိလစ်သွားတာပါ”

ကျွန်တော် သွေးချိန်နေဆဲ အန်တီ သတိပြန်ရလာခဲ့ပါသည်။ သတိရရချင်း အန်တီ ‘ဇော်’ နာမည်ကို ခေါ်နေပါသည်။

“ ‘ဇော်’ ကော... ‘ဇော်’ ကို တွေ့ချင်တယ်... ‘ဇော်’ ဘယ် မှာလဲ ”

‘ရွှေယင်းမာ’ က သူ့အမေကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျနေပါ သည်။

“ ‘ဇော်’ က မေမေတို့ ထင်သလို ဥတစ်လုံး တစ်ကောင် ကြွက်မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့... ဒီမှာ ‘ဇော်’ အတွက် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ငွေစာချုပ်စာရင်းတွေ သမီး ကြည့် ... ကြည့်ပါအုံး ”

မေမေ လှမ်းပေးတဲ့ စာချုပ်တွေကိုကြည့်ကာ ‘ရွှေယင်းမာ’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ခုချိန်မှာ မေမေ့ကို ဒါတွေ စဉ်းစားဖို့ ထက် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်စေချင်တာကြောင့်လည်း ..

“မေမေ ဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ နေ ကောင်းအောင်နေပါ... ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ပဲဥစ္စာ... ‘ကို ဇော်ထွန်း’ ကို ပြန်တွေ့မှာပါ”

“သူ ရန်ကုန်ကိုလည်း မသွားဘူးဆိုရင် ဘယ်ကိုများ သွား နေမလည်း မသိဘူး”

ပြောရင်း မေမေ့မျက်ဝန်းက မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပြန် ပါသည်။

“ကျွန်မ ‘ဇော်’ ကို ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုပြီး နှိမ် မထားပါဘူး ဆရာရယ်... အားလုံး သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့သဘောအ တိုင်း ထားခဲ့တာပါ... ယုံပါ”

ကျွန်တော် ယုံကြည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ဒီလို ထားခဲ့လိုသော သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိတဲ့ အိမ်မှာ 'ကိုဇော်ထွန်း' နေ ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

'ရွှေယင်းမာ' ဘက်ကလည်း သူ့အမေ စိတ်ချမ်းသာချောင် စိတ်လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်မှာနေခွင့်ပေးခဲ့တာ သူ့အမေကို ဘယ် လောက်ချစ်တယ်၊ အရေးထားတယ်ဆိုတာ သိသာလှပါသည်။

"ဒီကြားထဲ အန်တီ ဒါတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့အုံး... စိတ်ကို အေးအေးထားပါ... ကျွန်တော် ညနေကျရင် တစ်ခါလာကြည့်ပေး ပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်... ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေး ကို ကူညီသလို 'ဇော်' ကိစ္စကိုလည်း အကူအညီပေးပါအုံး... ကျွန်မ တို့မှာကလည်း မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရ မှန်း မသိလိုပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး"

အပြန်လမ်းမှာတော့ 'ရွှေယင်းမာ' က ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ ပေးပါသည်။

ဒီတစ်ခါ 'ရွှေယင်းမာ' ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မာကြောမနေပါ။ နူးညံ့ ညင်သာကာ ပျော့ပြောင်းနေတာမို့ ပိုလို့ ကြည့်ကောင်းနေရ ပါသည်။

"ညနေ ဆရာလာမယ်ဆိုရင် 'ယင်းမာ' လာကြိုပေးပါရစေ ဆရာ"

"ရပါတယ်... ကျွန်တော် ကြုံသလိုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"မဟုတ်တာ ဆရာရယ်... ကိုယ့်အမေကို တကူးတကလာ ကြည့်ပေးမယ့်သူကို 'ယင်းမာ' တာဝန်မမဲ့သင့်ပါဘူး... ဆရာက

ဆေးရုံမှာပဲ နေတာလား”

“ဆေးရုံနားမှာ နေတာပါ... ‘ယင်းမာ’ လာမှာ သေချာရင် ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာပဲ စောင့်နေလိုက်ပါ့မယ်”

‘ယင်းမာ’ ခြံဝမှာ သွယ်နွဲ့စွာ ရပ်ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ ‘အောင်မင်း’ ဖုန်းဆက် ယှဉ်တော့ ရခိုင်သဇင်လေး ဘယ်လောက်မွေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါအုံးမည်။

ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အံ့ဩစွာ တွေးနေမိပါ သည်။

‘နဖူးစာ ရွာလည်တယ်’ ဆိုတာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးပေလား။ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက်အချောအလှတွေပေါတာ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘဲ စစ်တွေမြို့ရဲ့ ဟိုးအဖျားက လူသူအဝင်ရခက်တဲ့ ‘ရတနာစံအိမ်’ ကြီးရဲ့ ဘုရင်မလေးကိုမှ ကျွန်တော် ချစ်မိတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နဖူးစာပဲထင်ပါသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ‘အောင်မင်း’ ကိုပြောလျှင် ‘အောင်မင်း’ က ဟားအုံးမှာ သေချာပါသည်။

မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာနေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့် ပါ့မလားဆိုတာလို ‘ရွှေယင်းမာ’ ဘက်က ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုနေမှန်းမသိ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဖိတ်စာတခြမ်းရိုက်ပြီး သွားပါပြီ။

ရင်ထဲမှာ အတွေးတွေ တဝေဝေဖြင့် ပြန်လာခဲ့လိုက်တာ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလှ ပါပြီ။

“ဆရာ ထမင်းစားတော့မလား”

အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးဆီမှာ လပေး ထမင်းစားတာဆိုတော့ သူ

တို့မှာ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်လို ဖြစ်နေပါပြီ။

“ကျွန်တော် မဆာသေးဘူး ဒေါ်ကြီး”

ထိုနေ့က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ပြည့်နေကာ နေ့လည် နှစ်နာရီမှ ထမင်းစားဖြစ်ပါသည်။ ‘အောင်မင်း’ သာသိရင် သူ့ကို ‘စောထီးအရူး’ လို့များ ပြောအုံးမလား မသိပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ ပျော်ပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ သီချင်းမဆိုဘူးတဲ့ သူ့နှုတ်ဖျားမှာ ဘယ်သူ သီချင်းမှန်းမသိတဲ့ ရလည်း သိပ်မရတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မဆိုင် ပေမယ့်လည်း လေချွန်မိပါတော့သည်။

သိပ်ပျော်လိုက်တာ x x x ရင်တောင်တုန်တယ် x x x
ပြန်စာ x x x ပြန်စာ x x x သူကလေးက x x ပေးလာ x
ထမင်းလည်းမဆာ x x x ရင်မှာပြည့်လာ x x x ရွှေရုပ်
ကလေးကောက်ရသလို x x မာနကြီးလေး x x x
မောင်ချစ်တဲ့သူ ပေးလိုက်တဲ့ စာလေးကြောင့် x x x
အသည်းလေးဆူ x x x တီတီ x x တီတီ x x တူတူ x x
x x တူတူ x x x

ညနေ သုံးနာရီလောက်တွင် 'ရွှေယင်းမာ' ကိုယ်တိုင်
မောင်းလာတဲ့ ပစ်ကပ်အမိုးဖွင့် အဝါရောင်လေး ဆေးရုံရှေ့ကို
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဆရာမတွေက ကျွန်တော့်ကို
ထွက်ကြည့်ကာ ပြုတစ်ပြုတစ်နဲ့ လုပ်နေကြပါသည်။

'ရွှေယင်းမာ' ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် ကျွန်တော်
ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိပါသည်။

အဆိုးဆုံးက 'ဒေါက်တာဦးမြင့်မောင်' ပါ။ နဂိုပြူးသော မျက်
လုံးက ပိုပြူးကာ နဂိုပြောင်သော နဖူးကို ပိုပြောင်လာအောင် အစွမ်း
ကုန်သာ 'ရွှေယင်းမာ' ကို ပြူးကြည့်နေပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်တော့်ကို စွဲတာမြန်လှချည်လားဟု ထင်မှာ
သေချာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကံကလည်း သူများ အထင်ကြီး

လောက်အောင်ပင် ကျွန်တော်သွားတဲ့အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ 'ရွှေယင်းမာ' ရဲ့မိခင်ကြီး ရောဂါဖြစ်လာခဲ့ပါသည် မဟုတ်ပါလား။

ကားပေါ်ကိုတက်ရင်း 'ဒေါက်တာဦးမြင့်မောင်' ကို စချင်လာ၍ လှမ်းအော်လိုက်မိပါသည်။

“ဆရာ မလှနုဖြူ ဆီ ဘာမှာဦးမလဲ”

ဆရာက ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းရမ်းကာ 'ရွှေယင်းမာ' မမြင့်အောင် ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဆုပ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်ပြုံးကာ ဆေးရုံထဲက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းတွင် 'ရွှေယင်းမာ' က သူ့အမေအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

“‘ယင်းမာ’ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်နေတုန်း မေမေနဲ့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတာ... ကြားစက ‘ယင်းမာ’ ကိုယ့်နားကိုယ် ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး... လူချင်းတွေ့လိုက်မှ မေမေ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စွဲလမ်းသွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတာ... ဒါပေမယ့် ကိစ္စတွေက လွန်သွားခဲ့ပါပြီ... ရှက်ရှက်နဲ့ ပြောရရင် အမေက လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့ သမီးကို ပြန်လက်ခံတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်... ‘ယင်းမာ’ လက်ထက်မှာတော့ ‘ယင်းမာ’ မေမေ့ကို ပြန်လက်ခံဖို့ ကြိုးစားရတယ်... ‘ယင်းမာ’ ဘဝမှာ မေမေဟာ အဓိကမဟုတ်လား... ဒါကို ‘ကိုဇော်ထွန်း’ လည်း သိထားပုံပါပဲ”

ရေချိုးပြီး ထွက်လာပုံရတဲ့ 'ရွှေယင်းမာ' ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေးက လေအဝှေ့မှာ ထုံမွှေးနေပါသည်။

“တကယ်ဆို ‘ယင်းမာ’ မေမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး... ဒီလို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့လည်း ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကိုပါ ပြန်လက်ခံခဲ့တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ က မလိမ်မာဘူး... မေမေ့

ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားဘူး”

မေမေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်း ‘မိစံ’ ကို စစ်တွေခေါ်လာကာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပေးထားတာ ‘ယင်းမာ’ လည်းသိသည်။ ‘ဒေါ်ကြီးငွေအိမ်’ လည်း သိပါသည်။

ဒါပေမယ့် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ တစ်ခွန်းတစ်လေမှပင် မဟာခဲ့ကြပါ။

မေမေရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ယွင်းသွားမှာကို ‘ကိုဇော်ထွန်း’ စိုးရိမ်သည်။ သည်လိုနှင့် ‘ယင်းမာ’ တို့ ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်နေဆဲ ‘ဒေါက်တာ စောထီးရိပ်’ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာနဲ့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့က သူငယ်ချင်းလား”

“ကျွန်တော်က ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ရဲ့ညီ ‘မော်ထွန်း’ နဲ့မှ သူငယ်ချင်းပါ... ‘မော်ထွန်း’ မှာ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီကို မလာခင်လေးတင်ကမှ သိခဲ့ရတာပါ”

“အံ့ဩဖို့တော့ကောင်းတယ်... ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ဆီက သူ့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း မေမေတစ်စွန်းတစ်စမှ သိခဲ့ရပုံ မပေါ်ဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက သူ့အဖေက သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူကလည်း စိတ်နာနာနဲ့ မေ့ပစ်ခဲ့တာပဲ နေမှာပါ”

စကားပြောတာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် ခြင်္သေ့ နာတတ်ပုံရသော ဆရာဝန်လေးကို ‘ရွှေယင်းမာ’ ခင်မင်မိပါသည်။

‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့သာ မပါတ်သက်ဘူးဆိုလျှင် ‘ရွှေယင်းမာ’ နဲ့ ဆရာနဲ့လည်း ခင်မင်ဖို့ လမ်းစ ပေါ်လာမယ်ဆိုလို့မတင်။

‘ရွှေယင်းမာ’ ‘စောထီးရိပ်’ ကို အကဲခတ်နေသလို ‘စောထီးရိပ်’ ကိုယ်တိုင်လည်း ‘ရွှေယင်းမာ’ ကို အကဲခတ်နေမိပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတတ်တဲ့ 'ရွှေယင်းမာ' ကို 'စောထီး' ဘာလို့ မတွေ့ခဲ့ရတာပါလိမ့်။

“ ‘မရွှေယင်းမာ’ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတတ်ခဲ့တယ်နော် ဘယ်နှစ်နှစ်လောက် ကြာလဲ ”

“ ခြောက်နှစ်... ခုနှစ်နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပါတယ် ဆရာ ”

“ ဒီလောက်နှစ်တွေ အကြာကြီး ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမဆုံခဲ့ ကြဘူးနော် ”

“ ‘ယင်းမာ’ ဘယ်ကိုမှ သိပ်မထွက်ဖြစ်တာလည်း ပါတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စာကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ဘူးလေ... စာသင်စရိတ်က အရမ်း ကိုကြီးတော့ စာထဲမှာပဲ စိတ်ကိုနှစ်ထားမိခဲ့တယ်... အဲဒါကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်နေသေးတယ် ”

ဆရာစကားကြောင့် 'ရွှေယင်းမာ' ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဆရာစကားက ရိုးသလိုလိုနဲ့ ဆန်းနေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

သည်လိုနှင့် 'ရွှေယင်းမာ' တို့ ခွဲကြီးကို ရောက်လာခဲ့ကြ တာ တိုက်ပေါက်ဝတွင် 'ဒေါ်ငွေအိမ်' က ဆီးကြိုနေပါသည်။

“ မေမေကော 'ဒေါ်ကြီးအိမ်'... ”

“ သူ့အမန်းထဲမှာ လှဲနေတယ် ”

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ အကြောင်း ကြားလိုက်ရပြီးတည်းက ‘ကို ဇော်ထွန်း’ ကို သတိရနေတယ်နဲ့ တူပါတယ် ”

‘ရွှေယင်းမာ’ က ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ ဆရာ လာပါ ”

‘ဒေါ်ငွေအိမ်’ က ဆေးအိတ်ကို လှမ်းယူကာ ရှေ့မှဦးဆောင် ကာ ထွက်သွား၍ ကျွန်တော်နဲ့ ‘ရွှေယင်းမာ’ နောက်ကလိုက်လာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ပိုက်

ခဲ့ကြပါသည်။

‘ဒေါ်ပယင်း’ က ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲလှောင်းနေပါသည်။ ပွင့်
နေသော မျက်လုံးတွေက ဘာတွေကို စဉ်းစားနေသည် မသိပါ။

“အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား အန်တီ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်ကာမှ အန်တီ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်
များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

“ ‘ဇော်’ ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ ဆရာရယ်... ‘ဇော်’ ကိုဘယ်
လိုရှာရမလဲဟင်”

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ပျောက်နေတာ သုံးလရှိပြီဆိုတော့ အန်တီ
တို့ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူးလား”

“တစ်နေ့ ပြန်လာလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဘယ်ကိုမှလည်း မတိုင်မီ
ကြား ဆရာ... တစ်ခါတလေ သူ ခရီးထွက်သွားရင် လန့်ချိပြီးကြာ
ရင်ကြာတတ်တယ်”

ရေခူလုပ်ငန်းနဲ့ ပုဇွန်လုပ်ငန်းတွေကို သွားစစ်မည်ဆိုတုန်း
က တစ်လကျော်အောင် ကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန် ‘ရွှေယင်းမာ’
က ပွဲရုံကို တာဝန်ယူပေး ထားခဲ့ရပါသည်။

“ခုလည်း ဘယ်သွားမယ်လို့ အန်တီ့ကို ပြောသွားလဲ”

“ဘာမှလည်း ပြောမသွားပါဘူး ဆရာရယ်... ကျွန်မစိတ်
ထင် သံတွဲများ ရှောင်နေမလားဆိုပြီး မျှော်နေမိတာ အမှန်ပါ”

“ငပလီမှာ ‘ယင်းမာ’ တို့ ဘန်ဂလိုတွေ ရှိပါတယ် ဆရာ...
အဲ့ဒီကိုလည်း ‘ကိုဇော်ထွန်း’ သွားတတ်ပါတယ်”

“သုံးလတောင် ကြာပြီဆိုတော့ အန်တီတို့ တစ်ခုခုလုပ်သင့်
ပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ကာမှ အန်တီ့မျက်ဝန်းက မျက်ရည်
တွေ ပိုစီးကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

“အန်တီမှာ ဒီအပူကို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရင်မဖွင့်ရဲပါဘူး ဆရာရယ်... ‘ဇော်’ ကိုယူတာ ဘယ်သူ့ကမှလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိတာမဟုတ်တော့ သတိရနေတာတောင် ကြိတ်ပြီးပဲ သတိရနေရတာပါ... ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာပဲ ကူညီပေးပါလား။”

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ အန်တီ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့ကို အန်တီ သတိရလား။ ”

ကျွန်တော့်အလုပ်က ဆရာဝန်ဖြစ်သော်လည်း၊ ခုတော့ နားကျပ်ကိုဖြုတ်ကာ စုံထောက်အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပါသည်။

“မေမေရယ်... ဆရာ့ကို အကူအညီတောင်းတာက အရေးမကြီးဘူး... ဆရာ အားလား မအားလားလည်း မသိဘူး။”

‘ရွှေယင်းမာ’ က ကြားထဲက ကျွန်တော့်ကို အားနာ၍နေပါသည်။

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပေးပါ့မယ်... ဒီမြို့ကိုလည်း ကျွန်တော်ရောက်တာ မကြာသေးတော့ အန်တီတို့ ‘ရွှေယင်းမာ’ တို့ မျှော်လင့်ထားသလို မကူညီနိုင်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။”

“ဒီလို ပြောဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ဆရာရယ်... တကယ်တော့ အန်တီတို့မှာကလည်း မိန်းမသားတွေချည်းပဲဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံဆိုလည်း ခြံထဲကို ပေးမဝင်ရဲဘူးလေ။”

“ဟုတ်ပါတယ်... မနက်ကတောင် ခွေးကြီးတွေလိုက်သလိုပဲ။”

“သမီး မွေးထားတာလေ ဆရာရဲ့... Heart Key တဲ့... ညရေးညတာ ခြံထဲလွှတ်ထားရင် စိတ်ချရတယ်။”

“ညစာစားပြီးမှ ပြန်နော် ဆရာ... ‘ယင်းမာ’ ပြန်ပြီးလိုက်ပို့။”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပေးမှာပဲ”

အအေးလင်ဗန်းကို ကိုင်လာသော ‘ရွှေယင်းမာ’ က လှမ်း
ပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ‘မရွှေယင်းမာ’”

“ရင်းနှီးနေပြီပဲ ဆရာရယ်... ‘ယင်းမာ’ ပဲ ခေါ်ပါ”

အန်တီအပြောကို ကျွန်တော့်နဲ့ ‘ယင်းမာ’ တစ်ယောက်မျက်
နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြပါသည်။ ‘ယင်း
မာ’ ကို ခင်တွယ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အန်တီရိပ်
စားမိမှာ ဖြစ်သလို ‘ယင်းမာ’ ရဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ဆက်ဆံမှု
ကိုလည်း အန်တီက ရိပ်စားမိပုံရပါသည်။

ကျွန်တော့် အန်တီကို စမ်းသပ်ကာ ဆေးထိုးအပြီး အန်တီ
က တွေးတွေးဆဆ ပြောလာပါသည်။

“ ‘ဇော်’ ခုလို ပျောက်မသွားခင်က အန်တီတို့ သမီးရဲ့ဆိုင်
ဖွင့်ပွဲကို အတူတက်ခဲ့ကြသေးတယ်... သမီး မှတ်မိတယ် မဟုတ်
လား”

အဲဒီနေ့ကို ‘ယင်းမာ’ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။

ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနေ့မို့ မေမေပုံစံက အတော်ကြီးကို ပျော်ရွှင်နေတဲ့

ပုံပါ။

“သမီးအဖေသာရှိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြည်နူးလိုက်မလဲ”

အပေါ်ထပ်တည်းခိုခန်းက အချောကိုင်နေဆဲမို့ မဖွင့်သေးဘဲ အောက်ထပ်စတိုးဆိုင်ကြီးကို အရင်ဖွင့်တာ ဖြစ်ပါသည်။

စတိုးဆိုင်ဆိုသော်လည်း စူပါးမားကက်လောက်နီးနီးပစ္စည်းတွေကို စုံလင်အောင် တင်ထားနိုင်ပါသည်။

အပ်မှသည်၊ စက်ဘီးအထိ ပစ္စည်းပေါင်းမျိုးစုံအောင် တင်ထားသော ဆိုင်ကြီးမို့လည်း ခမ်းနားထည်ဝါလှပါသည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်သည် ဆိုတော့လည်း ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူရင်းမှန်သမျှ ပြန်ခေါ်ထားရပါသည်။

ဒရိုင်ဘာ 'ဦးအောင်မြတ်' ကို ပစ္စည်းသယ်ယူတဲ့ဘက်တွင်

တာဝန်ပေးထားကာ ထရပ်ကားတစ်စီး မောင်းခိုင်းပြီး 'မလှကြည်' ကိုတော့ သန့်ရှင်းရေးဖက်တွင် ဟာဝန်ပေးထားပါသည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ 'ပွင့်ညှာ' လေးကိုတော့အရောင်းကောင်တာတွင် အခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲကာ နေရာချပေးထားပါသည်။

စတိုးဆိုင်စဖွင့်ပွဲဖို့ စီစဉ်တည်းက 'ယင်းမာ' 'ဦးအောင်မြတ်' တို့ကို လှမ်းဆက်သွယ်ပေးသော်လည်း 'ပွင့်လွှာ' ကို မမေ့နိုင်ကြသေးတော့ မိသားစုမှာ ရတနာစံအိမ်ကြီးကို ပြန်မလာချင်ကြပါ။

ဒါကြောင့် 'ဦးအောင်မြတ်' တို့ အလိုကျ စတိုးဆိုင်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ရုံ တည်းခိုခန်းမှ စတိုးခန်းကိုပေးကာ နေစေခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေလက်ထက်တည်းက ရိုးသားစွာလုပ်ကိုင်ခဲ့သော လူယုံတွေမို့ 'ရွှေယင်းမာ' ပစ်မထားရက်တာလည်း ပါပါသည်။

စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်နှင့်အညီ မန်နေဂျာခန့်ရသည်။ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ တိုးမြှင့်ရသည်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရန်ကုန်ကို လှမ်းမှာရသည်။

ရန်ကုန်မှာ ခုနစ်နှစ်ခန့် ကြာအောင် နေလာခဲ့တဲ့အပြင် 'ရွှေယင်းမာ' ၏ သူငယ်ချင်းက နာမည်ကြီး စူပါမားကက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ သမီးမို့ 'ရွှေယင်းမာ' အတွက် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ရာ အခက်အခဲ မရှိလှပါ။

လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူငယ်ချင်းက ပို့ပေးနေတာဆိုတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ရတနာစံအိမ်၊ ရတနာပွဲရုံတို့နှင့် နာမည်ခြင်းကိုက်ညီအောင် ရတနာစူပါမားကက် ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်ပါသည်။

ဖဲသားအဝါရောင်ကို လှုပ်ကာ ခန့်ထည်သော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုအမြင် မေမေ့ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျ

လာခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းသာသော ပီတိမျက်ရည်တွေပါ။

သူမကသာ သမီးလေးမျက်နှာပန်းလှအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သမီးလေးက သူမမျက်နှာပန်းလှအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်”

ထိုနေ့က မေမေမျက်နှာက အတော်ကြီးကို ရွှင်မြူးနေတာတွေ့ရပါသည်။ ‘ယင်းမာ’ နဲ့အတူ ဆိုင်ထဲကပစ္စည်းတွေ လိုက်ကြည့်ပါသည်။

“အဲဒီဖွင့်ပွဲကို ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကော လိုက်လား”

ပထမ ‘ဇော်’ က မလိုက်ချင်ဟု ငြင်းပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ပယင်း’ ပဲ ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ ‘ဇော်’ မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... ‘ဇော်’ လည်းမိသားစုဝင် ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာပဲ”

‘ဇော်’ ဟု မှော်ဆရာဟု ခေါ်ထားသော ‘ရွှေယင်းမာ’ ကို ‘ဇော်’ ဘယ်တော့မှ မကြည့်လင်ပါ။

တစ်အိမ်တည်းအတူနေသော်လည်း ‘ဇော်’ နှင့် ‘ရွှေယင်းမာ’ မျက်နှာခြင်း မဆိုင်ကြပါ။

‘ဇော်’ ကို ‘ရွှေယင်းမာ’ က ရှောင်သလို၊ ‘ဇော်’ ကလည်း ‘ရွှေယင်းမာ’ နဲ့လျှင် အခန်းထဲ အောင်းနေတာများပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုက မမ အတွက်ကြောင့်သာဖြစ်သည်။ မမ မရှိလို့ကတော့ ‘ဇော်’ ကလည်း ‘ရွှေယင်းမာ’ ကို ပတ်သက်မှာ မဟုတ်သလို ‘ရွှေယင်းမာ’ ကလည်း ‘ဇော်’ ကို နှင်ထုတ်မှာ သေချာသည်။

ဒါကြောင့် ‘ဇော်’ မိသားစု ‘ဇော်’ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ထား

ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ 'မိခံ' လာနေသည်။ တစ်ခါတလေ 'ဇော်' ဖါသာ 'ဇော်' နေသည်။

ထို တိုက်ခန်းမှာနေလျှင် 'ဇော်' လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝခံစားရသည်။ ရတနာစံအိမ်မှာကတော့ မမ အတွက် လိုက်နေပေးရတဲ့ သဘောပါ။

နောက်ဆုံးတွင် မမအလိုကျ 'ဇော်' ဖွင့်ပွဲကို လိုက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူရောင် အဲရီးရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ တိုက်ပုံအဖြူ၊ ခဲငွေရောင်ပုဆိုးဖြင့် 'ဇော်' သည် ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းပါသည်။

'ပယင်း' နဲ့ တွေ့စက နေလောင်နေတဲ့ အသားနီကြောင်ကြောင်က အရိပ်ထဲနေရတဲ့များ၍ ဖြူစင်စိုလက်နေကာ ဘရိုင်ကလင်း ထည့်ထားသောကြောင့် ဆံပင်က အရောင်တွေလက်ဖြာကာ ထွက်နေလေသည်။

ထိုဆံပင်နက်ပြောင်ပြောင်ကို ဘေးတစောင်းပင့်တင့် ဖြီးထား၍ ဘီးအစင်းရာအတိုင်း ပြန်ကျနေသော ဆံပင်ကြားမှ နှာတံ ချွန်ချွန်က ပိုမို၍ပေါ်လွင်နေပါသည်။

နှုတ်ခမ်းကလည်း ပုံကျကျနှင့်ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေ မျက်လုံးများက 'ပယင်း' အပေါ်မှာထက် 'ဇော်' အပေါ်ကိုသာ ဝေဝဲကာ ရောက်နေကြပါ၍ ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်၊ မနာလိုခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုင်ထဲကို ရောက်အလာ 'ပွင့်ညှာ' ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

အရောင်းစာရေး ဝတ်စုံလေးဖြင့် 'ပွင့်ညှာ' က လှပသော အပျိုမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

“နေကောင်းလား အန်တီ”

“ကောင်းပါတယ် ကွယ်”

ခေါင်းညိတ်ကာ 'ဇော်' ဘက်ကို မသိမသာ လှည့်အကြည့်
'ဇော်' မျက်လုံးတွေက 'ပွင့်ညှာ' မျက်နှာပေါ်မှာ ရောက်နေကာ
'ပယင်း' ကြည့်နေတာကိုပင် သတိပြုမိပုံ မပေါ်ပါ။

'ပယင်း' ချောင်းဟန်လိုက်မှ 'ဇော်' မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ဆက်
လိုက်လာတာ တွေ့ရပါသည်။ ထိုနေ့က ပြန်သာပြန်လာပေမယ့်
'ပယင်း' ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းက ကင်းမဲ့နေပါသည်။

'ဇော်' ကိုယ်တိုင်လည်း 'ပယင်း' ရင်ထဲကအဖြစ်ကို ရိပ်စား
မိကာ 'ပယင်း' ကို ပြန်ပို့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ 'ပယင်း' ကြားအောင်လည်း အော်ပြောသွားပါ
သေးသည်။

“မြို့ထဲက တိုက်ခန်းမှာပဲ အိပ်တော့မယ်”

ခဏနေတော့ ခြံထဲက ကားမောင်းထွက်သွားသံ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ဒါ 'ပယင်း' နဲ့ 'ဇော်' နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါ
သည်။

“အဲ့ဒီ မြို့ထဲက တိုက်ခန်းကို အန်တီ ရောက်ဖူးလား”

'ပယင်း' ခေါင်းခါလိုက်မိပါသည်။ ထို တိုက်ခန်းဝယ်တာ
ကိုလည်း 'ပယင်း' မသိခဲ့ပါ။ 'ဇော်' သူ့အလိုကျ သူ့ဖါသာသူ
ဝယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

'ပယင်း' မာ' ကတော့သိပါသည်။ တစ်နေ့ စတိုးဆိုင်ကအပြန်
မြို့ထဲတွင် အိမ်က ဟိုင်းလပ်ကားနက်ပြာရောင်ကြီးကို ရပ်ထား
တာတွေ့၍ သူမကားကို တစ်နေရာတွင်ရပ်ကာ စောင့်အကြည့်
လမ်းတစ်လမ်းထဲက 'ကိုဇော်ထွန်း' ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။

'ကိုဇော်ထွန်း' တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အ

နားတွင် အသားညိုညိုကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာပါသည်။

ဝတ်ပုံစားပုံက မြို့သူပုံစံ မဟုတ်တဲ့အပြင် ရိုးရိုးသားသားလေးပဲ ဝတ်ထားတာဆိုတော့ 'ကိုဇော်ထွန်း' အရင်က ပတ်သက်ခဲ့ဘူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေပြောပြီးမှ 'ကိုဇော်ထွန်း' ဟိုင်းလပ်ကားကို မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်း မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြချင်ပေမယ့် မေမေကြားလျှင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့ 'ဒေါ်ကြီးအိမ်' ကိုပဲ ပြန်ပြောပြ ဖြစ်ပါသည်။

'ဒေါ်ကြီးအိမ်' က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မှတ်ချက်ပေးသည်။

“တကယ့် မှော်ဆရာလိုလူကို 'ပယင်း' သွားပတ်သက်ခဲ့မိတာကိုက မှားတာပါပဲ... သူ နောက်ထပ် ကောင်မလေးတွေဘယ်လောက်များ ပြုစားအုံးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ 'ယင်းမာ' မပြောခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း 'ကိုဇော်ထွန်း' ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ ဖြစ်ရပါမည်။

‘ကိုဇော်ထွန်း’ ပျောက်နေတာကို သိပြီးနောက်ပိုင်း မေမေ့ပဲ့
စံက ပိုမိုပါးလျားကာ၊ ပို ပိုပြီးလည်း ရောဂါတိုးလာတာကြောင့်
ဒေါက်တာ ‘စောထီးရိပ်’ ကိုယ်တိုင် နေ့တိုင်းလို လာကြည့်ပေးနေ
ရပါသည်။

“အန်တီရောဂါက စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာဆိုတော့ အန်တီစိတ်
ကို အေးအေးဆေးဆေး ထားမှသာ ဒီရောဂါက သက်သာမှာ”

“ကိုယ့်ခင်ပွန်းတစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စကို အန်တီ
ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကိုငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ထားနိုင်မှာလဲ ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော့် အမြင်တော့ အန်တီတို့ ဒီလိုပဲနေမယ့်အစား
ဌာနမှာ လူပျောက်တိုင်ထားဖို့ သင့်တယ်”

“မတိုင်ထားဘူး ဆိုတာကလည်း သူကခရီး ခဏခဏထွက်

တတ်တော့ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုပြီး တိုင်မ
 ထားတာပါ ဆရာ... သူ တစ်ခုခုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာမှာ
 အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရှောင်နေတာမျိုးဆိုရင်ကော
 ဆရာရယ်... အဲ့ဒါမျိုးဆို သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်နိုင်ဘူးလား”
 “မေမေရယ်...”

‘ယင်းမာ’ ကော ဆရာပါ မေမေ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်မိကြပါသည်။

ကိုယ်ယူမိသော ယောက်ျားအတွက် ကောင်းတာကော၊ မ
 ကောင်းတာကိုပါ လိုက်လံဖုံးဖိပေးနေရတဲ့ မေမေ့အတွက် ‘ယင်းမာ’
 ယူကြုံးမရသလို ခံစားမိပါသည်။

‘ယင်းမာ’ ရဲ့ ခံစားချက်ကို မေမေက ရိပ်မိသလို မျက်ရည်ဝဲ
 ကာ ပြောပါသည်။

“ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့... ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ မေမေ့ကြောင့်ပါ
 ဝဲ သမီးရယ်... မေမေ့ရဲ့အဆိုးဆုံး အားနည်းချက်က လူတစ်ဖက်
 သားကို သနားတတ် စာနာတတ်တာပါပဲ... ဒါကို ခုတုံးလုပ်ပြီး
 ‘ဇော်’ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားခဲ့တာပဲ နေမှာပါ”

အန်တီကို ဆေးကုပြီး၍ အပြင်ကို ထွက်အလာ ‘ယင်းမာ’
 က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ဆရာလည်း ‘ယင်းမာ’ တို့အတွက်နဲ့ ပင်ပန်းနေပြီနော်”

“ကျွန်တော် အဲ့ဒီလို ပင်ပန်းရတာကို ပျော်ပါတယ်... ဒီလို
 ပြောလို့ အန်တီကို ရောဂါမပျောက်စေချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး...
 ‘ယင်းမာ’ ကို နေ့တိုင်း တွေ့ချင်နေတာမျိုးပါ”

‘ယင်းမာ’ မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားတာက ချစ်စရာကောင်း
 လှပါသည်။

“ ‘ယင်းမာ’ ကို တွေ့ချင်ရင် ဆိုင်ကို လာလို့ ရသားပဲ ဆရာ

ရယ်”

“ကျွန်တော် ရောက်ပါသေးတယ်... ‘ယင်းမာ’ မလာဘူးတဲ့”
ခုတလော မေမေရောဂါ အခြေအနေကြောင့် ‘ယင်းမာ’ ဆိုင်ကို ခဏတဖြုတ်ပဲ ရောက်ဖြစ်တာများပါသည်။

“ဆိုင်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အန်တီစကားထဲမှာ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ လည်း ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို တက်ခဲ့သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ပျောက်သွားတာဆိုတော့ အဲဒီဆိုင်နဲ့ တစ်ခုခုများ ပတ်သက်နေမလား”

‘ယင်းမာ’ မျက်နှာပျက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘ယင်းမာ’ ပုံစံက သူမရဲ့ဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်၍ ငြိစွန်းမှာကိုစိုးရိမ်နေပုံရသည်။

“အဲဒါကြောင့် မေမေကို ‘ယင်းမာ’ တို့ အဲဒီလူနဲ့ သဘောမတူခဲ့တာပေါ့... ခုတော့ ဒီလူ့ပြဿနာက ‘ယင်းမာ’ တို့ ပြဿနာဖြစ်ရပြီ”

ပြောရင်း ‘ယင်းမာ’ မျက်ရည်အကျ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းသလို ‘ယင်းမာ’ ကို နှစ်သိမ့်လိုက်မိပါသည်။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ‘ယင်းမာ’ ရယ်... အဖြစ်မှန်ကို အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်းရတော့မှာပေါ့...”

‘ယင်းမာ’ က ကျွန်တော့်နားကို တိုးလာပါသည်။

“မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ‘ယင်းမာ’ မပြောတာ... အဲဒီ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ရဲ့ မြို့ထဲကတိုက်ခန်းကို ‘ယင်းမာ’ သိတယ်”

“ဟုတ်လား...”

ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပ၍လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကို ဒီပြင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အဲ

ဒီတိုက်ထဲက ထွက်လာတာ 'ယင်းမာ' မြင်ဘူးတယ်”

“အဲ့ဒီတိုက်ကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြမလား”

“ခဏနော်... 'ယင်းမာ' ဆွယ်တာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

'ယင်းမာ' တိုက်ထဲကို ပြေးဝင်ကာ ဆွယ်တာယူရင်း မေမေ

ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မေမေ 'ယင်းမာ' 'ကိုစောထီး' ကို လိုက်ပို့လိုက်အုံးမယ်”

“အပြန်လည်း မိုးချုပ်နေဦးမယ်”

“'ယင်းမာ' စောစောပဲ ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

'ယင်းမာ' သွက်လက်စွာပင် ကားထဲကိုအဝင် 'ကိုစောထီး'

က ပြုံးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ 'ယင်းမာ' နဲ့ ခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ”

“အိပ်မက်ဆိုတာ လန့်နိုးတာနဲ့ ပြီးဆုံးသွားတတ်တာမျိုးပါ”

“ကျွန်တော့် အိပ်မက်က ထာဝရမက်နေမယ့် အိပ်မက်မျိုးဆိုရင်ကော”

'ယင်းမာ' ကားမောင်းလာရင်းမှ အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“'ကိုစောထီး' ဆရာဝန်မလုပ်နဲ့တော့... စာရေးဆရာပဲလုပ်စားတော့”

“ဆရာဝန်မှာလည်း နှလုံးသားရှိတာပဲ... နှလုံးသားရှိရင် အဲ့ဒီစကားတွေက အလိုလိုတတ်လာတတ်တဲ့ စကားတွေပါ... 'ယင်းမာ' မှာကော နှလုံးသားမရှိဘူးလား”

'ယင်းမာ' မှာလည်း နှလုံးသား ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ 'ယင်းမာ' နှလုံးသားက အချစ်အတွက် နေရာမပေးနိုင်သေးတဲ့ နှလုံးသားပါ။

မြို့ထဲရှိ 'ယင်းမာ' ပြောသော တိုက်ခန်းရှေ့ကို ရောက်လာ ခဲ့ကြပါသည်။

တိုက်ခန်းက လမ်းထဲ နည်းနည်းဝင်ရကာ နှစ်ထပ်တိုက် သစ်လေး၏ အောက်ဘက်အခန်း ဖြစ်ပါသည်။

သော့ခတ်ထား၍ လူ မရှိတာ သေချာနေရလေသည်။

“သူ ဘယ်ကိုသွားနိုင်တယ်လို့ 'ယင်းမာ' ထင်လဲ”

“ 'ယင်းမာ' အထင်တော့ သူနဲ့ ပထမ ပတ်သက်ခဲ့ဘူးတဲ့ ကောင်မလေးဆီကိုများ သွားမလား မသိဘူး”

“ကိုယ်တို့ သွားစုံစမ်းကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်နေပြီ... အဲဒီနေ့ရာက နည်းနည်းဝေး တော့ 'ကိုစောထီး' ခွင့်ရတဲ့ နေ့ကျမှ သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့တွင် 'ယင်းမာ' က ကားရပ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်မှဆင်းရင်း 'ယင်းမာ' ကို စိုးရိမ်သလိုမှာလိုက် မိသည်။

“ 'ယင်းမာ' ပြန်ရမှာ ဝေးတယ်... တစ်ယောက်တည်း ဖြစ် ပါ့မလား... တစ်ယောက်ယောက် အဖော်ခေါ်သွားရင်ကောင်းမယ် နဲ့တူတယ်”

“ဒီလမ်းနဲ့ ဒီလမ်း... 'ယင်းမာ' သွားနေကြပါ 'ကိုစောထီး' ရယ်... စိတ်ပူ ခနပါနဲ့”

“အရင်ဟုန်းက သွားနေကြဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ခင် ကလေ... ခု ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူ တယ်”

“သူ့ကို ဘယ်သူက ဆိုင်ပါတယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ 'ယင်းမာ' ကို အရမ်းကိုသက်ဆိုင် ချင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ 'ယင်းမာ' သာ ပထမဦးဆုံးသက်

ဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ပါ”

‘ယင်းမာ’ ဘဝမှာလည်း ‘ကိုစောထီး’ ဟာ ပထမဆုံးသက်
ဆိုင်တဲ့ ယောက်ျားပါဆိုတာ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောတော့ဘဲ
‘ယင်းမာ’ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ကိုစောထီး’ ပြောစဉ်က တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ မခိုးရိမ်သော်လည်း ကားမောင်းရင်း နေက ပိုပိုဝင်လာကာ မှောင်လာတာကြောင့် ‘ယင်းမာ’ စိတ်ထဲ အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်လာသလို ခံစားရပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း ပြန်တာထက် စတိုးဆိုင်ဘက်လှည့်ဝင်ကာ စာရင်းလည်းစစ်ရင်း ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုလည်း ခေါ်သွားလို့ရတာကြောင့် စတိုးဆိုင်ရှိရာဘက် လှည့်ကာ ကားကို မောင်းလာခဲ့မိပါသည်။

ည ခုနစ်နာရီ ပိတ်သောဆိုင်မိုး ဆိုင်တံခါးကို ကြိုပိတ်ထားကာ အထဲမှာ ဝယ်လက်စသူ တချို့တလေနှင့် အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေပါသည်။

ဆိုင်မန်နေဂျာက ကောင်တာတွင်ထိုင်ကာ ဒီနေ့ ရောင်းရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သော စာရင်းအားလုံးကို ပြန်စိစစ်နေပါသည်။

အရောင်းဝန်ထမ်းတွေကတော့ ရောင်းပြီး လစ်ဟာသွား
သောနေရာမှ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ဖြည့်နေကြပါသည်။

အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် လုပ်နေကြတာမို့ 'ယင်းမာ'
ရောက်လာတာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။

“ဒီနေ့ အရောင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“လကုန်ရက်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ပါးပါတယ်”

မန်နေဂျာ 'ဦးသာဌေး' က 'ယင်းမာ' ကို မော့ကြည့်ကာ
ပြောတာဖြစ်ပါသည်။

မေမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းတည်းက 'ယင်းမာ' ဆိုင်ကို
နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါပဲ လာဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေလူယုံ ဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ မန်နေဂျာ 'ဦးသာဌေး' က စိတ်ချ
ရသလို ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သစ္စာရှိ ဝန်ထမ်းတွေပဲ ခန့်ထား
တာမို့ 'ယင်းမာ' တို့အတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ မလိုပါ။

“ပစ္စည်းအခြေအနေတွေကကော ဘာ ပစ္စည်းတွေထပ်မှာဖို့
လိုသေးလဲ ဦးလေး”

“တရပ်ဘက်ကဝင်တဲ့ အင်္ကျီလေးတွေက ဈေးချိုတော့အ
ဝယ်လိုက်တယ်... အဲ့ဒါလေးတွေ ဆိုက်စုံရယ်... နို့တော်ဖီအထုပ်
လေးတွေရယ်... နောက် ၎င်းဥလို အထုပ်လေးတွေ အရမ်းရောင်းရ
တယ်”

'ယင်းမာ' သူ့အိတ်ထဲပါလာသော စာရင်းစာအုပ်လေးထဲ
လိုအပ်တာတွေ လိုက်ရေးမှတ်နေမိသည်။

“မယ်လမင်း ပစ္စည်းတွေလည်း အရောင်းလိုက်ပါတယ်”

“ဖိုင်ဘာပစ္စည်း တွေကကော”

“သူက ဈေးနည်းနည်းမြင့်တယ်... ပစ္စည်းကောင်းသုံးတဲ့လူ

နဲ့တွေ့မှ ရောင်းရတာဆိုတော့ နည်းနည်း အရောင်းထိုင်းပါတယ်”

‘ယင်းမာ’ မိတ်ကပ်ကောင်တာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“အလှပြင်ပစ္စည်း အခြေအနေကကော”

“အောက်ခံကရင်မိတွေ အရောင်းသွက်ပါတယ်... အာချီ... ပရိုမီနမ်... တော့ဆိုင်းမိ အားလုံး သူ့ဖောက်သည်နဲ့သူ ရှိပါတယ် သနပ်ခါးဘူးတွေဆိုလည်း တီဗွီကြော်ငြာမှာ လာသမျှ ရောင်းနေရတာတွေ ချည်းပါပဲ”

အိမ်သုံးပစ္စည်းဘက်ကို အရောက်...

“အခု အိန္ဒိယကဝင်တဲ့ ပေါင်းအိုးလေးတွေ အရောင်းသွက်ပါတယ်... ပစ္စည်းအမျိုးအစားလည်း ကြိုက်ကြပါတယ်... ဘူးသီးတောင် မောင်းတောဘက်က ကုန်သည်တွေက စတီးပစ္စည်းတွေ လာစပ်တာလည်း ရှိတယ်”

“အဲ့ဒါဆို ‘ယင်းမာ’ ကြည့်မယ်လေ... ကိုက်မယ်ဆို ယူတာပေါ့”

တစ်ဆိုင်လုံး လျှောက်ကြည့်ပြီးချိန်တွင် ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပလပ်စတစ် ပစ္စည်းတွေကို စုပုံထပ်နေသော ‘ပွင့်ညှာ’ ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ...’ ”

“ ဪ မမ ”

‘ယင်းမာ’ ‘ပွင့်ညှာ’ နားကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ပွင့်လွှာ’ က အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနဲ့ ပေမယ့် ‘ပွင့်ညှာ’ က သူ့အစ်မလို အသားမညိုပါ။ ဖြူဖြူ မြင့်မြင့်လေးဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အရွယ်လေးနဲ့လိုက်အောင် ချစ်စရာ
လည်း ကောင်းသူလေးဖြစ်ပါသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို မမ အိမ်ခေါ်သွားမလို့ ဆိုင်ကိုဝင်လာတာ ”
‘ပွင့်ညှာ’ မျက်နှာ ပျက်သွားတာကို ‘ယင်းမာ’ တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။

“ မနက်ကျ မမနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့မယ်လေ ”
သူ့အစ်မ ဆုံးသွားတဲ့နေရာမို့ ‘ပွင့်ညှာ’ လိုက်ချင်ပုံမရပါ။

“ ဟို အဖေဆူလိမ့်မယ် ”

“ ဪ ဦးလေး ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကို မမ သွားပြောပေးမှာ
ပေါ့ ”

‘ယင်းမာ’ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို ပြောပြီး အပေါ်ထပ်ရို ဦးလေး ‘ဦး
အောင်မြတ်’ အခန်းကိုတက်အလာ ဦးလေး ‘ဦးအောင်မြတ်’ က
‘ယင်းမာ’ ကိုအတွေ့ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး သောက်လက်စ ဆေး
လိပ်က လွတ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

“ ‘ယင်း... မာ’ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး... ဒေါ်လေးကော ”

“ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းချက်နေတယ်... ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ
‘ယင်းမာ’... ဦးလေးကို ပြောလေ ”

“ ဟို ‘ယင်းမာ’ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ နောက်ကျနေ
လို့ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို ခဏလောက် ခေါ်သွားချင်ပါတယ်... မနက်ကျ
‘ယင်းမာ’ နဲ့အတူ ပြန်ခေါ်လာပေးပါ့မယ် ”

“ ဪ ဒါများကွယ်... ရပါတယ် ”

ထိုအချိန် ‘မလှကြည်’ နောက်ဖေးမှ ထွက်လာ၍ ‘ယင်းမာ’
ထပ်ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို ခဏ ခေါ်သွားမယ်နော် ဒေါ်လေး... မနက်

ကျမှ 'ယင်းမာ' နဲ့ အတူ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တော့မယ်”

“အေးပါကွယ်... ပြောရမယ့် သူတွေမှ မဟုတ်တာ... ခေါ်သွား... ခေါ်သွား”

'မလှကြည်' က အခြားဝန်ထမ်းတွေထက် သူ့သမီးကို ဆိုင်ရှင်က အရေးပေးတာကို ကြားချင်သူပီပီ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲထည့်ပါသည်။

“ 'ပွင့်ညှာ' ကို ခေါ်သွားရင်း 'ယင်းမာ' နဲ့ မတော်တဲ့အကျိုးလေးတွေလည်း ပေးချင်လို့ပါ”

“အေးပါကွယ်... 'ယင်းမာ' စေတနာကို ဒေါ်လေးသိပါတယ် သွား သွား... မနက်သာ စောစောလာခဲ့ကြ”

'ယင်းမာ' အောက်ထပ်ကိုအရောက် 'ပွင့်ညှာ' က အသင့်ကြိုစောင့်နေပါသည်။

“အဖေက ခွင့်ပြုလိုက်လား မမ”

“ဪ ခွင့်မပြုရအောင် မမကဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ 'ပွင့်ညှာ' ရယ်...”

“ဒါဆို 'ပွင့်ညှာ' အဝတ်လဲရအောင် အကျိုးတစ်စုံလောက် သွားထည့်လိုက်အုံးမယ်”

“ယူမနေပါနဲ့တော့ 'ပွင့်ညှာ' ရယ်... ဟိုကျ မမပေးမှာပေါ့”

“ဒါဆို ပိုက်ဆံအိတ်လေးပဲ ယူခဲ့တော့မယ်”

'ပွင့်ညှာ' လက်ထဲ တစ်ထွာခန့်ရှိ လက်ကိုင်လေးပါသော ပိုက်ဆံအိတ် အနီရောင်လေး ကိုင်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒီလို အိတ်မျိုးလေး ဆိုင်မှာမတင်ရသေးပါ။ 'ပွင့်ညှာ' ဘယ်က ဝယ်တာလည်း သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်မိပါသည်။

“ 'ပွင့်ညှာ' အိတ်လေးက ချစ်စရာလေး... ဘယ်ကဝယ်တာလဲ”

“ ကိုကြီး... ဟို ဟို သူများလက်ဆောင် ပေးတာပါ ”

‘ပွင့်ညှာ’ မှားသွားသော စကားကိုပြင်ကာ ချက်ချင်းစကား ပြောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“မမ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကလည်း အရမ်းလှတာပဲနော် ရန်ကုန်က ဝယ်ခဲ့တာလားဟင် ”

“ဟုတ်တယ်... ယုဇနပလာဇာက ဝယ်လာတာ ”

ဟန်းတန်းတီရှပ်အနီနဲ့ အနက်ကြားခါးတိုလေးကို အနက် ရောင်စတိုင်လ် ဘောင်းဘီရှည်လေးဖြင့် ‘ယင်းမာ’ တွဲဝတ်ထား တာပါ။

“ခေါင်းက ဘီးကုတ်လေးကလည်း ဈေးကြီးမှာပဲနော် ”

ကတ္တီပါအနက်ပေါ် စိန်လုံးလေးတွေစီထားသော ဘီးကုတ် လေးက ကိုးရီးယားက လာတာပါ။ စီးတီးမတ်ကဝယ်တာ သုံး ထောင်ကျော်ပေးခဲ့ရသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ လိုချင်လို့လား ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့... မမ တပ်ထားတာ လှလို့ပါ ”

ကလေးသာသာ အရွယ်ဆိုတော့လည်း ‘ပွင့်ညှာ’ ပုံစံလေး က ဟန်ဆောင်မှု သိပ်မရှိလှပါ။

“ရွာမှာနေရတာ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ မမရယ် နေ့တိုင်း ရေဆွဲရတယ်... နေ့တိုင်း ထင်းခုတ်ရတယ်... မမသာ မခေါ်ရင် ‘ပွင့်ညှာ’ အိမ်က ထွက်ပြေးမိမလား မသိဘူး ”

“ခုကော...”

“ဇိမ်ပဲ... အလုပ်နားတာနဲ့ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေရုံပဲ ”

အပေါ်ထပ် တည်းခိုခန်းတွေအတွက် ဝယ်ထားသော တီဗွီ တွေထဲကမှ ဆယ့်လေးလက်မ တစ်လုံးကို ‘ပွင့်ညှာ’ တို့အတွက် ပေးထားတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ထမင်းချက်ရင်ကော ဘယ်သူ ချက်ရလဲ”

“ရွာမှာလား ဒီမှာလား”

“အခုလေ”

“အမေပဲ ချက်တယ်... ‘ပွင့်ညှာ’ က ဈေးသွားပေးရုံပဲ”

ဈေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးပြောရင်း ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုကြီးကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

‘ပွင့်ညှာ’ ဈေးသွားရင်း ‘ကိုကြီး’ နဲ့ ဆုံရတာပါ။

သားနားချောမွေ့သော ကိုကြီးကို ‘ပွင့်ညှာ’ က မှတ်မိပေမယ့် ‘ကိုကြီး’ က ‘ပွင့်ညှာ’ ကို မမှတ်မိပါ။ သူ့ဖါသူ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်နေသော ကိုကြီးကို ‘ပွင့်ညှာ’ က စခေါ်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

သည်လို ခေါ်မိခြင်းကပဲ ‘ပွင့်ညှာ’ ကံကောင်းစေသည်လား၊ ကံဆိုးစေသည်လား ‘ပွင့်ညှာ’ မသိပါ။

ထိုအချိန်က ‘ပွင့်ညှာ’ သိတာ ‘ပွင့်ညှာ’ မှာ ဒီလို သားသားနားနား လူတစ်ယောက်နဲ့ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရတာကိုပဲ ‘ပွင့်ညှာ’ ဂုဏ်ယူမိတာပါ။

ထိုနေ့က ဂက်စ်မီးခြစ် ဂက်စ်ကုန်နေတာကြောင့် မီးခြစ်အ
သစ်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ စတိုးဆိုင်ဘက်ကို 'ဇော်' လျှောက်လာချိန်ပါ။

ဒါကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရပ်ကြည့်နေတာ မျက်
ဝန်းထောင့်မှာ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် 'ဇော်' ဖျတ်ကနဲလှမ်းအ
ကြည့် ပြုံးနေသော မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

"ကိုကြီးက 'ကိုဇော်' လားဟင်"

'ဇော်' ခေါင်းအညိတ် ကောင်မလေးက ရယ်မောကာ သူမ
ကိုယ် သူမ မိတ်ဆက်လာပါသည်။

" 'ပွင့်ညှာ' လေ ကိုကြီး...ပွဲရုံကို အန်တီနဲ့ပါလာဘူးတယ်"

" 'ပွင့်... ညှာ' "

'ဇော်' တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

ကြည့်ပါအုံး။ သုံးလေးနှစ်အတွင်း ထွားကြိုင်းလာလိုက်တာ

အပျိုကြီး ဖါးဖါးပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

ပွဲရုံကိုလာတုန်းက သေးသေးကွေးကွေး ပိစိလေးပါ။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ... ရွာမှာ မနေတော့ဘူးလား ”

“ အလုပ်လာလုပ်ကြတာ... အဖေတို့ အမေတို့လည်းပါတယ်... ”

‘ပွင့်ညှာ’ ကို မြင်ရတော့ ‘ပွင့်လွှာ’ ကို သတိရကာ ‘ဇော်’ မျက်နှာ ပျက်သွားမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ‘ပွင့်ညှာ’ ပုံစံက ထိုကိစ္စကို သတိရဟန်ပင် မတူပါ။

“ ကိုကြီး ဘာဝယ်နေတာလဲ ”

“ မီးခြစ် လာဝယ်နေတာ... ‘ပွင့်ညှာ’ လည်းလာလေ... ဘာယူမလဲ ကိုကြီး ဝယ်ပေးမယ် ”

‘ပွင့်ညှာ’ တစ်ဆိုင်လုံးကို လျှောက်ကြည့်ကာ မှန်စီရိုထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ် အနီလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

“ အဲ့ဒီအိတ်ကလေး ‘ပွင့်ညှာ’ လိုချင်တယ် ”

“ လိုချင်ရင် ရစေဗျား... ရော့ ”

ကိုကြီးက ကောင်တာတွင် ပိုက်ဆံသွားချေကာ ‘ပွင့်ညှာ’ လက်ထဲ ထည့်ပေးပါသည်။

“ နောက်တွေ့လည်း ကိုကြီးကိုခေါ်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဒီနောက်ပိုင်း ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုကြီးကို တွေ့ချင်ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနေ့မှသာ ကိုကြီးကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကြီးက ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုတအံ့တဩ ကြည့်နေသလို ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကြီးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသားနေမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မမတို့၊ အန်တီတို့ ရှေ့မှာမို့ ကိုကြီးကို မခေါ်ရ

ပါ။

နောက်တစ်ရက် 'ပွင့်ညှာ' ဈေးလာဝယ်ချိန်မှာတော့ ကိုကြီးက လမ်းမှာ စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ က ‘ရွှေယင်းမာ’ ရဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာကို ”

“ ဟုတ်တယ်... ကိုကြီးကလည်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ”

“ ဒီလိုပဲ ကိုကြီးက အလုပ်အရမ်းရှုပ်တဲ့သူကိုး... ဒီနေ့တော့ ‘ပွင့်ညှာ’ နဲ့တွေ့ဖို့ သီးသန့်ကို အချိန်ပေးထားတာ... ကိုကြီးဝယ်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကော ”

“ သိမ်းထားတယ်... နှမြောလို့ ”

“ ကိုင်လိုက်ပါ... ဟောင်းသွားလည်း ကိုကြီး နောက်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ”

‘ပွင့်ညှာ’ ကြည်နူးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ နေ့တိုင်း ဈေးဝယ်ရလား... ”

“ နေ့တိုင်းတော့ မဝယ်ရပါဘူး... တစ်ခါတလေ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ... သုံးရက်ခြားတစ်ခါမှ ဝယ်ရတာ ”

“ ဒါဆို နောက် ကိုကြီး ‘ပွင့်ညှာ’ ကို တွေ့ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

“ ဆိုင်ကိုလာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ မလာရဲပါဘူး... လူတွေတစ်ပုံကြီးနဲ့ ”

‘ပွင့်ညှာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကြီးကို ဆိုင်မလာစေချင်ပါ။ ဆိုင်ကကောင်မတွေက ကိုကြီးကို ငမ်းကြောထကြမှာ စိုးရိမ်သည်။

“ ဒီလိုလုပ်ပါလား... ကိုကြီး မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ထားတယ်... နောက်နေ့ ဈေးလာရင် ‘ပွင့်ညှာ’ အဲ့ဒီကိုလာခဲ့လိုက်ပါလား... ကိုကြီး ရှိတယ် ”

“ဘယ်နားမှာလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“လာ ကိုကြီး လိုက်ပြမယ်”

‘ပွင့်ညာ’ ကိုကြီးကားပေါ်တက်ကာ ကိုကြီးနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ကိုကြီး တိုက်ခန်းက ဈေးနဲ့ သိပ်မဝေးလှပါ။

“ကိုကြီး ‘ပွင့်ညာ’ ကို နေ့တိုင်း စောင့်နေမယ်”

“ ‘ပွင့်ညာ’ ဈေးမလာရင်ကော ကိုကြီးရဲ့”

“ကိုကြီးကတော့ နေ့တိုင်းစောင့်နေမှာပဲ”

“ကဲ ‘ပွင့်ညာ’ လာပါပြီတဲ့... ကိုကြီး မရှိရင်ကော ‘ပွင့်ညာ’ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

‘ပွင့်ညာ’ ရှေ့ကို သော့တစ်ချောင်း ရောက်လာပါသည်။

“ဒါ ကိုကြီး အခန်းသော့ပဲ... ‘ပွင့်ညာ’ အထဲဝင်ပြီး မှာချင်တာမှာခဲ့လိုက်”

ငါးစာသာမြင်ကာ ငါးမြှားချိတ်ကို မမြင်မိတဲ့ ‘ပွင့်ညာ’ တစ်ယောက် ‘ဇော်’ ငါးမြှားတံမှာ လွယ်ကူစွာပဲ ငြိတွယ်မိပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကြားထဲ ‘ပွင့်ညာ’ အတွက် အချိန်ပေးရမှာဆိုတော့ ခရီးထွက်စရာရှိ၍ မလာခဲ့နဲ့အုံးဟု ‘မိစ်’ ဆီ စာရေးပေးလိုက်ရပါအုံးမည်။

‘ပွင့်ညာ’ ပြန်သွားတော့ ‘ဇော်’ တစ်ယောက်တည်း အကျယ်ကြီး အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ‘ရွှေယင်းမာ’ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သတိရမိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာတဲ့ သူ့ကို မှော်ဆရာတဲ့။ မိန်းမလှလေးတွေကို ပြုစားတတ်တဲ့သူတဲ့။

ခုတော့ သူပင် တကူးတက ပြုစားစရာမလိုအောင် ‘ပွင့်ညာ’ က သူ့ရဲ့ပိုက်ကွန်ထဲကို အတင်းတိုးဝင် လာခဲ့ပါသည်။

‘ပွင့်ညာ’ ဈေးလာတိုင်း ‘ဇော်’ တို့ ဟွေ့ဖြစ်ကျကာ တစ်ခါ

တလေ စာအုပ်ငှားမည် အကြောင်းပြကာ ညဘက်ကြီးလည်း ရောက်လာတတ်ပါသည်။

'ဇော်' ကလည်း မမကို စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်ကာ အိမ်ကိုမပြန် ဖြစ်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ ပိုလို့ပင် လွတ်လပ်ကာ ကဲချင်တိုင်းကဲခွင့် သာနေမိပါတော့သည်။

အဖေအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိတဲ့ အခါမှာတော့ 'ပွင့်ညှာ' မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်မှေးမှိန် သွားပါတော့သည်။

ကြောက်လိုက်တာ။ အဖေ ဒေါသဖြစ်နေပုံက အရမ်းကို ကြောက်စရာ ကောင်းခဲ့တာပါ။

အဲဒီနေ့ကလည်း ဖြစ်ချင်တော့ 'ပွင့်ညှာ' မဆင်ခြင်မိတာ ပါ။ အဖေ 'ပွင့်ညှာ' နောက်က ကားကြီးနဲ့ လိုက်ချောင်းနေတာ တို့မှ မသိ။ ကိုကြီးကို တွေ့ချင်စိတ်ကသာ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုံးလွှမ်းကာ ပြာလောင်ခတ်နေမိပါသည်။

ဆိုင်က ညခုနစ်နာရီ ပိတ်သည်ဆိုသော်လည်း ပစ္စည်းတွေ စစ်ရ၊ ပြန်ဖြည့်ရနှင့် နေ့စဉ် ညရှစ်နာရီခွဲလောက်မှ အပေါ်တက်ရ တာပါ။

ထိုနေ့ကတော့ စာအုပ်ဆိုင်ကို စာအုပ်စောစော အပ်ရမည် ဟု အကြောင်းပြကာ ညခုနစ်နာရီ ကျော်လောက်တည်းက ထွက် လာခဲ့မိပါသည်။

မြန်မြန် ရောက်အောင် ဆိုက်ကားလည်း ငှားစီးလာခဲ့မိ သည်။ စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးကို တွေ့ချင်စိတ်ပဲ ရှိနေသည်။

ကိုကြီးရဲ့ အကြည့်တွေ၊ ကိုကြီးရဲ့ အပြုံးတွေကြားထဲက 'ပွင့်ညှာ' ရုန်းမထွက်ချင်ပါ။ ဒီလို ရုန်းမထွက်ချင်၍လည်း 'ပွင့်ညှာ' ညကြီးမင်းကြီး စွန့်စားကာ ထွက်လာခဲ့မိတာကိုပဲ ကြည့်ပါ။

အဖေတို့ အမေတို့ သာသိလျှင် 'ပွင့်ညှာ' ကို ဘယ်လောက်

တောင် သတ်ပစ်ချင်ကျမလဲ မသိ။

‘ပွင့်ညှာ’ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုကြီးကို အရူးအမူး စွဲလန်းနေတာပဲ သိပါသည်။

ဆိုက်ကားရပ်ကာ လမ်းထဲကိုအဝင် လမ်းထိပ်မှာ ကိုကြီးရဲ့ ဟိုင်းလပ်ကား နက်ပြာရောင်ကြီး ထိုးဆိုက်ထားတာကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရ တိုက်တံခါးကိုအခေါက် ကိုကြီး တိုက်ပေါက်ဝတွင် ပေါ်လာပါသည်။

“သတိရလိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”

‘ပွင့်ညှာ’ ကိုကြီး ကိုယ်ကိုပြေးအဖက် ကိုကြီးက အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ထားတာကြောင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ အမောဖြေနေဆဲ...

“ဟင် ခွေးမ... တိရိစ္ဆာန်မ...အမိုက်မ... အခုထွက်လာမိး”

မိုးခြိမ်းသံလိုလို၊ တော်လဲသံလိုလို၊ အဖေရဲ့ ခူးခူးဝါးဝါး အော်သံက ခုထိတိုင် နားထဲမှာ ကြားယောင်နေဆဲပါ။

“အဖေ လိုက်လာပြီ ကိုကြီး... ‘ပွင့်ညှာ’ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကြီးကိုလည်း အဖေသတ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်... ကိုကြီး ပြေးပြေး”

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ကော...”

“ ‘ပွင့်ညှာ’ အဖေ့ကို တားထားမယ်”

‘ပွင့်ညှာ’ ကိုကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်ကာ အဖေ့ကို ပြေးဖက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်မိပါသည်။

“သမီး မှားပါတယ် အဖေရယ် ပြန်ပါတော့ ... သမီးနောက်ကို မမိုက်တော့ပါဘူး”

“ဟင် ခွေးသမီး... ကိုယ့်အစ်မ သေခဲ့ရတာကို မမှတ်သေးဘူး... လွှတ်စမ်း ငါ့ကို... ငါ ဒီကောင်ကို သတ်ရမှ ကျေမယ်”

ကြော့နဲ့ ဒီကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဖေ မလုပ်ပါနဲ့... ကိုကြီးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာမဆိုင်တာလဲ... ဒီကောင်ရောက်လာတည်းက အမျိုးမျိုး ဂြိုဟ်မွေနေတာ... ဒီကောင့်ကို အရှင်ထားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အ ဖေ...”

‘ပွင့်ညှာ’ က ဆွဲ၊ အဖေက ရုန်းနှင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေတာကို မိန်းမတစ်ယောက်က ငြိမ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေပေမယ့် ထိုမိန်းမကို ဘယ်သူမှ ဂရုမပြုမိကြပါ။

‘ဇော်’ က လမ်းထဲက အူယားဖားယား ထွက်ပြေးလာကာ ဟိုင်းလပ်ကားပေါ် တက်ပြေးပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသလို ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကလည်း ‘ပွင့်ညှာ’ လက်ထဲက ရုန်းထွက်ကာ ‘ဇော်’ နောက်ကိုလိုက်ဖို့ လမ်းထိပ်တွင် ရပ်ထားသော ကားကြီးပေါ်ကို ပြေးတက်ရင်း စက်ကို အမြန်နှိုးနေပါသည်။

‘ပွင့်ညှာ’ လမ်းထိပ်ကို အမြန်ပြေးလာကာ ကိုကြီး ကြားအောင် ကုန်းအော်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုကြီး အမြန်မောင်း... အဖေ လိုက်လာပြီ”

ကိုကြီးကားက ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းထွက်သွားသလို အဖေကားကလည်း ကိုကြီးနောက်က အရှိန်ဖြင့် လိုက်သွားတာကလွဲ၍ ‘ပွင့်ညှာ’ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ပါ။

အဖေလက်က ကိုကြီး လွတ်သွားသလား၊ မလွတ်ဘူးလား ဆိုတာလည်း ‘ပွင့်ညှာ’ မသိပါ။ မောမောဖြင့် အိမ်ကိုပြန်လာပြီး အိပ်လိုက်တာ မိုးစင်စင်လင်းမှ ‘ပွင့်ညှာ’ နိုးလာပါသည်။

အဖေလည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေမှန်း မသိပါ။ အဖေကားကြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာကိုတွေ့မှ ‘ပွင့်ညှာ’ ရင်ထဲအေးသွားပါသည်။

ကိုကြီး လွတ်သွားပြီနဲ့ တူပါရဲ့။ ခုဆို 'ပွင့်ညှာ' ကိုကြီးနဲ့ မတွေ့ရတာပဲ သုံးလခန့် ရှိနေပါပြီ။

ကိုကြီး ဘယ်ကိုများ ရောက်နေပါလိမ့်။

ကိုကြီးကို သတိရစိတ်ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ထုတ်ကိုင် လာခဲ့မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

'ပွင့်ညှာ' လွမ်းလိုက်တာ ကိုကြီးရယ်။

“အိမ်ကို ရောက်ပြီ ‘ပွင့်ညှာ’ ”

ကိုကြီးကို သတိရစိတ်ဖြင့် မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ကားပေါ်
ပါလာသော ‘ပွင့်ညှာ’ ကို မမ ‘ရွှေယင်းမာ’ သတိပေးလိုက်မှ ဘေး
ဘီကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်မိပါသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ‘ပွင့်ညှာ’ နေခဲ့ဘူးသော မြဲကြီးကို ပြန်ရောက်ပြီ

ပဲ။

“နောက်ကျလိုက်တာ ‘ယင်းမာ’ ရယ်...”

တိုက်ထဲကိုအဝင် ‘ဒေါ်ကြီးအိမ်’ က အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြို
ကာ မေးသလို Heart Key ကလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော
‘ပွင့်ညှာ’ ကို ထိုးဟောင်နေပါ၍ ‘ယင်းမာ’ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုး
လေးဖြင့် ဖိရင်း Heart Key ကို တီးတိုးပြောလိုက်မိသည်။

“ရှူး ဒါ ရန်သူမဟုတ်ဘူး... မမတို့ မိတ်ဆွေ... သွားတော့”

သခင်အလိုကို သိတတ်စွာ ခြံထဲကို ပြန်ပြေးသွားပါသည်။

‘ပွင့်ညှာ’ က ကြောက်ကာ ‘ယင်းမာ’ လက်ကိုခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပါ၍ ‘ယင်းမာ’ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“သွားပါပြီ ‘ပွင့်ညှာ’ ရဲ့”

“ ‘ယင်းမာ’ ပြန်ရောက်မလာသေးလို့ ‘ပယင်း’ စိတ်ပူနေတယ်... သွားတွေ့လိုက်အုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီးအိမ်... ‘ပွင့်ညှာ’ လည်းလာလေ”

‘ယင်းမာ’ ‘ပွင့်ညှာ’ လက်ကိုဆွဲကာ မေမေအခန်းတွင်းကို ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူပါလာလို့ Hear! Key က ဟောင်နေရတာလဲ”

“ဆိုင်မှာ စာရင်းတွေ ဝင်စစ်ရင်း ‘ပွင့်ညှာ’ ကို အဖော်ခေါ်လာခဲ့တာ”

‘ပွင့်ညှာ’ ဆိုတာနဲ့ မှိတ်ထားတဲ့ မေမေမျက်လုံးက ဖျတ်ကနဲ့ ပွင့်လာကာ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို ‘ယင်းမာ’ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ဟို မမ ခေါ်လာလို့ ပါလာတာပါ အန်တီ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... ‘ပွင့်ညှာ’ ကို သမီးခေါ်လာခဲ့တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ခု့ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး ခေါ်သွား”

‘ပွင့်ညှာ’ နဲ့တွေ့ပြီးတည်းက ‘ဇော်’ နဲ့ ‘ပယင်း’ အစေးမကပ်တော့တာကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ကို သမီး မနက်ကျရင် ပြန်ခေါ်သွားမှာပါ... ”

‘ပွင့်ညှာ’ လာ... မမ အခန်းထဲမှာ လိုက်အိပ်”

‘ပွင့်ညှာ’ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် ‘ယင်းမာ’ အခန်းထဲကို ပါ

လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဒီလိုပဲ... ပြီးတော့ မေမေ
မှာ သွေးတိုးနဲ့နှလုံးရောဂါကလည်း ရှိနေတော့ အလကားနေရင်း
ကို စိတ်တိုနေတာ... ‘ပွင့်ညှာ’ ခွင့်လွှတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမ”

‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကိစ္စကြီးကလည်း မေမေအား ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
ဖြစ်စေတာ ပါပါသည်။

‘ဒေါက်တာစောထီးရိပ်’ ရောက်မလာခင် အချိန်အထိ ‘ကို
ဇော်ထွန်း’ တစ်နေ့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မေမေ မျှော်လင့်
နေခဲ့ပေမယ့် ခုတော့လည်း မေမေစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးကာ
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေခဲ့ပုံရပါသည်။

တကယ်လို့သာ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့မည်
ဆိုလျှင် မေမေ ဘယ်လိုနေမှာလဲ။

ထိုညက ‘ယင်းမာ’ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်သလို ‘ယင်းမာ’
ကုတင်၏အောက်ဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခင်းအိပ်သော ‘ပွင့်ညှာ’
မှာလည်း အိပ်ပျော်ပုံမပေါ်ပါ။

အိပ်ပျော်သွားတော့လည်း ကယောင်ကတမ်း အသံတွေဖြင့်
ဆူညံနေပါသည်။

“ကိုကြီး ကိုကြီး... ‘ပွင့်ညှာ’ ကို မထားခဲ့ပါနဲ့... ကိုကြီးနဲ့
‘ပွင့်ညှာ’ လိုက်ခဲ့မယ်... ကိုကြီး...”

“‘ပွင့်... ညှာ’ ”

‘ယင်းမာ’ လှုပ်နှိုးမှ ‘ပွင့်ညှာ’ ထိတ်လန့်တကြား နိုးလာခဲ့ပုံ
ရပါသည်။

“ ‘ယင်းမာ’ ဘာတွေ ယောင်အော်နေတာလဲ... ကိုကြီးဆို
တာ ဘယ်သူလဲ ”

‘ပွင့်ညာ’ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကြီးက သေသွားပြီဖြစ်ကာ ‘ပွင့်ညာ’ ကို ဘဝခြားသွားပြီဆိုပြီး လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ‘ပွင့်ညာ’ ‘ကိုကြီး’ ကို မခွဲလို၍ လိုက်အခေါ် ကိုကြီးက ‘ပွင့်ညာ’ ရဲ့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကိုကြီးကို သတိရစိတ်ဖြင့် ‘ပွင့်ညာ’ မျက်ရည်အဝဲ ‘ယင်းမာ’ ရေအေးအေးတစ်ခွက် ခပ်လာကာ ‘ပွင့်ညာ’ ကို တိုက်လိုက်မိပါသည်။

“အိပ်ယာပြောင်းလို့ ‘ပွင့်ညာ’ အိပ်မရဘူးနဲ့ တူတယ်”
“ဟုတ်တယ်... ‘ပွင့်ညာ’ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာ... အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကြီးလည်းပါတယ်”

“ကိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ‘ပွင့်ညာ’ ရဲ့... ဘာတော်လဲ”
“ဟို ဟိုလေ”

‘ပွင့်ညာ’ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတာကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“ ‘ပွင့်ညာ’ ရဲ့ အသိပါ... သူက အိပ်မက်ထဲမှာ သေနေပြီ မမရဲ့... ‘ပွင့်ညာ’ ကို မခေါ်ဘူး... ‘ပွင့်ညာ’ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ”

ပြောရင်း ‘ပွင့်ညာ’ ရှိုက်အင် ‘ယင်းမာ’ နှစ်သိမ့်လိုက်မိပါသည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်ကစွဲနေလို့ မက်တာပါ ‘ပွင့်ညာ’ ရယ် ဒီနေ့ ဒီအိပ်မက်ပေမယ့် မနက်ဖြန် ဒီအိပ်မက် မက်ချင်မှမက်တော့မှာပါ... အိပ်တော့နော်”

‘ပွင့်ညာ’ ကို နှစ်သိမ့်ရင်း ‘ယင်းမာ’ ပါ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရပါသည်။

ကြိုးစားရင်းမှပဲ ‘ပွင့်ညာ’ ရဲ့ ‘ကိုကြီး’ ဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်

နိုင်လည်း စဉ်းစားတွေးတော နေမိပါသည်။

‘ပွင့်ညှာ’ ပုံစံကတော့ အတော်လေးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးလေးပါ။

မိုးလင်းကာနီးမှ ‘ယင်းမာ’ အိပ်ပျော်သွားတာဆိုတော့ ‘ယင်းမာ’ နီးလာချိန်တွင် ‘ပွင့်ညှာ’ အနားတွင် မရှိတော့ပါ။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ကာ ရေမိုးချိုးပြီးအပြင်ကို ထွက်လာတော့ ‘ပွင့်ညှာ’ က ‘ဒေါ်ကြီးအိမ်’ နဲ့ ဝိုင်းကူကာ လုပ်ပေးနေတာ တွေ့ရပါသည်။

ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါးပါ လူးထားတဲ့ ‘ပွင့်ညှာ’ ပုံစံလေးက လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါ။

‘ပွင့်ညှာ’ ကိုတွေ့မှ ‘ယင်းမာ’ နဲ့ မတော်တဲ့ အင်္ကျီတွေပေးဖို့ သတိရတာကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ဘီဒိုကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ‘ယင်းမာ’ မဝတ်ဘဲ ဖယ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပုံထဲက တစ်ထပ်ဆွဲကာ စာရေးစားပွဲပေါ်အတင် စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုက အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတာကြောင့် ကုန်းအကောက် ‘ပွင့်ညှာ’ ပိုက်ဆံအိတ်လေးဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်လေးက ပွင့်ကာ အထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း အပြင်ကို ထွက်ကျနေတာကြောင့် ပြန်ထည့်အပေး အေးစက်စက် မာကြောကြော အရာလေးတစ်ခုကို စမ်းမိတာမို့ ‘ယင်းမာ’ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ထိုအရာလေးကို ယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သော့လေးတစ်ချောင်းပါ။

သော့ဆိုပေမယ့် သေတ္တာခတ်တဲ့ သော့မျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ အတော်လေးကြီးတာဆိုတော့ ဘာကိုခတ်တဲ့ သော့များပါလိမ့်။

သော့ပုံစံကတော့ အိမ်ကိုခတ်တဲ့ သော့ပုံစံပါ။

သော့လေးကို ကြည့်ရင်း ‘ကိုစောထီး’ နဲ့ ‘ယင်းမာ’ သွား

ကြည့်ခဲ့တဲ့ 'ကိုဇော်ထွန်း' ရဲ့ တိုက်လေးကို သတိရလာမိပါသည်။
ထိုတိုက်လေးကို ခတ်တဲ့သော့များ ဖြစ်နေမလား။

'ယင်းမာ' ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ လိုရမယ်ရ ဆပ်ပြာ
တုန်းပေါ်တွင် သော့ပုံစံကို ဖိနှိပ်ကာ ယူထားလိုက်ပါသည်။
တကယ်လို့ 'ကိုဇော်ထွန်း' ရဲ့ သော့သာဖြစ်ရိုးမှန်ရင် 'ကိုဇော်ထွန်း'
နဲ့ 'ပွင့်ညှာ' ပါတ်သက်နေတာ သေချာပြီ။

ဒါဆို 'ပွင့်ညှာ' တစ်ညလုံးယောင်ကာ အော်နေတဲ့ 'ကိုကြီး'
ဆိုတာ 'ကိုဇော်ထွန်း' ကို ခေါ်နေတာများလား။

ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။ 'ယင်းမာ' ကိုအတွေ့ ဦးလေး 'ဦး
အောင်မြတ်' က ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာပျက်သွားရတာပါလိမ့်။

စတိုးဆိုင်ကိုလာရာ လမ်းတစ်လျှောက် 'ယင်းမာ' စဉ်းစား
လာခဲ့မိတာဖြစ်ပါသည်။ 'ပွင့်ညှာ' ကတော့ 'ယင်းမာ' ပေးလိုက်တဲ့
အကျီတစ်ပုံကြီးကို စိတ်ရောက်ကာ 'ယင်းမာ' စဉ်းစားလာတာကို
လည်း တွေးမိပုံမရပါ။

'ယင်းမာ' စိတ်ထဲမှာတော့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေမိပါပြီ။
ပထမ 'ပွင့်ညှာ' ကို ဆိုင်မှာ ချခဲ့ကာ ဈေးဘက်ကိုပြန်လာပြီး
'ယင်းမာ' အသိ သော့ကုလားဆီမှာ သော့အပ်မည်။ သော့ရပြီဆို
လျှင် ဆေးရုံသွားကာ 'ကိုစောထီး' ကို ခေါ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်မည်။

'ကိုဇော်ထွန်း' ရဲ့ သော့ဖြစ်တာ သေချာပြီဆိုလျှင်တော့
'ကိုဇော်ထွန်း' ကို ပြန်တွေ့ရဖို့ မဝေးတော့ဘူးဟု ထင်မိပါသည်။

အတွေးဖြင့် 'ယင်းမာ' စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင် 'ပွင့်ညှာ' ကို ချပေး
လိုက်ပါသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် 'ပွင့်ညှာ' ၏ဖခင် ဦးလေး 'ဦးအောင်မြတ်'
ကို တွေ့ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် 'ယင်းမာ' ကိုတွေ့ကာမှ ဦးလေး
'ဦးအောင်မြတ်' က မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ကားခေါင်းကိုဖွင့် လိုက်

တာမို့ 'ယင်းမာ' နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ဈေးဘက်ကို မောင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ 'ပွင့်ညှာ' ဆီမှ သော့တံသည် 'ကိုဇော်ထွန်း' ရဲ့ သော့ဟုပဲ ယုံကြည်နေမိပါသည်။

ညနေပိုင်းမှ သော့ကရမှာမို့ 'ကိုစောထီး' ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားမိပါသည်။

“ဒီနေ့ သတင်းထူးတယ်”

“ဘာ သတင်းလဲ”

“သိချင်ရင် ညနေ ဆေးရုံရှေ့မှာ စောစောထွက်စောင့်နေ... 'ယင်းမာ' လာခဲ့မယ်”

“အခု စောင့်နေမယ်ဆိုရင်ကော”

“ကုလားမကြီးတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်”

'ကိုစောထီး' ရယ်မောကာ ဖုန်းချသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ကိုစောထီး' ဟာ 'ယင်းမာ' အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူတစ်ယောက်ဆိုတာ 'ယင်းမာ' နှလုံးသားထဲက အလိုလို ယုံကြည်လက်ခံနေမိပါသည်။

“ကြာလိုက်တာ ‘ယင်းမာ’ ရယ်”

ဆေးရုံရှေ့အရောက် ‘ကိုစောထီး’ က လှမ်းပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“ဆေးရုံကလူတွေက ကိုယ့်ကို ကုလားအုပ်မှတ်ပြီး ကန်ဖွန်းရွက် လာကျွေးမလို့ ပြင်နေကြပြီ”

‘ယင်းမာ’ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်လေးကြုံကာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ ‘ကိုဟေထီး’ ကို ညနေမှ လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ ”

“ကိုယ်က ‘ယင်းမာ’ ဆီက ဖုန်းလာပြီးထဲက တစ်ချိန်လုံး အပြင်ပဲထွက်စောင့်ချင်နေတာဆိုတော့ လူက အထဲမှာ လည်ပင်းက အပြင်ရောက်နေတာဆိုတော့ ကုလားအုပ်လို့ ထင်ကြတော့တာပေါ့”

“သိပ်ကို အပိုတွေ ပြောတတ်တာပဲ”

‘ယင်းမာ’ မျက်စောင်းထိုးကာ အပြော ...

“ ‘ယင်းမာ’ နဲ့တွေ့မှ ပြောတတ်တာဆိုတော့ ‘ယင်းမာ’ အပြစ်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ‘ယင်းမာ’ အပြစ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ထားကို ထားရမှာ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲ မှာ ကိုယ်က အရိုးဆုံးနဲ့ အအေးဆုံးဆိုပြီး စံတင်ထားတာ... ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဘာလဲ... အထဆုံးနဲ့ အရွဆုံးဖြစ်နေလို့လား”

‘ယင်းမာ’ တမင်ကို ရွဲကာ ပြောလိုက်မိတော့ ...

“မဟုတ်ဘူး... အကဲဆုံးနဲ့ အသဲဆုံး”

‘ယင်းမာ’ ကားကို ဈေးဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သွား နေတာလဲ”

‘ကိုစောထီး’ က တအံ့တဩမေးလာပါသည်။

“ရှင့်ကို ခိုးပြေးမလို့”

‘ယင်းမာ’ ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ ကြိတ်မှိတ်ပြီးအဖြေ ...

“ဒါဆိုလည်း စောစောကပြောရောပေါ့... အဝတ်အစားတွေ ပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့လိုက်တယ်... ခိုးပြေးပြီးမှတော့ ကျောရ ရုံ မကြံနဲ့နော်... ဒီက မခိုးခင်ထဲက လိုက်ချင်နေတာ”

‘ယင်းမာ’ အသံထွက်အောင်ပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

ဆရာဝန်ကလည်း စာတွေ တတ်သားပါလား။ ‘ယင်းမာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလူနဲ့ကျမှ ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် ပျော်ရွှင်နေမိတာပါလိမ့်။

“တကယ်ပါ ‘ယင်းမာ’ ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်... ဒီလိုချစ်

တယ်ဆိုတာမှာလည်း 'ယင်းမာ' ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မပါ ပါဘူး...
'ယင်းမာ' မှာ ဘာမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်အချစ်က
တော့ မပြောင်းမလွဲဘဲ ထာဝရချစ်နေမယ့် အချစ်မျိုးပါ။"

'ယင်းမာ' ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ဈေးရေတွင် ကားကို
ရပ်ကာ သော့ပြင်ကုလားဆီကို လျှောက်အလာ ...

" 'ယင်းမာ' ဘယ်လဲ "

'ကိုစောထီး' 'ယင်းမာ' ဘေးက ပါလာခဲ့ပါသည်။

"သော့ပြင် ကုလားဆီ သွားမလို့။"

'ယင်းမာ' က ပြောမှ မနက်က 'အရေးကြီးတယ်' ဆိုတဲ့
စကားကို ပြန်အမှတ်ရလာမိပါသည်။

"မနက်ကပြောတဲ့ ကိစ္စက ဒီကိစ္စလား။"

"ဟုတ်တယ်... 'ကိုဇော်ထွန်း' အခန်းသော့လို့ထင်တယ်"

"ဘယ်သူ့ဆီက ရတာလဲ"

'ယင်းမာ' မနေ့က ကိစ္စတွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်မိပါ
သည်။

" 'ယင်းမာ' လည်း မသင်္ကာတာနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲက ဆပ်ပြာ
တုန်းမှာကပ်ပြီး ယူလာခဲ့လိုက်တာ "

"ဒါဆို 'ကိုဇော်ထွန်း' နဲ့ ပါတ်သက်ခဲ့တာ အဲဒီ 'ပွင့်ညှာ' တို့
သားအဖပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။"

'ယင်းမာ' ခေါင်းညိတ်ကာ ကုလားဆီက သော့ရသည်နှင့်
'ကိုဇော်ထွန်း' အခန်းရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ မသိရ
ခင်က သိချင်စိတ်ဖြင့် စိတ်ကအရမ်းလှုပ်ရှားနှိုးကြားနေသလောက်
တကယ်တမ်းသိရတော့မည်ဆိုသောအခါ 'ယင်းမာ' နှလုံးတွေ အရမ်း
ခုန်ကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်လာမိပါသည်။ ရှေ့
ဆက်မသွားဝံ့သလို နေရာတွင်အရပ် 'ကိုစောထီး' က 'ယင်းမာ' ရဲ့

ခံစားမှုကို နားလည်သလို တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းပြောပါသည်။

“ ‘ယင်းမာ’ မလိုက်ချင်လည်း နေခဲ့လေ... ကိုယ့်ကို သေ့ပေးလိုက် ”

တစ်ယောက်ထဲလည်း မနေရဲပြန်တာကြောင့် ‘ကိုစောထီး’ နဲ့အတူ သေ့ကိုအဖွင့် ချက်ကနဲ မြည်သံနဲ့အတူ သေ့ပွင့်သွား၍ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

မျှော်လင့်တုန်းက အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် စာကယ်တမ်း ဖြစ်လာတော့ ‘ယင်းမာ’ သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင်ပါ။

ဒါဆို ‘ပွင့်ညှာ’ နဲ့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ တကယ်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့တာပေါ့။

“ ‘ပွင့်ညှာ’ ရယ် ”

ဒါကြောင့် ‘ပွင့်ညှာ’ ကိုအတွေ့ မေမေမျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။

‘ပွင့်ညှာ’ က ကလေးမို့ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နဲ့ မေမေတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သတိမမူမိဘဲ နေပေမယ့် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ တော့ သူ့ကြောင့်ပဲ သေသွားရတဲ့ ‘ပွင့်ညှာ’ ရဲ့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်သင့်ပါသည်။

ခုတော့ တကယ့်ကို ရက်စက်ယုတ်မာလွန်းတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ။

အခန်းက သန့်ရှင်းသပ်ယပ်မှု မရှိသလို လူမနေတာကြာပြီမှန်းလည်း သိသာအောင် အနံ့အသက်တွေက ဆိုးဝါးနေပါသည်။

အဆိုးဆုံးက စားလက်စ ခေါက်ဆွဲကျော်နဲ့ ကြက်သားသုပ်ဆီက အနံ့ပြင်းပြင်းစူးစူးဝါးဝါးတွေပါ။

‘ကိုစောထီး’ က အဝတ်တွေတို့လို့ တွဲလောင်းနဲ့ အခန်းကို

လျှောက်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“လူမနေတာ နှစ်လသုံးလလောက်တော့ ရှိပုံပဲ”

တိုက်ခန်း တစ်ခန်းလုံး ကုတင်တစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲခုံ တစ်လုံးနှင့် ဆက်တီတစ်စုံပဲ ချထားတာ တွေ့ရပါသည်။

စာရေးစားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသော စာအုပ်က ရေးလက်စ ဘောပင်ပါ အသင့်ရှိနေကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာ၍ ထ သွားတဲ့ပုံဖြင့် ဘောပင်က အဖုံးဖွင့်လျက် ရှိနေပါသည်။

‘ကိုစောထီး’ က စာအုပ်ကို ယူကြည့်နေပါသည်။

စာအုပ်က ပွဲရုံမှ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းစာအုပ်ပါ။ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်းထဲက ယခင် ဖေဖေလူယုံတော်ကြီးကို ပြန်ခေါ်ကာ ကြီးကြပ်ခိုင်းထားရပါသည်။

‘ကိုဇော်ထွန်း’ ဝင်ကိုင်တဲ့နှစ်အတွင်း သိန်းသုံးဆယ်လောက် စာရင်းကွာနေတာကိုလည်း ‘ယင်းမာ’ သိထားပြီးပါပြီ။ မေမေ စိတ် ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဘာမှမပြောသလို ‘ဘဘဦးရွှေလှ’ ကိုလည်း မေမေ ကို ဘာမှ မပြောဖို့ မှာထားပြီးပါပြီ။

စားလက်စပုံစံကြည့်ရတာတော့ ရုတ်တရက်ထွက်သွားတဲ့ပုံ ပဲ။ အိပ်ရာဘေးတွင် ဒီအတိုင်းရှိနေသော လက်ပတ်နာရီတို့ကို ကြည့်ကာ ‘ကိုစောထီး’ က လှမ်းပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဆို ‘ယင်းမာ’ တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ ‘ယင်းမာ’ ပြောတဲ့ ဦးလေး ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကို သွားမေး ကြည့်မှပဲ သိရမှာပေါ့”

‘ယင်းမာ’ အခန်းတံခါးကို သေ့ခတ်ကာ စတိုးဆိုင်ကိုပြန် အလာ ဆိုင်မှာ ဦးလေး ‘ဦးအောင်မြတ်’ မရှိတော့ပါ။

“ဈာကို ခဏပြန်အုံးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

ကြည့်ရတာ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကိစ္စ ပေါ်မှာကို သိ၍ ဦးလေး

ဦးအောင်မြတ် ရှောင်ထွက်သွားတဲ့ပုံပါ။

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်လို့ ဒေါ်လေးကို ပြောသွားလဲ”

“ဘာမှလည်း ပြောမသွားဘူး”

ဧကန္တ ‘ယင်းမာ’ လာစုံစမ်းမှာကိုသိ၍ ကြိုထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

‘ယင်းမာ’ ‘ကိုစောထီး’ ကို လှမ်းအကြည့် ‘ကိုစောထီး’ က ‘ယင်းမာ’ ကို တီးတိုးပြောသည်။

“လူပျောက်တိုင်မလား... ကိုယ်တို့လည်း ဒီထက်ပိုစုံစမ်းလို့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး... ရဲကိုတိုင်ရင်တော့ ဒါသူတို့ကိစ္စဖြစ်သွား ဖြေ”

ရဲကိုတိုင်မည်ဆိုတော့လည်း မေမေ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်နေတာမို့ ‘ယင်းမာ’ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

တော်ကြာ ‘ယင်းမာ’ တို့ထင်သလို မဖြစ်ဘဲ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူသွားတယ်ဆိုလျှင် ကြားထဲက အရှက်ရမှာက ‘ယင်းမာ’ နဲ့ မေမေပါပဲ။

“မေမေ့ကို တိုင်ပင်ကြည့်ပါအုံးမယ်”

‘ယင်းမာ’ သက်ပြင်းချကာ ကားကိုမောင်းအလာ ‘ကိုစောထီး’ က ‘ယင်းမာ’ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သူပါ သက်ပြင်းချနေမိပါ သည်။

ခုချိန် ‘ယင်းမာ’ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ‘စောထီး’ လည်း ရိပ်စားမိပါသည်။ ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ကာ စိတ်မချမ်း သာလျှင်တောင်မှ နောက်ထပ် စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ‘စောထီး’ လည်း မ ဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

ဒါက ‘ယင်းမာ’ ကို နားလည်ခံစားပေမိလို့လေ။

နှစ်သိမ့်သလို ‘ယင်းမာ’ ပခုံးလေးကို အပုတ် ‘ယင်းမာ’

ကိုယ်လေးက ပျော့အိကာ သူ့ရင်ခွင့်ထဲ တိုးဝင်လာပါသည်။

‘ယင်းမာ’ ကားကို ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ‘ကိုစောထီး’ ရင်ခွင့်ထဲတိုးဝင်ကာ လှိုက်လှဲစွာ ရှိုက်ငိုလိုက်မိပါသည်။

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အရှက်ထုပ်ကြီးကို ‘ယင်းမာ’ ဘယ့်လို ဖြည့်ရက်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီစကားတွေကိုလည်း ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြောရက်ပါ့မလဲ။

“ကိုယ် ‘ယင်းမာ’ ကို နားလည်ပါတယ်... စာလည်း စာနာတယ်”

မိန်းကလေးတန်မဲ့ မာကြောဟန်ဆောင်ကာ အလုပ်တွေလုပ်နေပေမယ့် ‘ယင်းမာ’ နှလုံးသားကလည်း နုနယ်သော နှလုံးသားပါ။ ‘ယင်းမာ’ လည်း ခံစားတတ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လင်အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေရတဲ့ မေမေ့ဘဝကို ပိုစာနာသည်။

‘ယင်းမာ’ ပင် ‘ကိုဇော်ထွန်း’ ရဲ့ ဖေါက်ပြန်မှုအတွက် ဒီလောက်ခံစားနေရလျှင် မေမေက ဒီသတင်းကိုကြားရလျှင် ဘယ်လိုများ ခံစားရမှာလဲ။

“ ‘ယင်းမာ’ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

‘ကိုစောထီး’ ကို အားကိုးသလို အမေး ...

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့... အန်တီကိုလည်း ဘာမှ မပြောနဲ့... ဒီအတိုင်းပဲနေ... ဒီကြားထဲ သူ့ဖာသူ တစ်ခုခု ထူးခြားချင်လည်း ထူးခြားလာမှာပေါ့”

‘ကိုစောထီး’ ပြောသလိုပင် ထူးခြားမှုက ‘ယင်းမာ’ တို့ ကို ကြိုစောင့်နေပါသည်။

ခြံထဲမှာ ရဲကားရောက်နေကာ မေမေက ရဲမှူးနှင့် ထိုင်စကား ပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

‘ယင်းမာ’ မေမေအနားကို အပြေးသွားကာ စိုးရိမ်ပူပန်သလို မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

“အိမ်ကားကို တွေ့လာလို့တဲ့”

မေမေ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေ သော ဟိုင်းလပ်ကား၏ နံပါတ်ပြားရှိနေပါသည်။

“ဘယ်ကတွေ့လာတာလဲ... ဒါကို ဘယ်ကတွေ့လာတာလဲ”

ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် 'ယင်းမာ' စိတ်လှုပ်ရှားစွာအမေး
မေမေက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လှမ်းဖြေပါသည်။

“ရခိုင်ရိုးမရဲ့ ဟိုးချောင်ထဲက တွေ့လာတာတဲ့... ကားတစ်
စီးလုံးကတော့ ရစရာမရှိအောင် မီးလောင်ထားတယ်တဲ့...”

“ဒါဆိုလူကော ... ကားပေါ်မှာ ပါလာခဲ့တဲ့ လူကော”

'ယင်းမာ' စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာအမေး 'ကိုစောထီး' က
'ယင်းမာ'ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ သတိပေးပါသည်။

“ 'ယင်းမာ' စိတ်ကိုထိန်းလေ ”

'ယင်းမာ' ပူပန်တာ မေမေ့အတွက်ပါ။ မေမေခံနိုင်ရည်ရှိ
အောင် 'ယင်းမာ' မေမေ့ရှေ့ဘက်က ကြိုခံပေးနေတာပါ။

“လူကတော့ အစအနတောင် ရှာလို့မတွေ့ပါဘူး... တကယ်
လို့ ကားကော လူပါ မီးလောင်ခံရတယ်ဆိုရင် ရုပ်ကြွင်းကို ကား
ထဲမှာ ရှာလို့တွေ့မှာပါ... ခုတော့ ကားထဲမှာ ဘာအစအနမှ
တောင် ရှာလို့မတွေ့ပါဘူး... ဒီကားကို တွေ့ခဲ့တာကလည်း ထင်း
ခုတ်သမားတစ်ယောက်က တွေ့ခဲ့လို့ စခန်းကို လာအကြောင်း
ကြားတာပါ... ဒီက အစ်မကြီးတို့ကလည်း တိုင်ချက်ဖွင့်မထား
တော့ ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီးမှ လာခဲ့ရတာဆိုတော့ တစ်ပါတ်လောက်
နောက်ကျသွားတယ်”

“ကျွန်မတို့ တိုင်ချက်မဖွင့်ဘူးဆိုတာကလည်း သူက ခရီး
ခဏခဏထွက်တတ်တော့ အချိန်တန် ပြန်လာမှာပဲဆိုပြီး မဖွင့်ဖြစ်
တာပါ”

“ဒါဆို 'ဦးဇော်ထွန်း' ပျောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွား
ပြီလဲ”

စခန်းမှူးရဲ့အမေးကို မေမေက စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ဖြေပါ
သည်။

“သုံးလလောက်တော့ ရှိနေပါပြီ”

“ဒီကြားထဲ အစ်မကြီးတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် လုံးဝမရခဲ့ဘူး ပေါ့”

“မရခဲ့ပါဘူး”

မေမေ့အသံက နွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် တိုးလျှနေပါသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့တဲ့ ပုံစံလည်းပေါက်နေပါ၍ ‘ယင်းမာ’ မေမေ့ကို ဝင်ဖေးမလိုက်မိပါသည်။

“မေမေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့... ‘ကိုစောထီး’ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

‘ယင်းမာ’ အပြောကို မေမေက အပြုံးဖြင့် တုန့်ပြန်ပါသည်။

“ ‘ဇော်’ မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မေမေသိပါတယ်ကွယ်... သမီးမေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောမနေပါနဲ့”

ပြောရင်း မေမေ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များအကျ ‘ကိုစောထီး’ က မေမေ့ကို လှမ်းနှစ်သိုမိပါသည်။

“အန်တီမှာလည်း ရောဂါရှိတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ တွေးမနေစေချင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်... ဒီရောဂါဟာ ဒင်းကြောင့် ရတဲ့ ရောဂါမဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ်ခံဖို့ကိုလည်း အန်တီ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ... အန်တီရောဂါဟာ သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ရတဲ့ ရောဂါပါ... အန်တီသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် လူလောကမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ထဲ အဖော်မဲ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ရောဂါပါ”

“မေမေက ဘာလို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရမှာလဲ... မေမေ့အနားမှာ ‘ကိုစောထီး’ လည်း ရှိနေမှပဲ”

“ရောဂါအတွက် ဆရာဝန်ရှိသလို... ရာဇဝတ်မှုအတွက်

လည်း ဥပဒေဆိုတာ ရှိတာကို မေမေသိထားပါတယ်...
တကယ်တော့ 'ဇော်' ကို သတ်ခဲ့တာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး...
မေမေကိုယ်တိုင် ပါပဲ”

“ဘုရားရေ”

'ယင်းမာ' ထိတ်လန့်စွာ မေမေ့ကိုအကြည့် မေမေ့မျက်ဝန်း
တွေက အေးစက်မာကြောလာကာ မေမေ့အသံကလည်း ကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်လာခဲ့ပါသည်။

မေမေဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီပုံစံက မေမေ့ပုံစံမဟုတ်ပါဘူး။ 'ယင်း
မာ' မျက်ရည်များပေါက်ပေါက်ကျလာကာ မေမေ့ကို အော်ပစ်လိုက်
မိပါသည်။

“မေမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မေမေ အမှန်တွေကိုပဲ ပြောနေတာပါ”

ပြောရင်းမှ 'ပယင်း' မျက်ဝန်းထဲ 'ဇော်' ဆီကို ရောက်သွား
ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ပြန်လည်ကာ မြင်ယောင်လာမိပါသည်။

တကယ်တော့ 'ဇော်' သူ့ကို စိတ်ကောက်ကာ ထွက်
သွားခဲ့တာမို့ ပြန်လာစေချင်တာ 'ပယင်း' ဆန္ဒပါ။

သမီး 'ရွှေယင်းမာ' ရှေ့မှာမို့ ဟန်ဆောင်ကာ နေရပေမယ့်
'ဇော်' တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လိုများ နေလေမလဲ သိချင်နေမိပါ
သည်။

ပွဲရုံမှာလည်း 'ဇော်' မနေဘူးဟု သိရတော့ 'ဇော်' ဘယ်မှာ
နေသလဲ သိချင်စိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရပါ။

တစ်ပတ်ကနေ နှစ်ပတ်ကြာလာတော့ 'ပယင်း' မနေနိုင်တော့
ပါ။ သမီး 'ယင်းမာ' စတိုးဆိုင်သွားသည်နှင့် ပွဲရုံကိုသွားမည် အ
ကြောင်းပြကာ ခင်ပွန်းသည်ရှိစဉ်ထဲက ဝယ်ထားကာ ခင်ပွန်း
သည်စီးခဲ့တဲ့ ကားမို့ မရောင်းရက်ဘဲ သိမ်းထားတဲ့ မာစီဒီးကား
အမဲကြီးကိုမောင်းကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်မိပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် ရှိစဉ်တည်းက ကားမောင်းသင်ထားပေးကာ

လိုင်စင်လည်း ယူထားပေးပေမယ့် 'ပယင်း' မမောင်းခဲ့ရပါ။ ခုတော့ 'ပယင်း' မောင်းခွင့်သာခဲ့ပါသည်။

'ဇော်' မှတ်မိမှာစိုး၍ မျက်မှန်အမဲတပ်ကာ ခေါင်းစီးပုဝါလည်း စီးထားပါသေးသည်။ တစ်ပတ်လောက် လိုက်ချောင်းသည် နှင့် 'ဇော်' ဇာတိရုပ်က ဘွားကနဲ ပေါ်လာပါတော့သည်။

မနက်ပိုင်း 'ပွင့်ညှာ' နဲ့ ရှုပ်ကာ ညပိုင်း 'မိစံ' နဲ့ အတူအိပ်တာကို 'ပယင်း' မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

သူများပြောတာဆို 'ပယင်း' နဲ့ 'ဇော်' ကို မနာလို၍ ပြောတာဟု 'ပယင်း' ထင်မိကောင်း ထင်မိတာသေချာပေမယ့် ခုကိစ္စတွေက 'ပယင်း' မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်တွေ့ခဲ့ရတာဆိုတော့ 'ပယင်း' မယုံလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် 'မိစံ' ကို ဘယ်လိုပထုတ်လိုက်သည်မသိပါ။ 'ပွင့်ညှာ' ကို ညဘက်ချိန်းတဲ့အဆင့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

'ပွင့်ညှာ' ကလည်း အညှာလွယ်လိုက်တာ 'ဇော်' အပြောကောင်းတာနဲ့ပဲ လွယ်လွယ်ပါရလေသလား။

'ပွင့်ညှာ' မိဘတွေကလည်း ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ 'ပွင့်လွှာ' တုန်းကလည်း တစ်ခါ ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ။ ခုတစ်ခါ အမှတ်မရှိ 'ပွင့်ညှာ' ကို လွှတ်ထားပြန်သည်။

'မလှကြည်' က တောသူမ အတုံးအ အမိုထားပါ။ 'ကိုအောင်မြတ်' ကကော 'ပွင့်ညှာ' ကို မထိန်းသိမ်းတော့ဘူးတဲ့လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို သမီး 'ရွှေယင်းမာ' သိသွားလို့ မဖြစ်ပါ။ မသိခင်ကတောင် 'ဇော်' ကို အထင်သေး၊ အမြင်သေးနေတာ။ သိသွားလို့ကတော့ အိမ်ရိပ်ကိုပင် ထပ်နင်းခွင့်ရမည်မထင်ပါ။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် 'ဇော်' ကို စည်းရုံးကာ အိမ်ကို ပြန်

ခေါ်မည်အတွေးဖြင့် 'ဇော်' တိုက်ခန်းရှိရာကိုအလာ ဆိုက်ကားတစ်စီး သူမကားနားတွင်ရပ်ကာ 'ပွင့်ညှာ' လမ်းထဲ ပြေးဝင်သွားတာကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

'ပွင့်ညှာ' ပြေးဝင်သွားပြီး မကြာခင် ထရပ်ကားတစ်စီး ထပ်ရောက်လာကာ ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားတာကြောင့် ခေါင်းကို ပုဝါစီးကာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ချောင်းအကြည့် 'ကိုအောင်မြတ်' ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သည့်နောက် 'ကိုအောင်မြတ်' ရဲ့ အော်သံ၊ ပွင့်ညှာရဲ့ အော်သံအဆုံးမှာတော့ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

'ဇော်'။ 'ပယင်း' ရဲ့ 'ဇော်' ပေါ့။

'ဇော်' က 'ပယင်း' ကိုမမြင်ပါ။ ဟိုင်းလပ်ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးပြီး အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်သွားသလို 'ဦးအောင်မြတ်' ကလည်း ထရပ်ကားပေါ်တက်ကာ 'ဇော်' ကားနောက်ကို အရှိန်ဖြင့် လိုက်သွားတာကို 'ပယင်း' မြင်နေရပါသည်။

တကယ့်လျှို့ဝှက်သည်းဖို ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ 'ပယင်း' ရပ်ကြည့်နေချိန် 'ပယင်း' အနားက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။

မှော်ဆရာရဲ့ သားကောင်မလေး 'ပွင့်ညှာ' ကလွဲလို့ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ။

'ပယင်း' 'ဇော်' အခန်းဆီကို လျှောက်လာကာ အခန်းတွင်းကို ဝင်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

'ပယင်း' မြင်ကွင်းထဲမှာ အခန်းတစ်ခန်းဟု မမြင်။ သားရဲတွင်းတစ်တွင်းဟုသာ မြင်မိပါသည်။

'ပယင်း'၊ 'ပွင့်လွှာ'၊ 'မိစ်' နှင့် 'ပွင့်ညှာ' တို့က 'ဇော်' ဆိုတဲ့

လူတိရိစ္ဆာန်ကြီးရဲ့ သားကောင်တွေပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်ပဲ သမီးက ပြောခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ ‘ဇော်’ ကို မှော်ဆရာတဲ့။

သမီးပြောတာ မမှားပါဘူး သမီးရယ်။ ‘ဇော်’ ဟာ တကယ့်မှော်ဆရာပါပဲ။

သည်လိုလူတစ်ယောက်ကို ပိုမိုအစွမ်းထက်လာအောင် ပြုပြင်ခဲ့တာက မဆင်ခြင်တဲ့ မေမေရဲ့ အမှားပါပဲ။

မေမေကြောင့် ‘ပွင့်လွှာ’ တို့ ‘ပွင့်ညှာ’ တို့ ဘဝဆုံးခဲ့ရသလို မေမေဘဝလည်း သူ့ရဲ့ ပြုစားမှုအောက်မှာ လည်စင်းပြီး ခံခဲ့ရတာပါပဲ။

မေမေရဲ့ အမှားကို မေမေပဲ ခံပါ့မယ်။ သမီးတို့ လုံးဝမခံစေရဘူး။ မေမေစခဲ့တဲ့ ဇာတ်ဆိုတော့ မေမေပဲ နိဂုံးချုပ်ပေးပါ့မယ်။

ကံကောင်းလျှင်တော့ ‘ပယင်း’ ကိုယ်တိုင် နိဂုံးချုပ်စရာမလိုပဲ သူ့ဘာသာသူပဲ နိဂုံးချုပ်ချင်လည်း ချုပ်သွားနိုင်တာမို့ ‘ဇော်’ ရဲ့ သားရဲတွင်းကို သော့ခတ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ‘ဇော်’ နာရေးသတင်းကြားရလိမ့်မည်ဟု ‘ပယင်း’ ထင်ထားမိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းသော်လည်း ဒီလိုလူမျိုး အသက်ရှင်နေတာထက် သေသွားလျှင် ပိုကောင်းတာမို့ မေတ္တာပို့နေဆဲ ...

“ မမ ”

“ ဟင် ”

‘ပယင်း’ လန့်ဖျန်ကာ အသံလာရာကို လှည့်အကြည့် ...

“ မမ သိပ်ရက်စက်တာပဲ ”

‘ဇော်’ ပုံစံက စုတ်ပြတ်ကာ ပေရေနေပါသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ပွန်းပဲ့နေကာ တံတောင်ဆစ်တွေမှာလည်း ခြစ်မိရာ

တွေနှင့်မို့ 'ပယင်း' ထိတ်လန့်စွာအကြည့် ...

“ ‘ဇော်’ မှာဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ‘မမ’ လာခေါ်နိုး... လာခေါ်နိုးနဲ့ စောင့်လိုက်ရတာ... ‘မမ’ တကယ်တမ်း လွတ်လိုက်တာ ဦးအောင်မြတ်’ လား...”

“ ‘ဦးအောင်မြတ်’ ကို ‘မမ’ က ဘာလို့လွတ်ရမှာလဲ ”

“ မသိဘူးလေ... ဖွင့်ပွဲနေ့က ‘ပွင့်ညှာ’ ကို ‘ဇော်’ ကြည့်မိလို့ ‘မမ’ စိတ်ဆိုးပြီး လွတ်လိုက်တာလားလို့ ‘ဇော်’ လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးတာ ကားကော လူပါ ရခိုင်ရိုးမထဲကို ထိုးကျသွားမှ ‘ဦးအောင်မြတ်’ လည်း ပြန်သွားတယ် ”

“ ကားပါ ထိုးကျသွားတယ်ဆို ‘ဇော်’ က ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ ”

“ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်မိလို့ပေါ့ ‘မမ’ ရယ်... နင့်မို့ဆို ခုချိန်လောက် ‘ဇော်’ အတွက် ‘မမ’ သရဏဂုံတင်နေရလောက်ပြီ ”

‘ပယင်း’ စိတ်ထဲမှ ပြုံးကာ ‘ဇော်’ ကို လှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ဇော်’ က တော်တော်အသက်ပြင်းတာပဲနော်... အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း ကားနဲ့တိုက်တာ မသေဘူး ”

“ မသေဆို ‘မမ’ သမီးပြောသလို ‘ဇော်’ က မှော်ဆရာဖြစ်နေတာကိုး... ခုလည်း ‘မမ’ ကို သတိရလွန်းလို့ ‘ဇော်’ ပြန်လာခဲ့တာ ”

‘ပယင်း’ ‘ဇော်’ မျက်နှာကို ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ပါးစပ်ပါပဲ။ ဒီပါးစပ်ကို ယုံတဲ့

မိန်းကလေးတွေကတော့ ‘ဇော်’ ရဲ့ သားရဲတွင်းမှာ ကျဆုံးခဲ့ကြပေမယ့် ‘ပယင်း’ ကတော့ ‘ဇော်’ ကို မယုံကြည်တော့ပါ။

“ ‘ဇော်’ ခာလာတယ် ‘မမ’ ... ဘာရှိလဲ ”

“ခဏနေအုံးနော်... ‘မမ’ သွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

‘ပယင်း’ ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်လာကာ ‘မငွေအိမ်’ ကို ဈေးခိုင်းလိုက်မိပါသည်။ ‘မငွေအိမ်’ ရေချိုးနေချိန်မို့ ‘ဇော်’ ဝင်လာတာကိုလည်း မြင်ပုံမရပါ။

Heart Key ကလည်း ကိုယ့်အိမ်သားမို့ ‘ဇော်’ ကို မဟောင်း ခဲ့လေတော့ ‘ပယင်း’ အတွက် အစစအရာရာ ကံကောင်းနေခဲ့ပါသည်။

‘မငွေအိမ်’ ထွက်သွား၍ ‘ပယင်း’ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်အလာ ‘ဇော်’ က ရေချိုးပြီးနေပါပြီ။

‘ပယင်း’ ကိုအတွေ့ လှမ်းဖက်ကာ ‘ဇော်’ က တီးတိုးစကား ဆိုသည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ ‘မမ’ ရယ်... တစ်ရက်မှကို ‘ဇော်’ မမေ့ဘူး”

‘ပယင်း’ အပြုံး ...

“ ‘မမ’ ကသာ ‘ဇော်’ ကို ရက်စက်ခဲ့ပေမယ့် ‘ဇော်’ ကတော့ ‘မမ’ ကို အပြစ်လို့ မမြင်ပါဘူး”

“ ‘မမ’ က ဘာရက်စက်လို့လဲ ”

“ ‘ဦးအောင်မြတ်’ လွတ်ပြီး ‘ဇော်’ ကို သတ်ခိုင်းတာလေ ”

“အဲဒါ ‘ဇော်’ ရှုပ်ထားတာ ရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့... ‘မမ’ မလွတ်ပါဘူး”

‘ဇော်’ မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ...

“ ‘ဇော်’ ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး... ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ‘မမ’ သာ ‘ဇော်’ ရဲ့အချစ်ဆုံး... ‘ဇော်’ ရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံးပါ ”

‘ပယင်း’ ရယ်ကာ ‘ဇော်’ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဒီစကားတွေနဲ့ နောက်ထပ် မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ‘ဇော်’ ဆက်ပြီး ပြုစားနေအုံးမှာလဲ။

“ ‘မမ’ ကယ်ခဲ့လို့သာ ‘ဇော်’ ဘဝဒီလို ရှင်သန်ကြီးထွားလာ ခဲ့တာ ‘မမ’ ကျေးဇူးကို ‘ဇော်’ မမေ့ပါဘူး ”

ပြောတတ်လိုက်တဲ့ ပါးစပ်လေးရယ်။ ဒီပါးစပ်လေးကို ယုံ ကြည်လို့လည်း ‘ပယင်း’ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ‘ဇော်’ လက်ထဲ ထိုးအပ် ခဲ့တာပေါ့။

နောက်ထပ်တစ်ခါ ‘ပယင်း’ ထပ်မမိုက်ပါရစေနဲ့တော့။ နောက်ထပ်တစ်ခါ အဆိပ်ပင်ကို ရေမလောင်းပါရစေနဲ့တော့။

‘ပယင်း’ ‘ဇော်’ ကိုအကြည့် ...

“ ‘မမ’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“ ‘မမ’ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ”

“ ‘မမ’ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ... ဘာလဲ ‘ဇော်’ ကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေတုန်းလား... စိတ်ချ... ‘ဇော်’ ဘဝမှာ ‘မမ’ က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူး... ‘မမ’ ပဲ ပထမ... ‘မမ’ ပဲ ထာဝရ ‘ဇော်’ ‘မမ’ ကို သူ့ရင်ခွင်ကြားထဲ ဆွဲအသွင်း ...

“အား”

ချွန်မြအေးစက်နေသော ‘မမ’ ၊ ဓါးသွားက ‘ဇော်’ နှလုံးသား တဆုံးအထိ စူးစိုက်ကာ တိုးဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ ‘မမ’... ‘မမ’ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ”

‘ဇော်’ အသံက နာကျင်လွန်းတာကြောင့် ကျယ်ကျယ်ပင် မထွက်နိုင်ရှာပါ။ အံ့ဩနေတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

“ ‘ပွင့်လွှာ’ ... ‘ပွင့်ညှာ’ နဲ့ ‘မိစံ’ တို့ထက် ‘မမ’ မင်းကို ပို ချစ်လိုက်တာ ”

‘ပယင်း’ အော်ရယ်တော့ ‘ဇော်’ က ‘ပယင်း’ ကို သနားစ ဖွယ်ငေးကြည့်နေပါသည်။

သည်လိုအကြည့်မှာပဲ ‘ပယင်း’ ပျော်ဝင်ခဲ့ရတာပါ။ ပျော်ဝင်

ခဲရတာနဲ့မက ပေးဆပ်ခဲရတာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပါ။

ခုလည်း သမီးတို့အရွယ် မိန်းကလေးတွေအတွက် 'ပယင်း' ဘဝကို ပေးဆပ်လိုက်ရတာ 'ပယင်း' ပျော်ပါသည်။

ပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့် 'ဇော်' ကိုအကြည့် 'ဇော်' က ကြမ်းပေါ်မှာ ပင် အသက်ပျောက်နေပါပြီ။

'ပယင်း' 'ဇော်' ကိုယ်ကြီးကို တရွတ်တိုက် ဆွဲလာကာ ရေချိုးခန်းထဲ သွင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ကျင်းအဟောင်းကြီး ရှိနေပါ သည်။ 'ပယင်း' တို့ တိုက်စဆောက်ထဲက အိမ်သာကျင်းလုပ်ဖို့ ဆောက်ထားတာဖြစ်ပါသည်။

ပိုနေ၍ အမှိုက်တွေ စုထည့်ရင်း အမှိုက်ကျင်းလို့ ဖြစ်နေပါ သည်။ 'ဇော်' အလောင်းကို ထိုကျင်းထဲ ပစ်ထည့်ရင်း အပေါ်က အမှိုက်တွေ ပြန်ဖုံးထားလိုက်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ 'ယင်းမာ' ကို ထိုကျင်းကြီးကို ဖုံးဖို့ အိမ်သာ ဖုံး မှာလိုက်သည်။

Heart Key လည်း ကျင်းထဲမကျအောင် ကွန်ကရစ်ထူထူ ကြီးဖြင့် ဖုံးလိုက်တော့ 'ဇော်' အတွက် လုံလုံခြုံခြုံနေရာတစ်နေရာ ရသွားသလိုဖြစ်နေပါသည်။

တနည်းအားဖြင့် မှော်ဆရာလို စရိုက်ဆိုးရှိသူ 'ဇော်' ကို လုံ ခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။

ဒါကို 'ပယင်း' မှားတယ်လို့ ယူဆမှာလား။

“မေမေရယ်”

'ယင်းမာ' မေမေ့ကို ဖက်ကာ ရှိုက်အင် မေမေ့ ပြုံးနေပါသည်။

“အရင်က ဒီအပြစ်အတွက် မေမေဝန်ခံရမှာ အရမ်းစိုးရိမ် တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးသိလား။”

'ယင်းမာ' မျက်ရည်များကြားက ခေါင်းအခါ ...

“သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့မှာ စိုးလို့ပါ...
ခုတော့ မေမေကျေနပ်ပါပြီ သမီးလေးရယ်... 'မောင်စောထီး' သမီး
လေးကို အန်တီ အပ်ခဲ့ပါရစေကွယ်”

“စိတ်ချပါအန်တီ... ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ထပ်တူ 'ယင်းမာ' ကို
စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ 'မောင်စောထီး' ရယ်”

“မေမေ”

ရဲကားပေါ်တက်သွားတဲ့ မေမေ့ကိုကြည့်ကာ 'ယင်းမာ' ဘယ်
လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

ဒါအိပ်မက်လား။ တကယ်ဖြစ်နေတာလား။

မနေ့ကပင် 'ယင်းမာ' တို့နှင့် မေမေရှိနေသေးသည်။

ခု မေမေက လူသတ်တရားခံဖြစ်သွားပြီလား။

တွေးလေ 'ယင်းမာ' စိတ်ထဲ ခံစားရလေမို့ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ
အငို 'စောထီး' ချစ်သူကို ထွေးပွေ့ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်မိ
ပါသည်။

၅၄၆ နေ့ချစ်မေ့ပေ

အာဂီလက်ကြီးမားနေပါသည်

ဝေဝေအောင်